

ЗБІРКА

Зміст

1. **“Похибка вимірювання”**

Жанр: психологічний детектив

Нью Йорк, 1991 рік. Поліція безупинно і старанно намагається упіймати голову кримінальної банди міста, та всі спроби марні. Аж поки бос не помирає, а його спадкоємець опиняється під слідством разом із своєю подружкою. За підлив цілодобового кафе з представниками закону всередині. Злочин скоєно на очах десятка поліцейських. Безліч свідків, купа доказів і відсутність спротиву під час арешту - все складається занадто просто після такої довгої гонитви за нічим. Чи все не так просто, як здається на перший погляд?

2. **“Опівнічний вальс”**

Жанр: магічний реалізм

Тіньовий бал - найбажаніший захід суспільства. Оточений таємницями, він приваблює до себе всі чутки і вигадки. Потрапити на нього складно, відмовитись - неможливо. Бал має власні правила і живе окремим життям. Проте має бути в такої дивакуватої ляльки свій лялькарь, що сіпає за нитки свідомості своїх гостей.

3. **“Константа мінливого життя”**

Жанр: романтичне фентезі

Поле бадьоро крокує юнак. Він йде за великим кохання, що горить і не згасає, що спалює серце вщент і, що ніби гірська річка бурлить і піниться. Руді йде у ліс повний сюрпризів і жахів, щоб дійти до найчарівнішої обраниці королівства. Та може Ліс наділить його іншим подарунком долі. Можливо насправді хлопцеві треба щось інше від того, що він бажав. Про це знає Ліс, та не здогадується Руді, що бадьоро крокує полем...

4. **“Cirque de la Lune”**

Жанр: детективна драма

Цирк - місто веселоців і посмішок, та він може приховувати стільки ж таємниць, що і загадкове подружжя баронів де Морт, яких оточують найстрашніші чутки. Після багатьох років вони під прикриттям ночі повертаються у рідне місто. Плітки навколо них, які базуються на їхній нездоровій і лякаючій зовнішності і відчуженості, посилюються, коли у місті починають зникати діти.

5. “В заповіті значиться: море”

Жанр: мелодрама

*Розкажи мені про море
Про його бурхливі хвилі.
І назви мене “amore”,
Я назву тебе “мій милий”*

*Розкажи мені про море,
Доки я це буду чути.
І назви мене “amore”,
Що б і ти не зміг забути*

*Розкажи мені про море,
Коли я заплющу очі.
І назви мене “amore”
У блискучі наші ночі.*

*Розкажи мені про море,
Я же буду засинати.
І назви мене “amore”,
Біль твоя буде луhati.*

*Називай мене “amore”,
Коли будеш приходити.
Залишаю тобі море...
Щоб я в пам'яті могла жити.*

6. “Балада про ворона з крилами кольору снігу”

Жанр: пригодницьке фентезі

Напис на камені:

“Змалечку я чув історії про всесильне створіння, що спить глибоко в горах. Кажуть його сили вистачить, щоб зруйнувати королівство і створити нове. Люди зробили з нього героя у рядках пісень і злодія у помахх пензлів. Та перед обличчям жорстокої тиранії немає часу на вагання: я маю знайти його будь-що. І хай моя музика стане мені свідком.

Бард Брішен”

Похибка вимірювання

20 квітня, 1991 р.

23:55

На вулицях околиць Нью-Йорка не було людей. Панувала ніч. Провулки і дороги були порожні. Здавалось, ця частина міста не просто заснула, а вимерла з усіма її мешканцями. Лише деінде порожнечу ночі порушувало мерехтіння вивісок цілодобових кафе.

Один такий заклад оточували три непримітні на вигляд авто, люди в яких пильно вдивлялись у вітрини будівлі вже більше години. Деякі з них іноді занепокоєно оглядались по сторонам, ніби чекаючи на когось. Після довгого очікування кінцівки певно зааніміли, очі зліпались, а все тіло ніби паралізувала втома, та ніхто з них не наважувався вийти зі свого транспорту, щоб розім'яти ноги і підбадьоритися.

Несподіванно лякаючу напівтемряву вулиць розрізало світло фар. До кафе "Опівнічне побачення" під'їхало жовте таксі, різко зупиняючись біля входу. Люди в автівках заворушилися, і ніби стрепенувшись, насторожилися. З таксі невпевненими рухами вилізла рудоволоса дівчина більше двадцяти п'яти років. На ній був чорний бомбер з червоною укороченою сорочкою під ним і коричнева міні-юбка. На ногах красувалися шнуровані стріпи кольору обсидіану. На шиї виднілася обережно-пов'язана чорно-біла хустка. Вона невдоволено струснула головою і її асиметричне каре утворило ореол вогню навколо її голови, виблискуючи золотом великих сережок кілець. За рудою фурією з таксі вийшов солідний чоловік з болісно-білим волоссям в чорному класично-пошитому смокінгу. В порівнянні зі своєю супутницею, він здавався елегантним бізнесменом, коли вона, в свою чергу, створювала враження модної дівчинки легкої поведінки.

Поправляючи краватку, джентльмен запропонував дамі руку і вони впевнено попрямували до входу в затхле приміщення. Вони ніяк не змогли відчувати пропалюючих поглядів людей з автівок, які, затамувавши подих, безперервно стежили за дивною парою, яка нарешті оживила їх нудне очікування. Новоприбулі точно не змогли почути, як один з них промовив: "Нащо кримінальний авторитет тягає на ділові справи свою пасію?". Об'єкт цієї репліки ніяк не могла

цього почути, та чомусь руда трохи зупинилась і кинула погляд крізь плечо на автівки і попрямувала далі. Це могло бути лише збігом, та чомусь по чоловікові в транспорті пройшовся табун мурашок і він занепокоєно почав крутитися в кріслі.

Приміщення було виконано по всім правилам ретро-культури. Звідусіль рясніли неонові вивіски, підлогу прикрашала чорно-біла плитка. Біля вікон стояли столи з диванами оббитими червоною шкірою, на стінах вісили естетичні фото. Лівише протилежно до входу знаходилась барна стійка, біля якої вишукались високі стільці з бордовою оббивкою.

В такий час заклад пустував. Лише за столом біля перегородки сиділо двоє чоловіків і пили каву. Хоча вони не рахувались за відвідувачів, бо це були поліцейські в цивільному. Такі самі що й на вулиці в автівках. Окрім двох представників закону біля барної стійки на стільці сидів чоловік середніх літ, закутаний в довге чорне пальто і з капелюхом на голові. Побачивши його, пара, що тільки зайшла в кафе, попрямувала до нього. Чоловік зайняв місце біля незнайомця в чорному, а дівчина, кинувши погляд на поліцейських, всілася біля нього.

- Германе, радий тебе бачити, - порушив тишу світловолосий, простягаючи іншому руку.

- Томасе Фіністер, це взаємно, - чоловік нарешті поглянув на ново прибулих і стиснув руку джентльмену. При цьому його вуси склалися в щось на кшталт посмішки, проте в сірих очах затаїлась злоба. Він перевів погляд на дівчину. - Хто це з тобою? Твоя подружка? Я ніби чітко окреслив, що це надважлива ділова зустріч.

- Це Вів'єн деЛакруа, - представив супутницю Томас. - Так, ти правий їй не місце на діловій зустрічі, та повір мені я не міг її не взяти з собою, чи не так, крихітко?

Дівчина, яка була десь ніби не тут, розглядаючи стелю, повернулася до чоловіків, та погляд її так і не сфокусувався, здавалось вона дивиться кудись в себе.

- Так, все так, ти правий, - високим голосом підтвердила Вів'єн, дзвінко захихотівши. Потім швидко відвернулася, ніби розмова їй вже набридла, і дістала з карману бомбера запальничку.

- Вона моя. Я їй довіряю, тож кажи, що хотів, - сухо наказав Томас низьким голосом при цьому очі його недобре блиснули, побачивши огиду в погляді Германа на його дівчину. Чоловік, швидко оговтавшись, напружився і перевел погляд на світловолосого.

- Томасе, ти новенький в цій справі, я тримаю північні склади вже п'ять років. В тебе немає вірних людей, що найголовніше в нашій роботі. А ще ти не маєш авторитету, поваги і зв'язків, а без цього, на жаль, довго не протриматись, - спокійно докладав Герман.

Вів'єн явно нудилася від цієї промови, вона почала крутитись на стільці, а навабившись цим зупинилась і, підпаливши запальничку, піднесла її до язика. Очі сльозилися, краєчок органу почорнів, та дівчину це не збентежило. Вона лише покрутила його трохи над вогнем і залилася веселим сміхом.

Це дратувало старшого чоловіка, та він проігнорував це, лише звівши невдоволено густі брови.

- Тож, я пропоную тобі, Томасе, - роздратовано продовжив Герман, - віддати мені свою частину і вступити зі мною в партнерство. Ти станеш моїм помічником і всі мої ресурси автоматично стануть і твоїми, ми займемо всю північно-західну територію і проти нашого союзу будуть безсилі навіть легаві, - бородань витримав паузу. - Для цього тобі просто треба підписати документ про передачу майна, яке заповідав тобі батько. Що саме входить в твою юрисдикцію, хлопче?

Якби Томас сидів обличчям до столів, то неодмінно помітив би як стрепенулись чоловіки на червоних диванах. Їх погляд насупився, а самі вони ніби намагались роздивитись щось на зворотньому боці своєї зіниці. Та чоловік цього не побачив, а лише спокійно видихнув і промовив:

- Поставка і виробництво паперу і канцелярії до магазинів і шкіл, декілька контрактів з великими офісними компаніями. В цьому році плануємо почати випускати дизайнерські блокноти і щоденники, тож бізнес квітне, не думаю, що мені необхідна ваша допомога, - на обличчі Томаса заграла диявольська посмішка. Вів'єн позаду нього розсміялася, безперервно клацаючи ручкою компанії "Finistère and office", про яку тільки що й розповідав чоловік.

Сконфужений бородань якийсь час не міг підібрати слів, а двоє полісменів розчаровано видихнули, та напруга не покинула їх плечі. Тоді Герман оговтався і промовив:

- Томасе, не дуркуй. Ти можеш мені довіряти, я був другом твого батька багато років і повністю вірний і його синові, - голос чоловіка звучав трохи знервовано, та в ньому збереглися суворі нотки.

- О, тоді мені є, що тобі сказати, Германе, - задумливо сказав молодший, роздивляючись покриття барної стійки. Ніби виринувши зі своїх роздумів, чоловік чітким рухом прижав руку до грудей старшого, перекриваючи мікрофон прослуховування і нахилився до його вуха. Зло скелячись, світловолосий зашепотів голосом від якого хотілося утекти і більш ніколи не чути, який поселяв страх десь під шкірою:

- Друг кажеш? Думав я не дізнаюсь, що це ти замовив вбивство мого батька і, що мила компанія на вулиці, за тим диваном і здається на кухні - це копи? Думав, як я не жив зі своїм татом, то я нічого не вартий? О, мій друже, тобі треба перестати недооцінювати людей, - на цьому він зробив паузу. - В потоці брехні, що ти сипав мені у вуха останній місяць є зернятко правди. В мене немає вірних людей. Це проблема, яка вже вирішується. Ти навіть уявити не можеш, що почав, та нажаль ти вже і не побачиш, як все закінчиться, - на цих словах він саркастично хмикнув. - Та перш ніж ми підемо, я хочу, щоб ти дещо знав. Щоб ти усвідомив всю велич своєї нікчемності.

Томас нахилився впритул до вуха чоловіка і щось швидко прошепотів, від чого на обличчі Германа відобразився цілий барвінок емоцій: від щирого подиву до розгубленості. Не дочекавшись, коли чоловік прийде в себе, світловолосий встав зі стільця, кивнувши поліцейським. Він обернувся і подав руку Вів'єн, що весело сміялася, розглядаючи розгубленого бороданя, тому йдучи до дверей її хитало в приступках сміху. Коли пара була вже біля дверей, Герман нарешті подав голос:

- Стій! Ти не можеш відвернутися від мене! Ти знаєш, що послідує за цим - він більше не звучав переконливо, в інтонації засіли істеричні ноти. Чоловік з дівчиною зупинились, і Томас, не обертаючись промовив, крижаним тоном:

- Знаю, та ти до цього вже не матимеш жодного відношення, - після цих слів вони впевнено покинули приміщення кафе.

Спускаючись сходами Томас дістав щось з сумки і, кивнувши, передав це Вів'єн, яка з надзвичайним задоволенням зірвала чеку і не обертаючись сильним кидком закинула гранату в вітрину будівлі. Від потужного вибуху парочку штовхнуло на асфальт, а машини трохи підкинуло. На якусь мить на вулиці не було чути нічого, окрім залиvistого сміху рудої, яка все також лежала на підлозі разом зі своїм супутником. Чоловік запитав:

- Може піднімемося? - його настрій теж здавалось повеселішав.

- Нащо, вони все одно нас повалять для арешту. Їм так зручніше буде, можемо ще руки за спину одразу завести, - вони сміялись, дивлячись в очі один одному, коли навколо вже почалося творитись справжнє пекло. Палаючий будинок, злі, здивовані і налякані представники закону, крики, накази, лайки. Пара відчула холод металу на руках і їх грубо підняли з асфальту. Здається один поліцейський не втримався і вдарив Томаса, та не зміг зтерти скажену посмішку з його обличчя. Якось представниця закону зачитувала їм права, доки їх, боляче заламуючи руки, необережно садили в машину.

Під час поїздки в транспорті панувала тиша, яка іноді розривалась тихим сміхом рудої, що, здається, не могла стримати свого задоволення.

21 квітня, 1991 р.
08:00

В будівлі поліції було на дві людини більше. Коли детектив Сайрес Оррувей, високий худий брюнет середніх літ з карими очима в уніформі, переступив поріг дільниці №9, було зрозуміло, що сталося щось грандіозне. Звичайно, він був вже обізнаний, що саме, та тепер це відчувалось майже шкірою. Хтось сумував за загиблими колегами, розмовляючи з їх рідними, чи задумливо розглядаючи порожні робочі місця. Деякі переговорювались з виразами на обличчі, підозріло схожими на фанатизм і захоплення. Що було не дивним, людина, яка носить прізвище Фіністер не раз бувала гостем

цього закладу, та жодного разу не затримувалася більш ніж на 24 години за відсутністю доказів. Вперше представник цього родоводу був затриманий на місці злочину, з купою свідків, речовими доказами і з дівчиною-співучасником, яка у разі емоційного впливу могла б надати багато корисної інформації слідству. Але приступи фанатського екстазу переслідували лише молодший склад робочої групи, ветерани своєї справи же було напружені і хмурі. Такий збіг обставин уж точно не був випадковістю і кожного ставив в скрутне положення, в досвідних поліцейських в голові не укладались всі збіги, що робило їх злими і нервовими, вони раз у раз прикрикували на молодших і огризались один одному.

Порядок речей не сподобався Сайресу, він не схвалював такої бурхливої реакції. Злочинець - це злочинець, не буває більших чи менших. Вони всі однакові. Однаково заслуговують покарання. З'явлення чергового мафіозі не мало впливати так на емоційний стан всього колективу, треба було зберігати холодний розум.

Він привітався з колегами і направився до кімнати допитів, біля якої його вже чекав інспектор, посиділий рудоволосий чоловік з теплими зеленими очима, які наразі метали молнії.

- Доброго ранку, інспекторе, - простягнув руку для привітання детектив. Старший чоловік на це лише розгублено кліпнув, ніби тільки помітив іншого й перевел на нього погляд.

- Привіт, Сайрасе. Тобі вже мали докласти, що сталося сьогодні на нічний спеціальній операції, - якимось туманом промовив чоловік.

- Так, Долорес доклала про всі події і сказала, що справу віддано мені. Могу я побачити підозрюваних? - сухо спитав детектив Оррувей, не звертаючи уваги на несподівану відчуженість старого полісмена.

- Так, розпочнеш з дівки, - інспектор нарешті прокинувся і прийняв суворий вигляд. Він простягнув папку з інформацією про особистість Вів'єн деЛакруа Сайресу. - Вона дійсно не в собі, але може бути корисна слідству, як інформатор.

- Так, я думав про це. Можливо мені вдасться її розговорити, - поділився планом детектив.

- Саме так. Їх обох все одно посадять, та вона може дати інформацію про всю їхню шайку, якщо їй звісно вона відома, - потім,

ніби до себе інспектор додав, - і якщо зможе зв'язати слова в розумну мову...

Детектив на це лише кивнув і відкрив двері до кімнати допитів. В приміщенні, закинувши ноги на залізний стіл, сиділа руда дівчина. Вона була боса, її чорні стріпи стояли біля стулу, очі прикриті, а міні-юбка занадто коротка для такої пози відкривала майже всю довжину ніг. На очах Вів'єн тримала руку, ніби втомилась від яскравого освітлення, губи слабо рухались, та з них не виходило жодного звуку.

Підходячи до стільця навпроти, детектив кашлянув привертаючи увагу і усівся на своє місце. Коли це не подіяло на руду, він заговорив:

- Вів'єн деЛакруа, я детектив Сайрес Оррувей веду слідство по вашій справі. Проти вас видвинуті звинувачення за співучасть у терористичному акті. Ви маєте право на адвоката, якщо у вас його немає, вам нададуть державного захисника. Ви зрозуміли?

- Орррррувееееейй, - розтягаючи звуки, проспівала дівчина, не прибираючи руку з очей. - Яке кумедне прізвище! - Вона весело захихотіла. - Мою голову ще такі поважні голоси не відвідували!

- Міс деЛакруа, сядьте будь ласка рівно, ви на допиті. І приберіть руку з обличчя, тоді побачите, що я реальна людина, - спокійно почав детектив, хоча в його очах заплескалися роздратовані вогники.

- Мій любий, я робила так вже декілька сотен разів. Варто мені тільки відвести руку і розплющити очі, крім мене нікого не буде, - вона казала це без нотки суму в голосі. - Хоча іноді приходять вони... З ними весело, та їм надовго не можна і вони повертаються назад до себе - вона удавано надула губи.

- Куди повертаються? - намагаючись знайти відповіді іншим шляхом поцікавився Сайрес.

Вів'єн декілька разів струснула головою, ніби зганяючи з волосся паразитів. І пошепки промовила:

- В пекло...

- Міс деЛакруа, прошу вас облишити жарти і виконати те, що від вас вимагає представник закону, - суворо наказав полісмен. - Сядьте рівно і розплющіть очі.

Посмішка Вів'єн стала ще ширшою, та вона покійно опустила босі ноги на підлогу і, ніби мати, коли веселить дитину, різко відвела руку від обличчя і щиро посміхнулася.

На якусь секунду детектив занервував, її очі були чорні. Кольору темнішого за всі відтінки, які чоловік коли-небудь бачив. Її райдужка зливалась з зіницею, створюючи чіткий контраст з білком, і в комплекті з недоречною посмішкою виглядало це дійсно моторошно.

- Ой, який симпатичний! Ти не такий, як вони, інакший, - вона очима вивчала кожен деталь зовнішності детектива, та потім їй це набридло і вона відвернула погляд в інший бік, - ти все одно зовсім скоро зникнеш, як і всі, - її обличчя набуло виразу, як у дитини, в якій забрали іграшку і вона от-от розплачеться.

- Міс деЛакруа, я реальна людина, а точніше детектив, я не ваша фантазія, я не зникну, - куток губ Вів'єн смикнувся у нервовій посмішці.

- Всі, так кажуть, а в результаті залишається лише Томас, - на цих словах вона повернула погляд детективу, - Вибачте, він казав вести себе інакше, зовсім забула. - Вів'єн заплющила очі на декілька секунд і потім з насолодою розплющила. На її обличчі розквітла диявольська посмішка, і погляд набув якогось божевільного вигляду.

- Міс деЛакруа, мені необхідно, щоб ви відповіли на декілька питань. Та спочатку скажіть, чи є у вас адвокат?

- Ні, я викинула його, коли мені було десять, він більше не міг витримувати моєї ваги і їхав дуже повільно, - її очі затуманено розглядали поверхню стола, а посмішка не спадала з обличчя.

- То самокат, - спокійно пояснив Сайрес, на що Вів'єн лише знизала плечима, не відводячи погляд.

- Якщо всі питання будуть такі ж нудні, я точно засну з відкритими очима, - її погляд, здавалось, вже втілював її погрозу безглуздо блукаючи по столу.

- Нащо ви підірвали кафе і вбили невинних людей в ньому? - холодно спитав детектив. Вів'єн залилася щирим сміхом.

- Вбили? Підірвали? - крізь сміх вона ніби зверталась не до чоловіка, а до когось ще. - Він так каже, ніби то реально. Такий весь серйозний, ще не розуміє, що все це гра, одна велика вистава. Певно і сам вірить в цю нісенітницю.... Вбили людей, хахахаха, він,

як дитина, яка вірить в магію. - Раптом вона підвищила голос - Томасе, уявляєш, він думає, що ми вбили людей? Він вірить! Він ще не знає, Томасе!

- Міс деЛакруа, заспокойтесь негайно! І відповідайте мені на питання, - роздратовано наказав детектив. Вів'єн перевела на нього розгублений погляд:

- Люди не могли загинути, адже вони не живуть. Це все лише гра, а ми з Томасом її ведучі. Він розплющив нам очі і відправив виконувати його завдання. Ми лише посланці зла в цьому світі. Та зло не є злом, бо ми не робимо злочинів, бо це лише гра, просто гра і все, що ви робите наразі теж гра.

- Гра? Яка, до дідька, гра? - розлютився Сайрес. - Підіть скажіть сім'ям загиблих, що це лише гра, що ви нікого не вбили і що їх родичі виходить то і не жили, чи ще живі, просто прикидаються мертвими!

Та Вів'єн вже набридла ця розмова і вона, відкинувши голову, почала вивчати тріщини на стелі.

- Гаразд, якщо це гра, - детектив вирішив змінити тактику. - Хто вам про неї розказав?

- Томас! Він так само, як і той, хто нас послав, розплющив мені очі і взяв до себе в команду, яка прибирає непотрібних гравців. Це все нереально. Це щось типу дитячого драматичного гуртка.

- Таких, як ви знищувати надо, - зло буркнув полісмен.

- Нас недостатньо знищити, - здивовано промовила Вів'єн. - Нас треба застрілити, повісити, катувати, щоб душі брудні злились в одну знову і ми пішли до пекла погуляти. Нам вже немає що втрачати.

- Міс деЛакруа, ви несете нісенітницю, - спробував отрезвити підозрювану Сайрес.

- Чи може ви просто не хочете мені вірити... - знизала плечима Вів'єн. - Ви такий сліпий. Ви не бачите їх, але вони бачать вас, вони всі навколо і завжди поруч. Я їх бачу всіх. Можу і вам показати, - вона різко повернулася до нього, кивнула на його штани і промовила - Скиньте вхідний дзвінок, а то ми тільки дійшли до найцікавішого.

Детектив Оррувей розгубився, та вже через п'ять секунд в його штанах й справді задзвонив телефон. По шкірі пройшлися мурашки, очі здивовано вперлися в руду дівчину перед ним, яка нудно

дивилася на стіну. Діставши телефон, чоловік скинув виклик і увімкнув безшумний режим. Дзвонила мати, тож він міг передзвонити пізніше.

- Продовжимо, - Сайрес повністю отямився і задав наступне питання. - Як довго ви знайомі з Томасом Фінстером?

- Томас, Томас, Томас... - задумливо почала дічина, не припиняючи посміхатися. Детективу Оррувею схотілося стерти одним чітким ударом цю скажену посмішку з її обличчя, та він не міг цього зробити, тому лише стиснув кулаки під столом.

- Він створив мене. Мене не існувало, поки він не з'явився. Не знаю, коли саме це було, після того стільки всього сталося. Розумієте час - прерогатива цього світу. Там, звідки ми прийшли, все інакше, все не так. Я не можу відповісти на ваше питання.

Сайрес Оррувей був знайомий з Вів'єн деЛакруа двадцять хвилин і зрозумів дві речі: вона не вміє фокусувати погляд, дівчина завжди дивиться ніби в себе, навіть коли очі направлені йому в обличчя. По-друге, в неї психічне порушення. Яке саме - треба було визначити, проте в стані її психічного здоров'я він не сумнівався. Записуючи ці висновки в записник, він позначив "Викликати спеціаліста" над важливою справою. "Якщо це Фіністер познущався над її психікою, то це дасть нам козир в рукаві, а цю відправлять на катування до психіатричної лікарні, хоча, особисто я, прив'язав би її до електричного стільця" - Сайрес злякався власних думок і сильніше вдавив ручку в бумагу, відмічаючи останні деталі.

- Я ще повернусь з людиною, яка допоможе вам все прояснити, сподіваюсь, до того часу, міс деЛакруа, ви трохи зберете думки до купи, - детектив підвівся і попрямував до дверей. "Вона над приваблива для маньячки і над жорстока для жертви" - подумав він. Чоловік вже поклав руку на дверну ручку, як роздався жіночий голос:

- Ви бажаєте мене... вбити, посадити, вилікувати, взяти, немає різниці, ви бажаєте мене, - голос був чітким і бархатним, він примушував чоловіків гучно глитати і видихати повітря. Сайрес швидко розвернувся і зустрівся зі здивованим поглядом чорних очей:

- Ви вже повернулися? - весело спитала Вів'єн знову вивчаючи скоріш внутрішню будову голови, ніж чоловіка.

Стрепенувшись, детектив Оррувей поспіхом залишив кімнату для допитів. Фраза, що він почув, вселяла ірраціональний страх, що розтікався по всьому тілу.

“Мені просто здалося, погано спав плюс ця розмова з емоційно-нездоровою дівчиною, яка вирішила, що посланниця диявола”, - знімаючи наслання, вирішив Сайрес. Йому ще предстояло багато роботи, не можна було так зриватись від кожного допиту. Хоча щось таки було інакше, ця дівчина не була схожа на будь-кого іншого, навіть з тих, що страждали психічними порушеннями. Вона так швидко розгнівала, привабила, розлютила, роздратовувала його, що цим заповонила всі його думки.

Чоловік дістав телефон і набрав номер кримінального психолога:

- Беккі, приїжджай в дільницю. Є робота.

21 квітня, 1991 р.
12:00

В кімнаті для допитів було забагато людей. Четверо сиділо за столом і ще двоє маячило біля дверей. Варто відмітити, що з іншого боку в коридорі допитливих було в рази більше. Всім кортіло подивитись, хоча б крізь дзеркало Газелла, почути, принаймні через хриплі динаміки, допит Томаса Фіністера - кримінального авторитету, чий батько тримав увесь центр і захід Нью-Йорку.

Сам винуватець загальної уваги сидів за столом біля тучного сідого дідугана в окулярах, якого звали Майк Фаррелл - державний адвокат, що мав захищати права мафіозі в суді. Чоловік явно нервував раз у раз витираючи лоба серветкою. Навпроти них сиділи детектив Сайрес Оррувей і кримінальний психолог Ребекка Джонсон - білявка з великими карими очима і довірливою посмішкою. Біля входу стояли два охоронця.

Допит тривав вже півгодини, а Томас Фіністер не спромігся хоч слово сказати. Він навіть жодного разу не подився хоча б на когось з присутніх. Нерви детектива, розхитані ще попереднім допитом, починали здавати. Він роздратовано спитав вже не перший раз:

- Містер Фіністер, ви не заперечуєте, що підірвали приватну власність і вбили дев'ятерих людей? - Томас перевів погляд зі стіни на стелю і нарешті промовив.

- Містере Оррувей, ви страждаєте провалами в пам'яті? - його низький голос звучав вкрадливо. - Чи може у вас занедбана стадія склерозу? Вів'єн вже все пояснила, нащо мені повторювати це ще раз? - Важкий погляд його карих очей нарешті знайшов обличчя детектива.

- Свідчення вашої співучасниці не мають жодного відношення до нашої розмови з вами, тож розкажіть вашу версію того, що трапилось, - з терпінням, достойним нагороди, пояснив детектив. Томас втомлено підвів очі до стелі:

- Ви все одно не зрозумієте, - почав він. - Те, що ми зробили ви називаєте вбивством, та це всього лише вистава, гра, якщо забажаєте. Ніхто не загинув, бо ніхто й не жив. Ми лише виконали місію, яку нам дали. Місію не з цього світу, - він різко повернув голову до скла, - Подивіться в дзеркало, ви бачете лише самих себе, ваш світ. За ним ще ваш світ: багато людей, що вдивляються в нього з іншого боку, до речі привіт вам, - він люб'язно махнув полісменам, які здригнулись від несподіванки. Томас продовжив: Я бачу більше, я бачу реальний світ, пекло, якщо хочете. Он там самовбивці, - його погляд потеплішав, ніби він побачив давніх знайомих, - гіганти, - він трохи спохмурнів, - неприємні особистості. Нижче Сталін й Люцифер, - чоловік весело помахав рукою, на його обличчі заграла дружня посмішка.

- Припиніть цей цирк, - зірвався на крик детектив.

- Ось бачите, ви просили мене говорити, а тепер примушуєте замовкнути. - спокійно констатував підозрюваний. - Ви позбавлені всякої логіки. Ви не вірите мені, бо не здатні навіть припустити, що все це брехня, що вам брешуть, бо це задіне ваше дорогоцінне его.

- Томасе, - втрутилась в розмову Беккі, - розкажи мені звідки ти це знаєш? Про гру, виставу, про інших?

Світловолосий перевів зацікавлений погляд на психолога, підвівши брову.

- Він сказав, - відповів чоловік.

- Хто він? Де він? Розкажи мені, - голос жінки звучав м'яко і ніжно, здавалось, що їй дійсно цікаво все, що каже Томас.

- Він тут, - хлопець ткнув пальцем у скроню, - я чую його кожного дня. Він відкрив мені інший світ. Дозволив бачити те, що інші не можуть. Він зі мною, а я з ним. Ми завжди поруч, він завжди слухає і відповідає, - з кожним реченням, голос чоловіка зривався, а очі наповнювалися захопленням. - Він дозволив, розкрити цю таємницю Вів і вона змогла повірити, змогла вступити в інший світ. Ми разом тепер належимо йому.

- Чому ти думаєш, що "він" існує? Може це ти сам собі вселив цю ідею? - спокійно поцікавилася жінка. Томас на це швидко опустив очі і почав щось бурмотіти, перебираючи пальцями. Слів було не чути, і він явно був не задоволений. Несподівано, чоловік вдарив себе по щоці і підвів байдужий погляд на стіну. До кінця допиту жоден з присутніх не зміг витягнути з нього і слова.

21 квітня, 1991 р.
18:02

В кімнаті для допитів було замало людей. Дві жінки одна проти одної, руда і білявка, хвора і лікар, психолог-криміналіст і злочинниця. За дверима теж не було нікого, крім одного охоронця, а біля скла стояв лише детектив Орувей.

Жінки в приміщенні дивились одна на одну, тільки одна з них здавалося їй не бачила іншу, в деталях розглядаючи повітря перед собою.

- Вів'єн, я дивилася записи з відеокамер, - обережно почала Беккі, - здається до тебе частенько навідуються гості.

- Ні, вони не навідуються, - просто відповіла руда, опускаючи погляд.

- Хіба? Я бачила, як ти з ними розмовляла, мені здалось, що це твої гості, дивно, - знизала плечима психолог. Вів'єн нахилилася до неї, та її погляд залишився вивчати стіл:

- Вони не навідуються до мене, бо вони нікуди ніколи й не йдуть.

23 квітня, 1991 р.
15:00

В персональному медичному кабінеті доктора Джонсон трое людей, в коридорі зовсім нікого, внизу біля машини для перевезення злочинців забагато людей. Там чекає на свою чергу Томас в компанії усієї охорони, що супроводжує пару.

в кімнаті на м'якій кушетці сидить Вів'єн деЛакруа, за столом, як хозяйка приміщення сидить Ребекка Джонсон, позаду мовчазною вартою стоїть детектив Оррувей. Вже третю добу тривають медичні курси, експертизи і досліді для визначення психологічного стану дівчини і Томаса.

- Вів'єн, ми з тобою вже бачились, пам'ятаєш? - ласкаво поцікавилася жінка. Руда перевела на неї розфокусований погляд.

- Нудна жінка з набридливими питаннями, чи не так? - глузлива посмішка квітла на обличчі дівчини.

- Можна і так сказати. Мене звуть Ребекка, можеш звати мене Беккі, - Дівчина на репліку жінки не відреагувала, розглядаючи власні пальці. - Мені потрібна твоя допомога Вів'єн, ти можеш розказати мені про Томмі?

Вчора в камері у рудої сталась панічна атака і вона раз за разом повторювала саме цю форму імені Томаса. Ребекка і детектив Сайрес вирішили вивести її з оточення, яке буде нагадувати про згубний вплив біловолосого, і спитати про це.

Почувши ім'я, Вів'єн швидко підвела голову, її очі злякано витріщились перед собою, у кутках з'явилась волога. Дівчина почала безглуздо лепетати:

- Він був Томмі... Томмі... Потім прийшов він. Він не хотів зла. Томмі став Томасом. Томмі більш нема. Томас зробив це. Все правильно. Томас допоміг, та Томмі був краще. Не кажи, бо він почує. Не кажи... - вона схопилась за голову, підняла ноги і уткнулась собі в коліна. Через якусь мить все стихло. Дівчина просто завмерла і більше не рухалась, та потім почулося тихе й хрипле:

- Допоможіть...

27 квітня, 1991 р.
19:00

В кабінеті немає людей, крім детектива, що схилювся над паперами за письмовим столом. Він уважно роздивляється кожен

документ з першої стопки: речові докази, показання свідків і врешті решт щиросердні визнання злочинців. Все ідеально-підготовлено для того, щоб закрити обох на десять років у в'язниці й отримати солідну премію після застрашнього суду.

Та на столі є друга стопка, в який багато сторінок медичних карт обох злочинців, писем з професійними думками різних психіатрів. Найголовнішими були два документи з підтвердженням трьох найкращих кримінальних психологів штату: довідки про неосудність Томаса Фіністера і Вів'єн деЛакруа. Діагноз: Група ТПР (тяжкі психологічні розлади), параноїдна шизофренія.

Сайрес зняв окуляри і тяжко зітхнув. Наявність цих двох паперів означала, що завтра на суді обидва злочинця будуть визнані неосудними, в чому чоловік не сумнівався, і засуджені на примусове медичне лікування до повного одужання. Все ж таки щось не давало йому видихнути, щось тримало його за горло і обтяжувало серце. Він пригадував, якою розбитою і ураженою була Вів'єн в кабінеті Джонсон, коли вони з доктором прийняли рішення до суду не намагатись їх лікувати, тільки обстежити.

Після того, що сталося дівчина більше не дратувала, вона викликала лише співчуття і жалість. Люди в дільниці стали ставитись до неї поблажливіше, іноді навіть випускаючи з камери на вулицю в присутності охоронця. Стало ясно, що Томас Фіністер зламав бідолашній психіку і зробив своєю поспішницею. Кримінальний авторитет себе ніяк не проявляв, чим змушував нервувати полісменів дільниці №9, всі мали погане передчуття, тому посилювали охорону небезпечного суб'єкту, обмежували його переміщення і спілкування.

Певно, що це й мучило детектива Оррувея. Більшість полісменів на власні очі бачила, як Вів'єн деЛакруа власноруч кинула гранату в будівлю кафе "Опівнічне побачення", але вона швидко була помилувана в їх очах через неосудність. У той час, як Томасу такої милості не дали.

28 квітня, 1991 р.
13:53

В залі суда так багато людей, що немає чим дихати. За дверима їх ще більше, але то репортери, яких не пускають на

закрите засідання зі справи Томаса Фінстера. Кожен з них заплатив би власним життям за фотографію мафіозі на лаві обвинувачених.

Судовий процес триває вже п'ятдесят хвилин, добігаючи свого логічного кінця. Біля звинуваченого товпиться охорона, остерігаючись зв'язку Томаса з зовнішнім світом. Суддя виносить вирок:

“Томас Фіністер визнаний судом неосудним і відправиться в центральну психіатричну лікарню штата Нью-Йорк до повного одужання”. Стук молотка, міцна хватка на плечах і гіркий посміх біловолосого.

**28 квітня, 1991 р.
14:17**

В залі суда тільки працівники, свідки і звинувачена. Більше немає людей ні на лавах, ні за дверима, ні на вулиці. Один охоронець чекає на вирок біля виходу, іноді зітхаючи. Процес триває майже двадцять хвилин. Суддя виносить вирок:

“Вів'єн деЛакруа визнана судом неосудною і відправиться в центральну психіатричну лікарню штата Нью-Йорк до повного одужання.”

- О, це я! Я перемогла, де мій приз? - радісний крик дівчини викликає в інших лише співчуття.

Стук молотка, невпевнена хода за охоронцем, розсіяний погляд рудої.

**28 квітня, 1991 р.
23:59**

В камері одна людина, в коридорі до неї йдуть ще двоє. Уладнання всієї паперової роботи і приготування до відсилання ув'язнених зайняло більше часу, ніж очікувалось, і все ж таки поїздку все одно вирішили здійснювати сьогодні. Важкі металеві двері з мерзенним скрипом відчиняються, освітлюючи силует дівчини, що рівно сидить на краєчку ліжка, дивлячись прямо перед собою. Механічним рухом, вона підводиться і повертається до двох охоронців. Один скручує їй руки за спину, інший одягає наручники.

Доки вони ведуть її зігнуто коридором, погляд її блукає стінами, посмішка квітне на обличчі. Вів'єн роздивляється навкруги з таким щирим захопленням, що можна подумати - вона летить між м'яких хмар, а не переставляє ноги між сірих стін дільниці №9.

Її підводять до машини, де на неї чекає детектив Оррувей і інший ув'язнений з купою охорони поруч. Вів'єн, ніби не помічаючи їх, так само розглядає щось навкруги і щиро посміхається цьому "щось".

Вона підходить до Сайреса її погляд все такий же бігаючий і розфокусований, що й завжди:

- Містере, не пам'ятаю як, той що не з моєї голови, - вона звертається до детектива, і так і не дивиться на нього. - Нас женуть із гостей. Проте мої друзі прощаються з нами. Он той, що людей їсть, он там, - її очі зарухались круговими обертами разом з головою, - віражі горгона виписує, а там...

- Тебе вилікують, Вів'єн. Він не зможе зламати тобі життя остаточно, - твердо промовив чоловік. Руда голова різко зупинилася і на детектива подивився повністю усвідомлений прямий погляд чорних очей. Від подиву в Сайреса перехопило подих. Дівчина промовила тим самим низьким голосом, що він сприйняв за марево:

- Неможливо зламати, вже зламане, Сайресе Оррувей.

Промовивши це, дівчина розвернулася до Томаса і суворим тоном запитала:

- Ти їдеш в лікарню?

- Так, - нервово відрапортував світловолосий.

- І я - знизала плечима Вів'єн, влізаючи в транспорт. Її погляд залишався тверезим, як ніколи, а на обличчі сяяла звична посмішка. Тільки Сайрес бачив в ній не скаженість, а переможний оскал.

Коли машина почала від'їжджати детектив вимовив:

- Мені одному здається, що вони єдині, хто бажав поїхати в цю кляту клініку?

21 квітня, 1992 р.

10:02

Сайрес Оррувей переступив поріг центральною психіатричної лікарні штата Нью-Йорк з дивним передчуттям. Дільниця №9

відправила сюди вже більше двадцяти злочинців, яких суд визнав неосудними. Більше 60% з цих справ, вів детектив власною персоною. Та всі думки його крутилися лише навколо пари злочинців минулого року, хоча й його візит до цього закладу ніяк не був пов'язаний з цим випадком.

За останній тиждень з цієї лікарні віткло чотири пацієнта, в минулому засуджених на лікування. Всі вони втікали по-одному і ніхто не бачив, як чи де. Після останнього випадку дільниця вислала свого кращого детектива для розслідування цієї справи.

Сайрес прямував до кабінету директора, попутно гортаючи справи зниклих пацієнтів. В якусь мить він звів погляд і натрапив на світловолосого чоловіка, що сидів на одному з двох крісел біля вікна. За минулий рік Томас Фіністер майже не змінився, тільки в куточках очей поселилися зморшки і біла уніформа йому зовсім не пасувала. Вона зливалася зі шкірою і волоссям, і він здавався вже навіть не блідим, а білим.

Ніби відчувши чужий погляд на собі, чоловік повернувся до Сайреса. Того на секунду пробило тремтіння, яке він швидко скинув. Томас же, впізнавши його, щиро посміхнувся і поманив рукою вказуючи на крісло поруч. Детектив не став пручатися і, відлепивши застиглі ноги від підлоги, підійшов до чоловіка.

- Доброго ранку, детективе, - бадьоро привітався Томас. - Ви яким вітром до нас? Хоча не відповідайте, я й так знаю. Я все знаю, - він підпалив цигарку і мляво затягнувся, кинувши погляд на Сайреса - Більше вашого точно.

- В якому сенсі? Ти знаєш, що сталося зі зниклими пацієнтами? - недовіжливо скривився Сайрес.

- І це теж знаю, - кивнув Томас, дивлячись у вікно. - І куди важливіше, що я знаю, хто був спадкоємцем Джордана Фіністера.

Слова світловолосого не здивували детектива, тільки підтвердили його думку про те, що той ще не вилікувався остаточно:

- Ти й був, Томасе, - спокійно пояснив Сайрес, як нерозумній дитині.

- О, так, так... Ти вважаєш, що я божевільний, - хитаючи головою погодився з думками детектива світловолосий. - І я з тобою погоджуюся, адже з таким ритмом життя, як тут точно злетиш з катушок. Та я запевняю тебе, Сайресе, в нашу останню зустріч я

був таким же здоровим, як і ти. - світловолосий подивився в очі чоловікові і в них читалася якась фантомна втома і спокій. - Все ж таки вислухай, що я скажу.

Мій батько викинув мене ще дитиною в далекий британський інтернат для блатних дітей. Все своє свідоме життя я прожив без нього. Ми навіть не бачились ніколи. І ти справді думаєш, що він віддав би мені справу всього свого життя тільки тому, що в нас однакова кров? - його обличчя набуло глузливого вигляду: одна брова злетіла догори, губи склалися в усмішку. Він продовжив - А скажемо, якби в сім'ї, з якою він наказав розібратися, була дитина, що тільки Богові відомо чому змогла привернути його уваги. Певно тому, що встала на захист мами, коли сама тільки стояти навчилася. Якби була дитина, яку врешті решт він забрав до себе, яку виховував і тренував, яку приховував від кожного, заточуючи її клінок і розум. Якби була дитина, єдине створіння в світі, яку він любив. Дитина, яку він посвячував у всі справи і таємниці, дитина, яка розбиралася в усьому краще за батька, дитина, що виросла справжньою машиною-вбивцею. Дитина, розум якої, можна було порівняти з геніями всіх часів, а її екзотичні чорні очі і палаюче волосся зводили з розуму не одного видатного чоловіка. Привид, химера, найулюбленіша донька мого батька...

- Вів'єн деЛакруа, - вражено закінчив за світловолосого детектив.

- В яблучко, детективе. Все ж таки ти не такий тупий, як я думав, - Томас загасив цигарку. - Тепер слухай найголовніше, що я думаю ти тепер і сам розумієш.

Отримавши спадщину, Вів'єн мала ресурси, гроші, але не мала зв'язків і людей для реалізації її планів. Це було великою проблемою, яку необхідно було вирішувати. І вона знайшла рішення в єдиному синові Джордана Фіністера, тобто в мені. Я мав відволікти увагу, стати принадою, якщо забажаєш. З першого дня кожен поліцейський, репортер, психолог, цивільний боялися мене, стежили за мною, охороняли мене.

Пригадай перші допити, поки кожний поважаючий себе полісмен дільниці стояв біля дзеркала в мою кімнату, кімната Вів'єн була майже без охорони. І так було завжди. Ви вважали її небезпечною жертвою маніпулятора-злочинця, коли вона з вас

батоги вила. За той невеликий час, що вона була у відділку, завдяки моєму іміджу, вона майже безперешкодно виставила своє павутиння, вибудувала зв'язки. Вів'єн підкорила собі поліцейських, що в майбутньому зможуть прикрити її, переманила на свій бік корисних робітників юридичної сфери.

Доки ваша увага була прикута до кримінального авторитета Томаса Фіністера, за вашими спинами будувалася кримінальна імперія. Вона, як фокусник впевнено запевняла вас, що диво відбувається в коробці з кроликом, у той час як справжня магія творилася у вашій кишені.

Останній пункт її задуму був саме тут. Цей план вже півроку як наведено у дії, з того самого моменту, як у грудні, після її "одужання" її випустили з лікарні. Вже півроку обрані нею злочинці чи просто люди, в яких вона бачить потенціал з сумішшю божевілля одужують і біжать під крило матінки.

- Чому тоді ці втекли? Це зацікавило поліцію і.. - Сайрес осікся. Побачивши глузливий погляд Томаса, він зрозумів, - щоб заманити мене сюди, де ти розкажеш мені правду.

"Не можна зламати те, що вже зламане", вона мала на увазі своє життя, яке їй зруйнували і перебудували ще до цих подій. Вона натякала, а я не зрозумів." - думав детектив.

- Найскладнішою частиною плану виявилось прикинутися сказаними, - зізнався Томас. - Визнаю, у Вів'єн це вийшло краще, хоч вона й тренувала мене заздалегідь. Майже завжди навіть я їй вірив. Суміш розуму, жорстокості і акторської гри. Яка жінка!

Цих слів Сайрес Оррувей вже не чув, вуха заклало, очі накрила пелена. Все стало зрозуміло.

Найбільшою його помилкою було недооцінювати Вів'єн деЛакруа.

New York Times

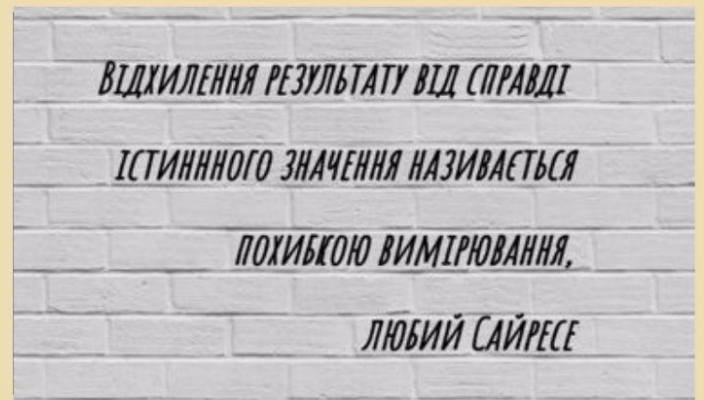
22 квітня, 1994 р.

Наймасштабніше
пограбування цього століття

Вчора 21 квітня 1994 р.
був пограбований банк
JPMorgan Chase, один з
найбільших банків світу.
Варто нагадати, що цей
банк також входить в "вели-
ку четвірку" банків США.
Злочин здійснила банда не-
відомих "Руда", яка отрима-
ла свою назву через графіті,
що злочинці залишають на
місці злочину: сулуєт дів-
чини з вогнено-рудим

волоссям. Угрупування те-
роризує місто вже два роки,
та вчорашній злочин увій-
де в історію. Бандити вик-
рали з банку 200 млн. \$ не
залишивши нічого, крім
традиційного графіті.
Жодних доказів, записів,
чи свідків. Робітники нічо-
го не помітили, поки не

відчинили схопище, на сті-
ні якого красувалося руде
графіті і, вперше, напис:
"Відхилення результату від
істинного значення нази-
вається похибкою вимірю-
вання, любий Сайресе"...

Опівнічний вальс

Один два три звикай до незвичного

Вночі сьогодні у старовинній вежі горить світло. Там нині планується бал. З вікон можна відчутти передчуття музики, що наповнюватиме залу. Столи ломляться від прянощів, напої вже розлиті у бокали, інструменти налаштовані під камертон. З темноти ночі, що вкриває будівлю палацу, вікна бальної кімнати, здаються провідними смолоскипами.

Зала виглядає розкішно. Дві великі кришталеві люстри освітлюють кожний куток приміщення. Може навіть здатися, що вони перекривають темряву, яка тихо підступає з вулиці. Високі жовті стіни завішані безліччю чудових картин людей, природи, подій. Їх дивакувато-переплетені рами додають блідим поверхням величі. Біля стін розставлені столи, вкриті білими шовковими скатертинами з золотими вкрапленнями. Кожен з них заповнений закусками для гостей, що вичерпають свою енергію. Найголовнішою частиною інтер'єра є його відсутність. Тобто мозаїчна підлога розчищена від усього зайвого для запаморочливих вальсів і граційних полонезів. Між вікон спочивають два оксамитових дивани, призначені не для найвитриваліших танцівників. У кутку в кінці кімнати розкинувся ліс зі стільців для камерного оркестру, що ближчим часом буде розважати музикою відвідувачів сьогоднішнього балу.

Товсті коричневі двері з гуркотом відчиняються, пропускаючи нескінчаємий потік гостей: леді, в широких сукнях найяскравіших кольорів, чоловіків в елегантних костюмах. Ніхто не зустрічає їх, не проводить по місцях, не вітає їх фразою “почувайтесь, як вдома”. Вони заходять, як завсідники цього місця, що не потребують запрошення. Люди розходяться по кімнаті. Разом з ними з'являються офіціанти, що снують поміж людей з підносами у руках. Оркестр розміщується по місцях за лічені хвилини. Гості в передчутті незабутніх спогадів, кожен з них вже насолоджується перебуванням тут.

Серед них пара блакитних очей розгублено роздивляється навкруги. Блискучі аквамарини належать дівчині з коротким волоссям кольору воронячого крила. Вона одягнена в чорну сукню,

якій не можна відмовити в коштовності: чорний оксамит ажурними хвилями спадає на підлогу, блискучі камінці оніксу опоясують фігуру, чітко окреслюючи талію, кружевні волани тримають сукню на плечах, залишаючи відкритими ключиці і шею, на якій красується елегантно-пов'язана хустка. Обличчя леді прикриває павутинка вуалі, що кріпиться на голові шпилькою в вигляді розкішної тканинної квітки.

Вона вперше на цьому заході. Її погляд бігає від одного гостя до іншого в пошуках знайомих облич, які могли б стати її підтримкою в такому тяжкому випробуванні, як бал. Проте місія провальна, Вікторія, а саме так звуть новоприбулу, не знає нікого з присутніх сьогодні на балу.

Роздається голос диригента оркестру:

- Леді і джентльмени, полонез, - оголошує він. Його голосу вторять оплески і чоловіки розходяться, щоб запросити жінок до танцю.

Леді в чорному не збирається танцювати. Принаймні зараз. Вона підхоплює келих з підносу й рухається далі від танцівників в напрямку столів. Спочатку Вікторія вирішує роздивитися навкруги, а потім вже віддається веселощам, що на Тіньовому Балі королівського палацу забезпечені.

Ще вчора зранку дівчина й мріяти не могла, що опиниться тут. Тіньовий Бал - найбажаніший захід для кожного члена цивільного суспільства дев'ятнадцятого століття. Ніхто не знає, хто є його господарем чи господаркою. Поговорюють, що це сам король прикладає руку до його створення, хтось каже - це принц Олександр, деякі вважають, що спеціально наймана людина, проте правди не знає ніхто. Як і того, що саме відбувається на балу, чому він так приваблює кожного. Гості цього заходу обрані члени найвищих кіл суспільства, і після повернення нікому не розкривають таємниці балу, та наступної ночі знову їдуть зі свого маєтку, гадаємо, знову в палац. Ходять чутки, що навіть сам король жодного разу не отримував запрошення, а кожного вечора у власному палаці не може знайти шляху до південної вежі. Для вісімнадцятирічної дівчини перепустка сюди - нездійсненна мрія, підживлювальна цікавістю і бажанням опинитися серед найвідоміших партій суспільства.

Марево, що стало дійсністю для Вікторії Хемптон, яка отримала запрошення в чорному конверті, написане фіолетовими чорнилами на її ім'я. Щастя, що відчувалося від отримання листа, наразі зникло через приховане розчарування. Ні бальна зала, ні гості, ні страви не виглядали особливо і нічим не відрізнялись від десятків балів, на яких вже мала честь побувати Вікторія.

Дівчина відпила ковток з келиха і стала дивитись за танцівниками, що були готові розпочати танець. Полонез леді ніколи особливо не любила. Танок-хода був занадто розміреним і повільний для поняття "танці", тому вона навіть зраділа, що пропустить довелось саме його.

Заграла музика пари почали повільно йти залом в стандартній композиції, тримаючись за руки. Декілька разів вони покрутились і попрямували в інший бік, старанно тримаючи поставу і рахуючи в голові кроки. Жінки награно посміхались, хлопці розглядали їх посмішки.

Раптом музика злетіла і прискорилась. Вікторія поперхнулася від несподіванки, проте танцівники не розгубились: їх рухи стали різкішими, кроки швидшими, посмішки щирішими. Дівчата вже гучно сміялись, а хлопці щось весело їм розказували продовжуючи танок. Полонез, яким його знала дівчина, зник зовсім, залишивши лише набір рухів і схему пересування. Яка теж не затрималася надовго. Через деякий час танцівники розлетілися в різні кутки, вдало мандруючи між людьми. Якось молода пара прослизнула повз Вікторію, яка помітила їх тільки краєм ока. Не встигла вона відчувати аромат парфуму танцівниці, як люди вже зникли з її поля зору.

Дівчина спустошила келих і залишила його на столі. Їй здалось ніби вся зала стала вище, ширше й довше. Людей було так багато, що очі не знаходили вільного місця, проте ніхто не з ким не зіштовхувався і не товпився. Це здавалось майже магічним, бо й сама дівчина не відчувала того натовпу, який бачила. В своєму бажанні усамітнитись вона опинилась в єдиному вільному кутку кімнати біля дверей. Двоє інших займали столи, а в протилежному розташувався оркестр. Тут знайшовся м'який стілець зі спинкою, на який присіла Вікторія.

Дівчина продовжила розглядати бальну залу. Звідси було видно всю її площу, що було трохи дивним, адже здавалось, ніби

леді на рівень вища за інших і може побачити діагональний кут кімнати. Танцівників стало більше, проте їх було видно все менше. Вікторія рахувала все нові і нові пари, але старих не знаходила, ніби вони вийшли кудись, та двері ще не відчинялись жодного разу.

Серед натовпу вона побачила юнака в мереживній карнавальній масці з чорним, як в неї волоссям, що ходив поміж інших розглядаючи все навкруги. Вікторії навіть здалося, що його теж запросили сюди вперше, як і її. Та не встигла дівчина зрадіти, як хлопець чітким рухом виловив з танцюючої пари руду дівчину. І покружляв її в танці декілька па. Потім швидко відпустив і пішов далі, вітаючись з безліччю людей, що намагалася привернути його увагу. Трюк з дівчиною, він повторив ще декілька разів: з жінкою в надмірно-великому капелюсі і брюнеткою в білій сукні. Коли хлопець дійшов до столів, опинившись спиною до Вікторії, він швидко повернувся і зустрівся з нею своїми чорними очима. Міс Хемптон злякалась і перевела погляд на інших танцюючих. Через декілька хвилин вона все ж таки наважилася знову подивитись на хлопця, який залучив її увагу. Проте його там більше не було.

За розгляданням дівчина не помітила, як до неї хтось підсів, що було, на її думку неможливо, бо вона сиділа на стільці. Та, повернувши голову, Вікторія побачила білявку, що всілася біля неї на оксамитову кушетку, що ніби була стільцем, коли сідала міс Хемптон. Проте наполягати на цьому і сперечатись з власними очима дівчина не стала, вирішивши, що просто не звернула уваги. З роздумів її вивів голос незнайомки в широкій червоній сукні, що дуже любила її і підкреслювала фігуру.

- Привіт, мене звати Елоїза Ґрейс, - дружньо вимовила жінка. - Тебе певно вперше запросили, я бачила, як ти здивувалася зміні композиції полонезу. - Вона засміялася.

- Це здалось мені дивним, - знизала плечима Вікторія.

- О, моя дорогенька, це ти ще не танцювала, - вона змовницьки підвела брови. - Не буду нічого розказувати сама скоро відчуєш все, проте якщо хочеш сюди повернутись ще, ти маєш зрозуміти, що це місце, цей захід не підвладне жодним законам. Ні суспільства, ні природи, ні держави, розумієш?

- Так, я вже це помітила, - вирішивши не сперечатись з явно п'яною жінкою, погодилась Вікторія. Вона вирішила змінити тему - А

як сюди повернутися? Мені знову надішлють запрошення, якщо моя поведінка сподобається таємничому господарю балу?

- О, ні, моя дорогенька, запрошення тільки на перший раз, - жінка звела догори палець. - На другу ніч тебе запросять по-іншому. І після цього ти зможеш приходити кожної ночі.

- Як саме мене запросять? - зацікавилась Вікторія.

- Ти сама все зрозумієш, - відмахнулась Елоїза. - А тепер вставай і йди до натовпу. Зараз буде наступний танець. Кадриль, здається.

Музика й справді вщухла, пролунали оплески, до яких приєдналась і Елоїза. Вікторія підвелась, зробила кніксен і поспіхом пішла від жінки, яка їй не дуже сподобалась. Тільки вона збиралась знайти офіціанта, як позаду неї хтось кашлянув. Дівчина швидко розвернулася і зустрілася поглядом з високим шатеном, певно, трохи старшим за неї. Він посміхався, карі очі струменіли теплом. Юнак простягнув їй руку і вимовив:

- Станцюйте зі мною, міледі, - його голос заворожував, і дівчина не змогла йому відмовити.

Після восьми танців Вікторія зрозуміла декілька важливих речей про це місце.

По-перше, мами, що мріють відправити доньку на Тіньовий Бал, марно витрачають бажання. Знайти тут партію на життя неможливо. Куди більш, не реально станцювати з кимось більше одного танцю. Як тільки закінчується музика, партнер зникає серед інших людей, що спішають до танцювального майданчику. Знайти його знову теж непосильна справа, Вікторія намагалась вже декілька разів.

По-друге, кімната більше, ніж здається на перший погляд. Під час танців дівчина кружляла поміж книжкових стелажів, застрибувала на сцену і декілька разів витанцьовувала на балконі.

По-третє, танець тут дійсно незвичайний. Він схожий на боротьбу двох стихій, що змагаються за першість. Це нагадує поцілунок і вбивство, ураган і штиль, вогонь і воду. З першою нотою все всередині дівчині віддається рухам, музиці і рукам партнера. Кожен кавалер відчувається по-різному, хтось розповсюджує холод і чітко відстукує ритм, інший згорає в танці пришвидшуючись до

неможливого і несучи із собою Вікторію. Кожен танок переносив дівчину в інший світ. Іноді їй справді здавалось краєм ока, що пейзаж навколо них змінювався: алеманда неквапливо вивчала ліс, полька стрибала поміж гір, менует кружився поміж хмар.

Останнє й головне - від танцю неможливо відмовитись. Як тільки закінчувалась одна мелодія, Вікторія вже всім єством бажала ще одну. Навіть зараз після вже восьмої композиції - надзвичайно жвавої сарабанди - ноги страшенно боліли, голова паморочилась, а танцювати хотілося ще.

Дівчина обернулася в пошуках дивану, силкуючись пересидіти наступний вальс і натрапила на товстого старого чоловіка, що посміхався рядами кривих зубів. Вікторія швидко оговталась від музичного сп'яніння і злякалась, що цей стариган запросить її танцювати. Її побоювання підтвердились: чоловік витягнув свою спітнілу руку і вимовив:

- Потанцюймо? - вся свідомість дівчини кричала від страху, проте рука сама потягнулась до його кінцівки, що зараз здавалася частиною якогось слизького чудовиська. Вікторія злякано закліпала, її рука була майже в полоні огидного щупальця.

Раптом хтось перехопив її і впевнено повів дівчину в інший бік, притримуючи за талію. Коли незнайомиць зупинився, міс Хемптон обернулася і зустрілася із знайомим поглядом чорних очей. Її рятувальник тим часом вже розташував руку на її талії, іншою перехопив правицю, приймаючи вальсову позицію.

- Що ти робиш? - безглуздо спитала дівчина.

- Вікторіє, я всього лише запрошую тебе на танець, - безтурботно пояснив незнайомиць. - На фантастичний вальс, можна сказати.

Його голос обеззброював і заворожував. Дівчина розташувала руку на широкому плечі партнера.

Заграла музика. Вони почали повільно кружляти залю.

- Як ти відчуваєш себе? - поцікавився хлопець.

- Феєрично, - визнала Вікторія. - Мені сподобався бал. Він справді надзвичайний. Хоча не він, а танці. Кожен з них був окремим всесвітом, а точніше мандрівкою в інші світи, - поділилася міс Хемптон. - Люди тут цікаві і кожен привносить в танок щось своє,

проте в світській бесіді не може зв'язати й двох слів, - хлопець пирхнув.

- Так, серед гостей і королі, і голодранці. Тож прошу пробачити другим їх неосвіченість, - дівчина не могла зрозуміти чи шуткує хлопець, чи ні.

- А ти король чи голодранець? - поцікавилася Вікторія.

- Не має значення, - юнак нахилив голову ближче до дівчини і прошепотів - бо це ж не музика, а кровотеча віолончелей, саксофонів і флейт. Ось, що має значення. Музика, - він ближче присунув Вікторію до себе, - люди, - його рука міцніше обхопила її, - танець. - Він почав рухатись. Його ноги рухались з надзвичайною швидкістю, проте дівчинині не відставали від них ні на крок. Все навколо кружляло у власному танці. Цього дівчина не помічала, не розриваючи прямого зорового контакту з чорними очима за мереживом маски.

- Я виклакаю тебе не танець, Вікторіє, - зухвало вимовив юнак, лукаво посміхаючись. Від його тону по Вікторії пройшовся табун мурашок. Вона якимось ефемерним відчуттям зрозуміла про що каже загадковий незнайомец і з викликом відповіла:

- Я приймаю, - посмішка хлопця стала ще ширшою. Вікторія звільнила руку і підняла з обличчя вуаль. Після чого теж посміхнулася, присунувшись ближче і не відриваючись від чорних очей. Вони почали.

Їх більше не існувало в світі, а може світу більше не існувало навколо. Їх вальс розривав хмари, розбивав хвилі, струсував землю, піднімав з землі листя. Вони не вальсували, вони билися, замаглися, сперечалися, боролися, сварилися, кричали, мірялись, воювали, конкурували. Вони горіли і спалювали все навкруги. В якусь мить для Вікторії не залишилось нічого, крім чорних очей. Потім навколо знову творився світ, чи вони творились зі світом. В голові не залишилось жодної тверезої думки, в серці теж не було почуттів, лише вогонь опалював все єство дівчини. Вікторія кружляла в міцних руках хлопця, не відчуючи нічого, навіть його дотиків. Дівчина жила у вальсі, чи може вальс оживав у ній.

Раптом все скінчилося. Музика зупинилась, загальмував світ довкола, погас вогонь всередині. Вікторія схилилась в реверансі, хлопець нахилився до її вуха:

- Ти майже перемогла, тож ще зустрінемося.

Коли дівчина підвела погляд, хлопця вже не було поряд. Вона навіть не намагалася знайти його в натовпі, просто повернулась і відійшла до вікна. Щось інше було в цьому танці. Він спалив Вікторію зсередини і потім воскресив з попелу наново.

Дівчина перебувала в маревному стані деякий час, та оговталась, коли відчула, як хтось трясє її за плечі. міс Хемптон сфокусувала погляд. Це була та білява жінка Елоїза Ґрейс.

- Гей, дорогенька, чуєш мене? Геєєєє, - вона поклацала пальцями перед її очами.

- Я вас чую, - втомлено озвалася Вікторія.

- О, слава Богові, чула, що я тобі сказала. Ти хоч уявляєш з ким ти витанцювала цей вальс? - жінка була дуже схвильована, її голос звучав дзвінко.

- Не маю уявлення, - відповіла дівчина, закривши очі.

- Він господар Тіньового балу! - жінка промовила це пошепки, таємничо-урочисто і водночас гучно.

- Що? Той хлопець? - миттю пожвавішала дівчина.

- Саме він, - все також пошепки, проте тихіше, продовжила Елоїза. - Ніхто не знає його імені, тому так і кличуть Тінь. Він зустрічав найперших гостей. Цей хлопець створив це місце, а може це місце створило його. Тінь ніколи не танцює не з ким більше тридцяти секунд. Подейкують, що це небезпечно для здоров'я його напарниці. Уявляєш, танок з ним може вбити дівчину, а з тобою він вальсував певно більше двох сотен тактів. Він щось казав? - в її погляді читалася цікавість і погано прихована заздрість.

- Тільки, що ми ще побачимось, - безбарвно відповіла Вікторія, дивлячись перед собою порожнім поглядом.

- О, а мені тільки офіціант сказав, - обурилась жінка, та побачивши розгублений погляд дівчини, пояснила:

- Він запросив тебе знову, дорогенька.

Один два три, віддайся вальсу

П'ята ніч поспіль на Тіньовому балі віддавалася біллю в кінцівках і запамороченням в голові. Вікторія не завела більше друзів крім Елоїзи, яка кожного разу якимось дивом знаходила її в натовпі людей. У той час, як сама дівчина, не могла відшукати

хлопця, з яким тільки закінчила танцювати. Іноді жінки весело розмовляли ні про що, і про все одразу. Елоїза розповіла, що сама є гостюю балу тільки півроку, а знає людину, що витанцьовує кожної ночі вже протягом п'яти років. Виявилось, що відвідувачі бувають з дивними, іноді лякаючими, примхами.

Так Елоїза повідала про чоловіка, який просив її танцювати з заплученими очима і про хлопця, що мало не скинув її з балкону. До речі, в цю частину зали поза межами танців Вікторія так і не змогла знайти шлях. В іншому, як і до книжкових полиць і сцени.

З самою дівчиною за цей час теж сталася неприємна річ. Вона якось стояла спиною до танцівників біля столів, обираючи чим підкріпитись, та раптом хтось схопив її за руку і потяг в невідомому напрямку. Це був сивий худий чоловік середніх літ, Вікторія намагалася пручатися, проте він тримав міцно. Вона закричала:

- Куди ви мене ведете? - на її писк повернулося декілька людей, проте ніхто не рушив з місця.

- Під вінець, - сухо констатував чоловік. Дівчина від жаху активніше забрикала. Якби не перші промені сонця, Вікторія не уявляла, що могло статися.

За п'ять ночей в цьому місці міс Хемптон збагнула майже всі закони Тіньового Балю, а точніше їх відсутність. Люди на ньому більше не були тими, ким мали бути щодня. Тут були королі, аристократи, адвокати, судді, голодранці, бідняки, повії, вчителі, і водночас їх тут не було. Люди відчували себе тут трохи вільніше, ніж у вічній клітці свого життя. І коштувала така свобода їм одного - мовчання. Гості Тіньового балу не мали права розказати нікому про те, що відбувається ночами в південній вежі королівського палацу.

На власному досвіді Вікторія усвідомила, що прокидаючись зранку, пам'ятає кожну деталь нічних веселощів, проте, коли починає думати про них, вони забуваються. В будь-якому разі, їй навіть на думку не спадало порушити умови і розповісти кому-небудь про дивовижне перебування на Тіньовому Балі.

Щодо господаря балу, з першої ночі Вікторії він більше не з'являвся на заході. Елоїза сказала, що він взагалі-то дуже рідко приєднується до гостей і шанує їх своєю присутністю. Проте міс Хемптон кожного разу, докладаючи багато зусиль, пропускала вальс з надією повторити оту пожежу емоцій від танцю з Тінню. Дівчина не

могла дозволити собі танцювати з ким-небудь не через яку-небудь палку відданість загадковому хлопцеві. Просто ритм вальсу, його звучання, обережний рахунок в голові “один, два, три. один, два, три”, його мотив, від якого хочеться кружляти, тональність і мелодія - все міцно прив'язане до чорноокого хлопця і шторму емоцій, які не зміг би викликати жодний з гостей. Вікторія не хотіла перекривати спогади, що чітко залягли в її пам'яті новими неякісними спробами.

Ніхто ніколи про це не розмовляв, проте дівчина знала - це місце магічне. Те, що творилося з людьми під час танців, вона була впевнена, що відчуває це не одна. Тіньовий Бал змінював щось всередині: розширював світогляд, розкривав душу, звільнював думки. Танець був зброєю воєнного, пензлем художника, словом письменника. Сюди приходили в пошуках натхнення, в спробах забути, в можливості відпочити всі, хто вмів танцювати або не міг переставити дві ноги під музику. Танок сам оживав у них, він вів їх, зцілював їх душі, рухав їх тілом.

Вікторія Хемптон втомлено всілася на оксамитовий диван біля вікна. З кожною ніччю їй все легше вдавалось пропускати вальси, яких протягом заходу могло бути близько п'яти-шести. Дівчина витягла в блаженній насолоді ноги і відкинула голову. Ніч наближалася до свого завершення, а сьогодні Вікторія вкрай невдало підбрала взуття. Вона нахилилася, підняла поділ сукні і зняла злощасний туфель. На мереживі панчохи квітли червоні плями крові.

- Дідько! - вилаялася дівчина, трохи натиснувши на місця, що кровоточили, і скривилася від болісного пощипування. Вікторія піднялася і втомлено видихнула, відкидуючись на диван. Дівчина деякий час роздумувала, зважувала всі за і проти. Врешті решт, вона кивнула сама собі, нахилилась і зняла набридливі панчохи і інший туфель. Ноги Вікторії були у плачевному стані. Деінде були старі мозолі на вже затягнутих мозолях, п'яти огрубіли, на підйомі виступали синці, а на ступні кровили новозаслужені ранки.

Дівчина обережно опустила ноги на холодну підлогу, закочуючи від насолоди очі. Міс Хемптон нахилилася через диван і поставила за ним свої туфлі, а панчохи обережно склала і заховала в складки дивану.

Вікторії не терпілося потанцювати босоніж. Їй здавалось, що ноги в такому разі, не сковані кайданами, будуть відчуватися вільніше і рухатись швидше. Як тільки затягнулась остання нота вальсу, дівчина схопилась на ноги і перша підбігла до якогось хлопця, запрошуючи його на танок. Ще одна особливість, яку винесла Вікторія за час відвідування цього місця: немає різниці, хто кого запрошує на танець.

Сподівання дівчини підтвердились і останок ночі вона провела з оп'яняючим відчуттям свободи, коли її ноги торкалися холодної поверхні снігу, свіжої трави чи гарячого піску пустелі. Зовсім скоро над небокраєм мало зійти сонце, що означало - два опуси до завершення Тіньового Балу. Вікторія під час останньої тарантели наступила на уламок келиха і швидко пошкодувала про рішення зняти взуття. Хромаючи і кривлячись від болю, дівчина дошкандибала до дивана і впала на м'який оксамит. Трохи пролежавши так, міс Хемптон, вже вкотре за ніч, схилилась до своїх ніг.

Тільки-но вона зібралась з силами і хотіла дістати скельце зі ступні, як чийсь бліді руки обережно схопили гострий куточок і швидким рухом витягли. Від приступу різкого болю Вікторія заплющила очі і засичала, відчуваючи, як незнайомиць приклав вологу серветку до порізу. Коли неприємне відчуття вщухло, дівчина подивилася на свого лікаря.

Оскільки людина старанно обслуговувала поранену кінцівку, міс Хемптон побачила лише довге чорне волосся, що безсумнівно могло належати лише одній людині. Тінь підвів погляд і зустрівся очима з Вікторією:

- Якщо травмуєш ноги - не зможеш танцювати, - констатував він і без того очевидний факт. - Тобі треба берегти їх.

Дівчина на це лише хмикнула і ображено відвела погляд. Безглуздо було ображатися на людину, що всього один раз станцював з тобою, нехай це і був найкращий танець в твоєму житті.

- Для цього в мене є для тебе подарунок, - хлопець стояв на коліні, біля якого лежала велика подарункова біла коробка, перев'язана чорною атласною стрічкою. Тінь схопив її, зірвав тасьму і відкрив. В середині виявилася пара елегантних туфель оббитих

м'яким чорним оксамитом з камінням агату. Хлопець обережно одягнув туфлі на ноги Вікторії і допоміг їй підвестися.

Дівчина трохи потопталася на місці, зробила кілька кроків і з задоволенням відмітила, що взуття не тільки гарне, а й дуже зручне. Вона збиралась подякувати юнакові, проте, коли підвела погляд, він вже був біля натовпу.

Диригент оголосив наступний танець - вальс. Вікторія злякалась: вона не хотіла відпускати його зараз, та боялась наслідків своєї поведінки. Зволікати не було часу, тож вона видихнула і крикнула:

- Я запрошую тебе на танець, - вона нервово глтинула. - На фантастичний вальс. - Хлопець зупинився, та не обернувся. Дівчина розчаровано зітхнула.

- А ти королева чи голодранка? - роздався лукавий голос хлопця. Він повернувся, на його обличчі грала посмішка.

- Це не має значення, - розсміялися дівчина, наближаючись до Тіні. Хлопець впевнено схопив її в вже чомусь звичну вальсову позицію. - Я викликаю тебе на танець, - уточнила Вікторія, задираючи підборіддя.

- Я приймаю виклик, - з готовністю відповів хлопець. Звільнивши одну руку, він обережно підняв вуаль дівчини. Вони почали.

Цей вальс не був схожий на минулий. В ньому не було швидкості, злості, шторму. Він палав вогнем, який не спалював все навкруги, а створював життя. З кожним тактом танцівники відкривались один одному, раз у раз переманюючи на себе ініціативу. Вони опинялись у горах, кружляли поміж книг, вальсували по полю, коли Тінь міцніше стискав руку на талії дівчини. Їх ноги лоскотав прибій, волосся розвіював земфір, обличчя освітлювало на балконі місячне сяйво, коли ноги Вікторії прискорювали рухи обох.

Вони знову згорали в танці, чи то танець згорав у них.

Один два три, повертайся до мене щоночі

Вранці Вікторія прокидається від наполегливої трелі будильника. Вона тягнеться рукою до телефону і на дотик вимикає набридливий звук. В голові миготить думка пролежати ще

годину-дві, та її швидко викидає нагадування про кількість екскурсій сьогодні. Від кількості роботи вставати не хочеться подвійно.

Раптом двері її невеликої спальні, які надавалися всім працівникам в лівому крилі Ворикського замку, відчиняються і в кімнату заходить рудоволоса Джейн - колега-екскурсовод Вікторії, з горнятком чаю в руці. Вона вже одягнена в робочу форму і виглядає доволі бадьоро, це означає, що все ж таки дівчина пролежала трохи довше ніж думала.

- Прокидайся, соню, - руда сідає на краєчок ліжка і віддає Вікторії, що присіла, спершись на подушку, напій. Дівчина вдячно приймає посуд і випиває його залпом, ніби то горілка, а не звичайний чай.

- Дякую, - кидає Хемптон подрузі. - Я вже прокинулась, тож можеш йти, я швидко зберусь і ми ще встигнемо разом поснідати.

Джейн киває, проте йти не збирається. Вона нервово смикає краєчок простирадла, потупивши погляд. Вікторія не має бажання витягати з неї слова, тому мовчки чекає на питання, що явно глине подругу. Вона декілька разів зітхає і промовляє, не підводячи очей:

- Слухай, не те, щоб ми підглядали, проте дівчата випадково помітили, що ти вже останнім часо ночами кудись ходиш і повертаєшся тільки на світанку, - вона підводить погляд. - Я... Ми хвилюємося за тебе, тож я маю спитати тебе. Куди ти ходиш? Я розумію, якщо ти не хочеш розказувати, проте скажи хоча б, чи все з тобою добре?

- В мене все справді прекрасно. Я здорова і не зв'язалася з поганою компанєю, - з посмішкою запевняє дівчину, Вікторія. - А щодо моїх нічних мандрів, то я знала, що колись буду вимушена тобі розказати. Тільки прошу тебе не кажи більш нікому, навіть дівчатам. Гаразд?

- Звісно, як скажеш, - заспокоївшись, погоджується Джейн.

- П'ять днів тому я не могла заснути, більше години крутилася на ліжку. Не витримавши, я вирішила прогулятись на свіжому повітрі. Так от, на вулиці я побачила, що в південній вежі горить світло. Це мене налякало й зацікавило, тому я взяла ліхтар і попрямувала туди. І, якби мовити, коли я відчинила двері бальної зали я опинилася в минулому.

Не зовсім я. Тобто я виглядала так само і звали мене теж Вікторія Хемптон, проте я не пам'ятала нічого з цього життя, зате досконало знала життя тієї Вікторії. Тобто я була не зовсім собою, а тією дівчиною з минулого, хоча думала і приймала рішення я сама. Я опинилася на справжньому балу дев'ятнадцятого століття в чорній оксамитовій сукні серед поважних людей.

Я танцювала так, як ніколи ще не танцювала. Я горіла в тому танці, горіло так само, як і світло з тих вікон, на яке прийшла. Там мені довелося познайомитись з господарем балу, імені якого не знає жоден з гостей. Його кличуть просто Тінь. Вальс із ним зачаклував мене і хлопець запросив мене приходити знову.

Коли зійшли перші промені сонця, я знову опинилася тут і згадала це життя, проте то не було сном, я все пам'ятала і все ще відчувала вогонь, що палав в мені після танцю з Тінню. Тому я пішла туди наступного дня і наступного, і ще через день, і вчора. Я була на Тіньовому Балі кожен ніч.

Відвертий монолог дівчини уриває щирий сміх Джейн:

- Якщо не хочеш говорити, могла б просто так і сказати, навіщо вигадувати, - вона підводиться, продовжуючи сміятись.

- Я не вигадую, - вмить хмуриться Вікторія.

- О, ні, знову я на це не поведусь, як тоді з тими привидами. Я виглядала, як справжня дурепа, коли повірила твоїм зведеним бровам - поскаржилася руда. - Збережи краще цю історію для туристів. Вони від неї будуть в захваті. Може навіть доведеться нічні квитки створювати, - ніби серйозно замислившись над цим питанням, Джейн виходить з кімнати.

Вікторія сумно зітхає. "Я не скажена. Я не вигадую. Це було насправді. Було ж, чи не так?" - намагається вбити свої власні сумніви дівчина. Вона висмикує ковдру і ставить подряпані ноги в синцях і мозолях на підлогу. Нахиляється до ніг і зазирає під ліжку. Вона полегшено випускає повітря, яке затамувала злякавшись власних сумнівів.

Там стояла пара чорних оксамитових туфель з камінням агату.

Опівночі в південній вежі згорають вщент два серця. У великій бальній залі чується мелодія в три чверті. Посередині у фантастичному вальсі кружляє Вікторія і її Тінь. Один крок, два

такта, три рухи. Вони злились в одне ціле, а може вони і є одне. Один крок, два такта, три рухи. Їх танець міг би надихнути, налякати, здивувати, оживити, розлютити, захопити, якби його тільки хтось побачив. Один крок, два такта, три рухи.

Вони згорають у фантастичному вальсі, а може то вальс згорає в них.

Константа мінливого життя

Поле. Згораючи від надії

Поле бадьоро крокував юнак. Йшов впевненими кроками, втопаючи у високій траві. Його руде кучеряве волосся розвівав теплий південний вітер. Сонце, що повільно заходило за небокрай, своїми останніми променями лизало обличчя, на якому квітла щира посмішка. Хлопець насвистував якусь мелодію, що зливалася з шурхотінням трав і співом пташок, що сховалися від непроханих гостей у високій рослинності. Іноді юнак сполохував створінь своїми жвавими кроками, тоді вони, невдоволено присвистуючи, злітали невеличкими зграйками в синьову ранкового неба.

Рудий хлопчисько був одягнений у вільну білу лляну сорочку, перев'язану біля шиї чорним шнурком. Поверх неї красувалася коричнева камізелька, заправлена в широкі штани того ж кольору. На правому плечі юнака висіла шкіряна сумка. Високі чорні чоботи впевнено ступали крізь парослі рослинності.

Звали юнака Руді. Увесь теплий літній день він провів в дорозі. Хлопець пройшов ріку, ліс, озеро, знову річку і не скінченні поля, вкриті колоссям, степи застелені парослями трави, пустині ґрунтовки, невеличкі селища. Хлопець крокував безупинно, не знаючи втоми, чи страху, його душа співала, а серце пришвидшувало ноги йти вперед. Теплий вітерець лоскотав його тіло, сонце гріло променями. Здавалося, уся природа радіє і сприяє його скорішому прибуттю туди, куди б він не йшов.

А юнак йшов за таким великим, величезним коханням, за такою величною, вічною славою. Його ноги несли хлопця вперед, його серце не лякалось жодних перешкод, що могли стояти на шляху до мети, його душа вільною пташкою літала полями, степами, лісами, передчуваючи смак перемоги.

Справа в тому, що Руді, бідний хлопець з невеликого селища, мав шанс розбагатіти і одружитися на найчарівнішій принцесі в королівстві. Для цього, як говорив наказ короля, йому треба було всього лиш знайти її прихисток в Чарівному лісі. Проте всі жителі країни знали, що це тільки на словах просте завдання, бо те місце приховувало в собі багато небезпек, таємниць і міфічних створінь.

Подейкують, що Ліс поводить себе, як живий. Комусь він повертається боком з чарівними феями, добрими ельфами і милими піксі. А деякі блукають поміж страшних трелей, огидних водяних і страшних орків. Інші мандрівники просто не можуть його знайти. Хтось прочісував його околиці лише б знайти вхід, були й ті, хто не міг розшукати вихід. Ліс грається зі свідомістю, заманює, полює, забирає чи відпускає, плутає чи підказує. Це місце - кладовище невдах і скарбниця героїв. Він лякає і вабить, нервує і заспокоює, полохає і манить.

Саме в такому місці усамітнилась одинока вежа бажаної принцеси. Дійти до неї вже само по собі подвиг, тому кожному, хто це зробить надається грошова нагорода. Проте дійсно важливим для юного Руді є можливість аудієнції з найпрекраснішою обраницею королівства. На жаль, її рука і серце - це хибна ймовірність, бо основна проблема учасників - спромога зацікавити дівчину. На відміну від грошей, одруження не стовідсоткова нагорода для кожного, адже, подейкують, у монаршої особи не проста вдача.

Коли хлопець почув наказ його величності, в серці відразу щось зойкнуло. Да з такою силою, що він на місці підстрибнув і заслужив гикавку. Юнак проходив неповну добу з відчуттям, що обтяжувало серце з усіх боків. Його думки все оберталися навколо захоплюючої подорожі. Не могло бути просто випадковістю, що принцесу сховали в місці, в якому Руді дійсно міг би називатись улюбленцем. Все дитинство він збігав з дому і досліджував Чарівний Ліс, який кожного дня повертався до хлопчика різними боками. З часом зелений гігант став все частіше радувати хлопця, дарувати йому лісові трофеї, чи знайомити з приємними жителями лабіринту дерев. Дійсно варіантів для проведення випробувань було безліч: Мовчазні Гори, що заплутували мандрівників, відкриваючи нові печери і закриваючи людей в них, або Дзеркальне Озеро, в якому кожен міг спокійно дихати, проте проблем це не зменшувало, адже плавець мав пережити зустріч з представниками місцевої фауни, що були настроєні не дуже доброзичливо до непроханих гостей. Все ж таки, за невідомих причин, король обрав саме Чарівний Ліс. І такий, очевидний для Руді, знак він ніяк не міг проігнорувати.

Ось чому наступного ж дня хлопець відправився в подорож до заповітної мети. Вже й забув він свого зеленого друга, в якому

проводив все дитинство. Бо в пошуках себе Руді блукав по всьому королівству. Наказ його величності, завдяки щасливому випадку, застав юнака в селищі, що знаходилось в дні шляху від Лісу.

Рудоволосий хлопець зупинився. Сонце встигло сховатися за небокраєм. Перші зірки з'являлись на небі. Через якусь пару хвилин все нічне небо усипали серпанки блискучих цяток, що вабили до себе. Руді дістав зі своєї великої сумки м'яку сорочку, скрутив її і поклав на землю. Трохи пригладівши траву поруч, юнак влігся на імпрровизовану подушку, заклавши руки за голову. В його зелених очах віддзеркалювалась краса зоряного неба, кучері тліючим вогнем розсипалися в різні боки, загрожуючи підпалити зелень навкруги.

Лежачи на сирій землі, хлопець все думав про принцесу: "Якою вона буде? З руським волоссям, чи темніше? Тільки б не блондинка, - подумки хмикнув Руді, - терпіти їх не можу. Зачіска млява, характер часто поганий, та й взагалі білявки - не мій типаж. От якби така ж руда, як я, - мріяв хлопець, - чи ліпше темноволоса й кароока. Темні кольори підкреслюють бліду шкіру. А раптом вона смаглява? Взагалі-то, не важливо, як вона буде виглядати, головне - вона принцеса, тож начитана, культурна. Якщо вірити чуткам, дівчина бунтівна і впевнена в собі, не підкоряється нікому. Така жінка мені й потрібна. Милі й тендітні дівчата не можуть підтримувати вогонь у відносинах - міркував Руді. - Тож зовнішність немає значення." - Вирішив юнак, заплющуючи очі.

"Тільки б не білявка..." - мляво додав, засинаючи, хлопець.

Прокинувся рудоволосий від гучного рику десь поряд. Хлопець одразу напружився і весь, ніби перетворився на слух, очікуючи на повторення лякаючого звуку. Він не змусив довго чекати. Через декілька секунд низький рик роздався десь зліва у високій траві, одразу за ним два праворуч і за спиною Руді. Хлопець поспіхом підвівся і, намагаючись не шуміти, обережно склав сорочку-подушку назад до сумки. Присядки він перевів подих, вслухаючись в симфонію звуків кроків тварин, їх дихання і періодичних риків.

Зброї при собі юнак не мав. Обираючи мандрівну сумку, хлопець розраховував на свої сильні сторони: швидкість і кмітливість. В бою навіть найгостріший меч не зміг би зробити з Руді

воїна. Єдине, що найбільше походило на знаряддя з того, що мав з собою юнак, був складний ніж. Проте й він мав застосовуватися, скоріше, як інструмент для створення життєрятівних конструкцій, ніж як зброя.

Хлопець трохи висунувся понад травною. Навколо нього кружляли створіння на чотирьох лапах. Їх морд не були видно, тільки криті густою вовною горбаті спини визирали над трав'яним морем. Руді затамував подих. "Чорні шаки", - з жахом усвідомив хлопець.

Так люди називали примарних чорних собак, які, за легендами, бродять по узбережжю і сільській місцевості. Історії про цю тварину є частиною фольклору народу, і традиційними героями страшилок, якими лякають дітей. Зустріти зграю цих створінь в поле так само нереально, як вийти з бою з ними живим.

"Так, треба видихнути, - намагався протверезити думки, що паралізував страх, Руді. - Шаки громіздкі створіння з міцною щелепою, важкими лапами і сильним кидком, які не відрізняються швидкістю. Вплутуватися в бійку з ними - справжнє самогубство й для майстерного бійця. Єдиний вихід рвонути з низького старту у бік Лісу. - міркував юнак. - Зволікати ніколи - вони вже взяли мене в кільце. Питання часу, коли перший з них накинеться, подаючи приклад іншим. Їх рух закільцьований, проте між ними є відстань. Треба лише встигнути проскочити між двома тварюками переді мною. До Лісу залишилося декілька миль. Цей шлях я з легкістю подолаю швидше за них, проте ховатися від них в Лісі може бути складно, - хлопець закинув сумку собі на плечо. - Немає часу про це думати, треба бігти."

Руді трохи випрямив ноги, і поверх заростей трави роздивився пастку, в яку його ув'язнили. Він вичікувально відраховував Шаків, збираючись з силами, щоб проскочити в прохід, що неминуче утворювався перед ним. І в ту мить, коли створіння позаду піджало свої міцні лапи для потужного стрибка, Руді рвонув з усіх ніг вперед. Він біг не оглядаючись, прекрасно чуючи, хвилюючі кров, звуки гонитви. За лякаючими чудовиськами, що збиралися поласуватись їм на пізню вечерю, хлопець не помітив відсутність зірок, яких поглинула похмура темрява дощових хмар.

Мандрівник біг без зупинку вже більше півгодини, коли його легені почали збиватися з ритму дихання. Ноги страшенно боліли,

вимагаючи негайної зупинки хоча б на деякий час. Задощило. Краплі били по обличчю, вітер обдавав його прохолодною свіжістю, одяг, який миттєво наповнився вологою, заважав руху. Не дивлячись на всі обтяжливі обставини, Руді посміхнувся, додаючи швидкості. Його п'янив адреналін, що розтікався тілом від гонитви, чарував запашний аромат свободи, що приносив із собою рвучкий вітер. Проте навіть бадьорий настрій не міг компенсувати втому, що з кожною миттю все більше охоплювала тіло.

Хлопець обережно повернув голову до темряви ночі в себе за спиною. Несподівано на обрії ударила громовиця й понеслась сильним вітром над спраглою землею. Її сяйво освітило потворні морди створінь, що невпинно переслідували юнака. Гострі клики жахливо блиснули, в грозовому світлі, палаючі очі голодно витріщились на свою жертву. Від цієї картини з вуст хлопця мимоволі вирвався крик, по тілу вдарив розряд огидного жаху, який витіснив всю втому, вмить застилаючи очі адреналіном. Ритм серця небезпечно наближався до недозволеної організму швидкості.

Вимоклий, втомлений мандрівник мчав полем наввипередки зі смертю, навздогін блискавці. Його розфокусований, втомлений погляд не ціплявся за небокрай, тому хлопець і не помітив, як перед ним ніби нізвідки виріс Чарівний Ліс. Своїми темними гостроверхими деревами він манив до себе, запрошуючи до загадкової темряви. Проте увійти до нього в ночі було так само небезпечно, як зупинитись і кінутись в провальну бійку з Чорними Шаками. Принаймні Руді міг би розраховувати на прихильність Лісу до втомленого мандрівника, що намагався знайти під його розлогими гілками прихисток від смертельної небезпеки.

З цими думками хлопець вбіг до спасительної темряви, обираючи з двох зол, як він вважав, краще. Коли Руді опинився серед високих стовбурів різноманітних дерев, його організм фізично не міг більше витримати ні хвилини бігу. Хлопець різко зупинився, складаючись навпіл. Він важко дихав і багато кашляв. Здавалося юнак збирався виплюнути мигдалини в купі з легенями. Трохи віддихавшись, Руді не розгинаючись повернув голову до поля. За його підрахунками Шаки мали вже роздирати його мертве тіло.

З подивом хлопець побачив, розлючену палкою гонитвою, зграю тварюк, які оближуючись вартували біля входу в ліс. Деякі з

них іноді ричали, кидаючись в біг юнака, проте жодне створіння не ризикувало перетнути невидимий кордон Чарівного Лісу. Роздратовані невдачею Шаки завили, підводячись на свої міцні задні лапи, і, грозно зиркнувши на хлопця, зникли в морі трав.

Здивований юнак, з рештою заспокоївся і розігнув спину. В лісі було темно, хоч око виколи, дощ барабанив по листям, утворюючи чаруючу симфонію звуків, великі краплі прослизали поміж дерев і лупцювали хлопця по плечах. Чергова громовиця освітила невелике узлісся, на якому опинився Руді. Прямо перед ним дерева вишикувались в два ряди, складаючись в своєрідний зелений коридор вглиб Лісу. Ігнорувати таке явне запрошення зеленого гіганту хлопець не міг, тому на дотик по пам'яті рушив до проходу.

Все ще уповаючи на прихильність давнього друга, хлопець безбоязно просувався стежкою. Проте його думка кардинально змінилася, коли ліва нога не відчула землі під собою. За долю секунду всі нутрощі юнака злетіли, неприємно лоскочучи тіло зсередини. Серце навпаки звалилося до п'ят. Мозок не встиг навіть зрозуміти що сталося, коли Руді стрімголов покотився з обриву в безодню яру.

Болю хлопець не відчував до того, поки не зупинився. Вільне падіння уповільнилося і зрештою припинилось посеред якоїсь ущелини. Кожна частина тіла відчувалася страшеною ниючою біллю. Всю праву ногу обдавав жар, ліве плечо страшенно пекло, очі застилав піт перемішаний з чимось темним і липким. Можливо з брудом чи може з кров'ю. Юнак безсило розкинув руки і заплющив очі. Перед тим, як провалитись в непритомність, голову Руді відвідала думка:

“Все ж таки образився”, - на забрудненому обличчі з'явилась гірка посмішка.

Лісові нетрі. Чекаючи на диво

Руді ледве розплющив тяжкі повіки. В очі вдарило яскраве сонячне світло, що пробивалося з круглого віконця в стіні. Трохи звикнувши до освітлення, хлопець почав зацікавлено оглядати приміщення, в якому прокинувся. Сумнівів бути не могло - це була

серцевина якогось широкого дерева, певно скоквійської адонсії - чарівної рослини, завширшки більшої за баобаб, проте порожньої всередині. Приміщення було захащено книгами. Розмаїті палітурки рясніли з полицок, поверхні столу і зі стопок, збудованих на підлозі. В кутку кімнати розташувалася круглобока піч, на білому тлі якої квітли різнобарвні візерунки. По стінам і стелі кімнати соталася кучерява памолодь винограду, деінде висіли, як чарівні жирандолі, кетяги ягід. Поруч з чотирма вікнами, вирізаних з боків приміщення, були встановлені хитромудро закручені свічники. Біля входу розташувалася невелика платтяна шафа з різьбленими дверцятами. В приміщенні розливався запах нагрітого на сонці винограду.

Хто б не проживав в цьому кишлі, притримуватись якогось порядку він не вмів. Всюди валялися купи пергаменту, розкриті книги, навали мотлоху, що відлегло нагадували ворохи одягу. Навіть на зеленій ковдрі, якою вкривався хлопець, лежало кілька паперів з якимись записами, а на балясах ліжка висіло декілька речей з вбрання господаря чи господарки місця.

Закінчивши огляд, хлопець втомлено відкинувся на подушку. Болю він не відчував, проте ворухнути якоюсь частиною тіла юнак не міг, тому так і лежав, вкритий легким рядном, вивчаючи поглядом переплетіння виноградних талів.

Раптом двері відчинилися і хтось м'якими кроками зайшов всередину кімнати. Руді опустил погляд і побачив мініатюрну фігуру дівчини з численними прямокутними лозяниками, що стопкою незнайомка несла в руках і які закривали її голову. Новоприбула розвернулася до ліжка спиною і поставила оберемок на стіл. Юнак тим часом розглядав незнайомку. Вона мала світле кучеряве, що ледве діставало їй до плечей. На кінцях воно переливалось фіялковим полиском. "Надало ж мені натрапити на білявку!" - подумки закотив очі Руді.

Господарка сонячного кудла повернулася до хлопця і зміряла його вивчаючим поглядом зелених очей. Її обличчя було всипане ластовинням, світло-бузкові губи склались в доброзичливу посмішку, а масакові брови своїм специфічним окрасом додавали її образу чарівності. На загострених вухах красувались сережки у вигляді грон винограду, волосся прикрашали дві лозові гілки з гострим листям.

Одягнена вона була в фіолетове ціпао вище колін з візерунковим розписом білих квітів і стійким коротким коміром. Передпліччя прикрашали чорні пов'язки. Незнайомка була завелика для феї і занадто гарна для лісового ельфа, тому її походження залишалось таємницею для хлопця.

Загадкова дівчина підійшла до ліжка і приклала руку до лоба юнака. Трохи потримавши її так, незнайомка кивнула сама собі і всілася на дзиґлик біля ліжка. Вмостившись, вона розірвала тишу своїм ніжним голосом:

- Доброго ранку, - м'яко привіталась дівчина. - Мене звати Вайолет, я знайшла тебе в Блукаючому Яру і принесла до себе. Тебе лихоманило дві доби поспіль. Ти зламав ногу і звихнув ліве плече, а ще багато різних подряпин по всьому тілу. Довелось багато клопотати, щоб підлатати тебе, - розказувала рятувальниця.

- Чому я не можу ворухитися? - прохрипів Руді.

- Це все лікуючі чари, які я наклала, щоб зняти біль. Якщо прибрати їх, вона знову повернеться і твоє серце може не витримати, - пояснила Вайолет, підводячись зі стільчика. - Зараз приготую що-небудь на сніданок, тобі треба надолужити втрачену енергію.

- Тож ти фея? - трохи підвівшись, пожвавішав хлопець. Дівчина напружено зупинилася на півшляху до столу, на її обличчі сіпнулася нервова посмішка.

- Саме так, - награно невимушено кинула через плече Вайолет, підходячи до столу. Вона саме почала знімати перший кошик з купи, що принесла, як зачула питання, якого боялася, проте яке неминуче мав би поставити кожен, хто її бачив:

- Тоді, де твої крила? - її руки зупинились, козуб завис у повітрі, не долетівши до столу якихось десять сантиметрів. Фея нервозно глитнула, перевела подих і тим самим веселим голосом, не обертаючись, відповіла:

- В мене їх забрали, - на її обличчя так і не повернулася посмішка. - Коли виганяли з королівства за... - вона затнулася, голос потихішав, - за державну зраду.

Юнак з жалем розглядав мініатюрну постать феї. Тепер все встало на свої місця. Народ цих створінь жив відлюдником: не вступав в конфлікти, не підтримував дружніх зв'язків, не

приятелював з сусідами. Тому людям було мало відомо про їх звичаї, менталитет чи закони. Проте деякі плітки все ж таки ходили поміж жителів. Фейрі були схиблені на чистоті крові. За їхніми порядками жоден з представників цього народу не мав права злигатися з створіннями іншої раси. Таким чином злочинець паскудив честь і красу своєї нації. Винуватця в такому разі присуджували до смертної кари, а всіх, хто допомагав йому у злочині оголошували державними зрадниками, позбавляли крил і ототожнювали до людей. Руді навіть уявляти не хотів, як відчували себе феї, в яких забирали політ. Певно так само, як і безхвоста русалка, німа сирена, сліпий вій чи людина позбавлена волі.

У блим ока хлопцю стало шкода бідолашне створіння, яка, зрештою, вже оговталась і активно складала принесену ношу. З роздумів юнака висмикнув її веселий голос:

- Я приготую щербицю з квітів моли (чарівна трава, що проростає з крові гіганта), якщо ти не проти. В Лісі нещодавно завітла ціла галявина цих рослин, - проте хлопець здається не почув її слів.

- Співчую, - спокійно вимовив він. Фея застигла лише на мить, потім сухо озвалася:

- Не треба, це було давно. - Запанувала прикра тиша. Дівчина мовчки куйовдилась біля столу, хлопець зміряв її уважним поглядом. Щоб якось затушувати скрутне становище, юнак розірвав тишу:

- Мені до вподоби смак квітів моли, тож з задоволенням скуштую твою щербицю, - він поблажливо посміхнувся. - Я Руді, доречі. Стиснув би руку, проте трохи паралізувало, тож вибачай, Вайолет.

Дівчина на це гучно приснула і обернулася до юнака:

- Рада знайомству, Руді, - її руки виконали декілька блискавичних па і тіло хлопця присіло на ліжку. Юнак відчув свободу і болісні скубання в правій руці. Фея тим часом знову повернулася до готування.

- Вибачай, більше звільнити не зможу. Не вистачало ще слухати твої дівочі ридання, - весело озвалася Вайолет.

- Не вистачало, ще терпіти знущання від гостровухого баклажану, - глузував юнак.

- Що таке баклажан? - здивовано обернулася дівчина.

- Така фіялкова квітка, - відмахнувся Руді.
- Зрозуміло. Вона квітне в людському королівстві?, - зацікавлено спитала фея.
- Так, на городі, - пояснив хлопець.
- Розкажи щось про ваш народ, - Вайолет знову обернулася до хлопця, - Нам з братом завжди було цікаво, як ви живете, які у вас закони і порядки, чи є у вас якісь традиції і звичаї. Ваша мова досить примітивна порівняно з багатогранною лінгвістикою фейрі, проте цікава і барвиста. Мені завжди здавалось, що ви цікаві створіння, з якими можна познайомитись ближче. Я читала багато книг про ваш народ, проте література не дозволяє зрозуміти всього. Тепер, коли я врятувала тобі життя, а ти переді мною в невинному борзі, Руді, будь такий ласкавий, розкажи мені щось про людей.
- Що ти хочеш знати? - весело посміхнувся юнак. На батьківщині його знали як видатного байкаря, з неперевершеним хистом до оповідань.
- Все! - впевнено відповіла Вайолет, відвертаючись до столу.

Вони провели за веселими розмовами і цікавими билинами три дні. Дівчина готувала їжу, відновлювала лікуючи чари і доглядала хлопця, як чарівна цілителька. Іноді вона по справах виходила з домівки, вручаючи в здорову руку юнакові якусь цікаву книгу.

З цей час Руді утаємничив Вайолет в подробиці людського життя. Юнак розповідав про селища і міста, в яких він бував, про людей, які йому зустрічались, не обійшлося без слів про нелюдей, що часто трапляються серед натовпу. Хлопець майстерно описував, як мало не загинув, впавши у яр, коли втік від чоловіка, на полі якого приліг поспати. Дівчина весело прокоментувала, що болісні падіння - звичне діло для хлопця. Із задоволенням фея слухала історії про кораблі, що штурмують моря, хитаючись на хвилях, про лицарів, які що-духу скачуть на своїх вірних конях. Вайолет весело сміялася з кумедних байок про людей, які споживали чарівне зілля, що п'янить голову і визволяє душу. Руді поділився спогадами про старого батька, з яким він провів дитинства. Після його смерті юнак відправився мандрувати світом. Хлопець повідав феї, як опинився в селищі Друм, щоб поповнити харчовий запас і рушити до столиці

королівства в чергових спробах знайти себе. Як почув наказ короля, тому вирішив неодмінно знайти і одружитися на принцесі. Розказав і про те, як відчуває, що принцеса його обраниця, про відчуття, яке манило до Лісу. Хлопець свято вірив, що стоїть на шляху до свого справжнього кохання.

- Нащо людям кохання? - запитала тоді Вайолет, з трошицею суму в голосі.

- Як нащо, дурненька? - здивувався тоді Руді і замислився. - Певно, щоб не бути самотніми в цьому великому байдужому всесвіті. Щоб разом з обранницею чи обранцем протистояти негодам життя. Коли двоє закохані, вони підтримують, допомагають і розуміють один одного, - спробував пояснити юний романтик.

- Я читала багато книг з вашого світу, - фея вказала на книги, що заповнювали приміщення. - В основному поезію, кохання в якій ефемерне поняття, яке не має визначення. Хтось бачить його чистим і світлим, проте більшість відчувають його приємною болістю, що рве душу. Для чого стільки страждати, я справді не можу зрозуміти. - приріченно зітхнула дівчина.

- Кохання - це зброя, яка може стати для людини надійним захистом, міцною бронею і великою допомогою. Проте вона може бути гострим кинджалом, що пронизує серце наскрізь. Та люди кажуть, що навіть той біль, що рве серце й висмалює душу - невелика плата за теплий промінь кохання, що зігріває тебе зсередини.

Фея і хлопець ще багато розмовляли. Вайолет розказувала про своє життя в лісі, оминаючи тему минулої домівки, яка так цікавила Руді. Дівчина розповідала про чарівних мешканців цього місця, які спочатку з недовірою ставилися до безкрилої феї, проте згодом прийняли її до себе в зелений світ. Фея потоваришувала з русалками Скляного Озера, які з задоволенням розважали її серед водяної гладіни. Заприятелювала з мовчазними мавками, що проводили її найзаплутанішими стежками вглиб Лісу. Навіть громіздкі гіганти любили під веселий щебет дівчини катати її на своїх великих плечах.

Чим більше хлопець дізнавався про фею, тим більше жалкував за її долю. Йому було шкода це світле й чисте створіння, яке за невідомих причин турнули зі своєї домівки. Руді все ще дратувала її

білява зачіска, проте він все більше проймався повабою до Вайолет. Хлопець жартома називав дівчину “Блонді”, вона на помсту нарікла юнака “Расті” (від англ. “rusty” - іржавий).

Вайолет лягала спати на м'якій ліжниці з хмаринок, яку кожного вечора створювала, поки хворий гість займав її ліжко. З кожним днем лікуючи чари слабнули за непотреби. Руді міг вже самотійно сідати в ліжку, повільно користуватися обома руками, вільно ворухити верхньою частиною тіла. Тільки ноги ще не хотіли слухатись достатньо добре, щоб встати зі свого ложе.

Вечорами двійко друзів читали один одному вголос щось з численої книжкової колекції Вайолет. Дівчині подобалось слухати поезію у виконанні юнака: його низький оксамитовий голос зачаровував, занурюючи вглиб міжрядкової мудрості. Хлопець мав за краще виряджатись у цікаві подорожі в різні куточки всесвіту під супровід дзвінкого, і з тим ніжного, голосу чаклунки.

На четвертий вечір свого перебування в домі безкрилої феї Вайолет, хлопець сидів в м'якому ліжку з подряпаним томіком сонетів великого Вільяма Шекспіра. Навкруги кружляли яскраві блищаки, наповнюючи кімнату м'яким світлом. Навпроти, спираючись на поренчату ліжницю, сиділа фея зі складеними по-турецьки ногами. Свою біляву голову вона відкинула до гори, її очі були заплющені. Дівчина побожно вслухалась в рядки вимовлені м'яким підбаском:

*Не хочу чесно я ставати перешкодою
Союзу двох сердець; кохання більш нема,
Бо зміні підляга воно разом з погодою,
Бо шлях збиває в нього труднощів вага.*

*О ні, кохання - це констант цього життя,
Єдиний тихий острів серед криків шторму.
Це зірка провідна крізь тяготи буття,
Незнамо нащо є, проте все ж має форму.*

*Кохання - не шут Часу, та красніє
Від його серпу злого слід болі тонкої.
Кохання день за днем лиш квітне та міцніє
І часто нас веде до дошки гробової.*

*Проте якщо вуста мої словами набрежали,
Тоді я не писав, а люди не кохали.*

**авторський переклад*

- Неперевершено! - задоволено видихнула фея, розплющуючи очі. Хлопець підвів погляд з книги на дівчину:

- Все ж таки Шекспіра перебільшено визнали генієм, - поскаржився Руді. Вайолет на цю заяву здивовано підвела брів - Не дивись на мене, як на бовдура, Блонді. Його кохання нудне й мляве. Що може бути палкого в незмінній постійності? Це безглуздо!

- Дозвольте не погодитись, - бойко заперечила Вайолет. Їхні літературні дискусії, побутові суперечки і дружні диспути стали невід'ємною частиною проведення часу. - Все в житті змінюється. Все змагається один з одним, кожен борікається з іншим. Увесь всесвіт підлягає змінам кожен день. Наш світ - один великий шторм подій, людей і емоцій. Хіба для тебе не буде найважливішим і найріднішим те, що серед всього цього бедламу буде стійко зігрівати тебе своїм теплом, розуміти, чекати на тебе, підтримувати й допомагати. Ти сам мені розповідав, пам'ятаєш, Расті?

- Так, це звісно правильно, проте я не за це кажу. Я хочу сказати, що кохання робить все що ти сказала, Блонді, проте не стоїть на місці. Воно має розриватись, складатись знову, битись, сперечатись, змінюватись, щоб не набриднути.

- Твої слова - промови божевільного, Расті. Справжнє кохання не може набриднути, - обурилася Вайолет.

- Вважай, як хочеш, проте в мене з принцесою буде найпалкіше кохання у світі, бо жоден з нас не поступатиметься іншому ні в чому. Ми будемо штормом серед... - натхненно розповідав хлопець, та його урвали:

- Ще більшої бурі, - грубо завершила за Руді дівчина. В її зелених очах майнула тиха образа, яку вона швидко сховала за єхидкуватою посмішкою, - І чи довго проживе таке кохання, Расті? Перегорить як сірник, і й по всьому!

- Подивимось, - гмикнув хлопець. Після недовгої, паузи під час якої обидва занурились в нурту власних думок, тишу розірвав понурий голос юнака:

- Давай лягати - вже пізно, Вайолет, - дівчина, насупившись від незвичного звернення, зістрибнула з ліжка на пухку ліжницю, що

з'явилася над підлогою. Коли обидва вмостились, дівчина колихнула рукою, прибираючи світляків і загашуючи свічки.

- Надобраніч, - невпевнено побажала вона. Запала тиша. Фея вже думала, що хлопець їй не відповість, як тишу порушив його голос:

- Надобраніч.

Руді прокинувся від дивних звуків. Хтось тяжко дихав і занепокоєно бурмотів уві сні. Обернувшись, хлопець побачив, що джерелом шуму була Вайолет. Фея крутилася в ліжку і боязко шепотіла. На лобі виступив піт, брови склались дашком, а губи скривилися в гримасу. Шепіт дівчини став голоснішим і Руді зміг розібрати слова:

- Феліксе, Феліксе... Він не винний. Я допоможу. Феліксе, Феліксе. Благаю не треба, не треба цього робити! Він не винний! Біжи, Феліксе, біжи. Я... - дівчину вже як слід трусило, голос майже зривався на крик. Терпіти це Руді більше не міг. Спершись на руку, він з силою жбурнув ноги з ліжка. Переніс вагу і опинився на землі. Через мить він відчув як падає, тому нахилився до ложе дівчини, впавши на його м'які бебехи. Оговтавшись, юнак схопив плечо Вайолет і з силою труснув.

- Хей, Блонді. Хей! Прокидайся! - дівчина вже голосно кричала, по її щоках текли сльози, і хлопець ще раз з силою струснув її і строго заговорив. - Вайолет, чорт забирай, розплющуй очі, досить вибивати мої слухові перетинки!

Фея різко прокинулася. Її зелені очі були наповнені сльозами. Вона розгублено дивилася на хлопця. З її грудей виривались хлипання. Руді не витримав такого вигляду подруги, тому обережно присунувся до неї і обійняв за плечі, пригортаючи до себе. Він відчув п'яний аромат теплого винограду, що швидко заморочив йому голову.

- Тихіше, все добре. То був просто жахливий сон, - заспокоював він фею. Нарешті її хлипи припинилися, а дихання трохи відновилося.

- Вибач, що розбудила, Расті, - ніяково промовила Вайолет, відсунувшись від хлопця.

- Нема проблем. Ти зі мною хворим дві безсонні ночі провела. Турбота про твою менталку найменше, що я міг би зробити, - спробував віджартуватися Руді.

Обидва зашарілася. Декілька разів здавалось, що один з них щось скаже, проте кожного разу той лише відкривав рота і, зітхнувши, закривав назад. Нарешті голос подала Вайолет:

- Дякую, Расті. Думаю я вже в нормі, тож можемо лягати, - підняла свої скляні очі на хлопця фея. Той, прокинувшись від виру власних думок, перевів на неї погляд.

- Так, маєш рацію, Блонді. Надобраніч, - сказав Руді, проте погляду не відвів. Так і заглядав їй у очі, шукаючи чи то чари ночі, чи відповіді на безликі питання, чи щось ще приховане в кутках віддзеркалення душі феї. Деякий час вони так і просиділи, не розриваючи зорового контакту. Зрештою, обидва як по команді відвели погляд і ще більше зніяковіли.

Руді крутнувся на ліжниці в бік свого ліжка, гадаючи чи зможе повторити майстерний трюк під дією адреналіну зараз. Не встиг він навіть прицілитись для стрибку, як його тіло стало безважним і обережно вляглося на простирадло. Хлопець обернув вдячний погляд до феї, яка лише кивнула, лягаючи до себе.

Цієї ночі обидва не заплющили очі, проте жоден з них і не заговорив.

Після тієї ночі, про яку ніхто більше не згадував, пройшов тиждень. Руді знову міг рухатись без болю. Тільки під час швидкого бігу, в правій нозі щось гостро штрикало. З кожним днем хлопець все більше передчував одужання і швидке відновлення мандрівки до схованої вежі принцеси. За цей час, що він пробув у феї, вона дізналася в приятелів гігантів, які позмінно стерегли прихисток її високості, де саме воно знаходиться.

Коли хлопець встав на ноги, вирішив допомогти Вайолет, щоб хоч якимось відплатити за неоціненну допомогу. Руді майстерно виготовив для феї два різьблених стелажі для книг. Дівчина, яка під час процесу ходила до Лісу, побачивши творіння майстра, від щастя з криком настрибнула на хлопця. Вони весело сміялися і Руді промовив:

- Кожному шедевру власне місце, - Вайолет посміхнулася.

- Тільки якщо це дійсно шедевр.

Саме навколо теми автентичності шедевральності книг крутилися щоденні, якщо не щогодинні, дискусії пари. Вони сперечалися щодо прозорливості Данте, диспутували про мудрість роману де Сервантеса і обговорювали алегоричність образів поезії Крістофера Марлоу. Взагалі-то сперечались обидвоє часто: про правильний рецепт навару, вибір книги, чергу на миття посуду, курс лікування. Їх сварки були емоційним, гучними і серйозними, проте водночас легкими, невразливими і веселими. Кожен, хоча і намагався одержати верх в словесному змаганні, все ж таки занадто цінував думку опонента.

Руді пояснив Вайолет як зробити вино з кетягів ягід на стелі. Вони разом зірвали, віджали і закрили декілька кілограмів в важкій дубовій бочці. Дівчина познайомила хлопця зі своїми подругами русалоньками Катрі, Капрі і Кадрі, які виявились цікавими співбесідниками і божевільними бешкетами. З цієї прогулянки двоє повернулися вимколі та щасливі. Руді подарував феї карту місцевих селищ, яку намалював власноруч і вже вивчив напам'ять, уповаючи на те, що Вайолет коли-небудь вийде за межу Лісу і почне мандрувати.

На дванадцятий день, знімаючи останні знеболювальні чари, дівчина оголосила юнака здоровим.

- Та невже? - недовірливо втупився очима в неї хлопець.

- Саме так, - посміхаючись, підтвердила фея. - Вже завтра зранку можеш рушати до своєї коханої. Більше затримувати не буду. Маєш бути і в мене особисте життя, врешті решт, Расті, - щиро засміялася Вайолет.

- Звісно, має бути. Он, Ґреґорі кожного дня приходить, вже не дочекається, коли я піду - якось туманно підтвердив хлопець.

- Лісовий ельф, Ґреґі? - вражено перепитала фея. - Та він просто ельфійський інжир мені доставляє, бовдур.

- Гм, - невизначено озвався юнак. - Просто, я думав може...

- Так? - жваво поцікавилася фея, вичікувально розглядаючи хлопця.

- Може, - Руді гучно глитнув і кашлянув. - Може сьогодні ввечерю наостанок я приготую. Щоб мене на доріжку не знудило від твого готування.

- Це прекрасна ідея, - приховуючи розчарування, засміялася дівчина. - Тоді тобі не буде кого звинувачувати крім себе, Расті, коли все одно знудить від хвилювань перед мандрівкою.

Після вечері і читання вголос, сусіди вляглись спати. Проте сон не йшов жодному з них. Нарешті Руді повернувся до Вайолет і тихо запитав:

- Хто такий Фелікс? - його очі пильно вивчали силует феї, що розглядала стелю.

- Хто? - обернувшись до хлопця, перепитала дівчина.

- Тої ночі, коли тобі наснився жахливий сон, ти все повторювала це ім'я. І щось на кшталт того, що він не винний, - пояснив Руді. Фея уважно зазирнула в очі хлопцеві. Вона вивчала їх деякий час, а потім знову перевела погляд вгору. Юнак подумав, що не отримає відповідь на питання, що мучило його протягом всього цього часу. Він теж ліг на спину і розчаровано втупився в стелю. Проте через декілька хвилин почувся тихий голос:

- Фелікс - наслідний принц народу фейрі, мій старший брат. Найрідніша мені людина, - невпевнено почала Вайолет. Руді вмить повернув до неї голову:

- Стоп! Блонді, виходить ти принцеса? - здивовано перепитав хлопець.

- Була колись, - сумно виправила фея.

- Вибач, просто, якби я знав, то поважніше. Звертався б, певно, Ваша Блондійкість, - він весело приснув. Його трюк подіяв і дівчина, трохи розслабившись, посміхнулась. Вона продовжила:

- В родині нас було троє: старший брат Фелікс, я і молодший за мене на рік Ѓорло. Ми були дружньою сім'єю. Багато часу проводили разом і завжди розділяли політику і наші взаємини. В якийсь момент, навіть зараз, аналізуючи все що сталося, я не можу зрозуміти, коли ми допустили цю помилку, Ѓорло почав даліти від нас. З кожним днем він все більше зачинявся в собі, а наша дружба з Феліксом лише міцнішала.

Одного дня старший прийшов до мене наляканий, проте безглуздо щасливий. Брат щиро посміхався, та раз у раз боязко оглядався по бокам. Тоді він повідав мені страшну таємницю, з якої почалися всі наші проблеми.

Її звали Амелія. Вона була людською дівчиною, яка раз на два дні приходила до Лісу по трави. Одного разу вона зустрілася з Феліксом, тоді стала приходити кожен день, щоб побути з ним. Вони закохались в один одного. Можливо ти не знаєш, проте в нас фей кохання в принципі не в шанобі, а почуття до представника іншого народу - порушення закону і карається стратою. Фейрі, який побрався з людиною, забруднив невинність й непорочну чистоту крові фей.

Я намагалася напоумити брата, вмовити чи домовитись. Кричала на нього, благала і плакала, проте він не міг відмовитись від неї і розраховував на мою підтримку. Тому я погодилась зустрітись з Амелією. Вона справді прекрасна: мила, тендітна, витончена. Саме така доповнювала б і гамувала мого брата. Після знайомства з обраницею Фелікса я відтанула, тому втратила пильність. Горло прослідкував за братом і доклав на нього батькові-королю.

Бернхард завжди був чоловіком жорстких правил і непорушних законів. Він не зміг би обійти їх навіть при великому бажанні, а тим паче за його відсутності. Стража схопила Фелікса, а на все королівство пролунав наказ про ранкову страту наслідного принца. Я прийшла до батька, в якого завжди була улюбленицею, благала відпустити брата. Він був не винний. Я бачила його очі, коли він дивився на Амелію. Вони були сповнені надприродного тепла, почуття, не підвладного часу, світу, магії чи самому Феліксу. У коханні до людини не було братової провини.

Батько й слухати не хотів. Вишпурнув мене з тронної зали. Проте я твердо вирішила звільнити Фелікса. Вночі я приспала недолугу охорону і розбила замикаючі чари на дверях братової в'язниці. Він знав, що буде зі мною, коли правда спливе, тому розказав про це місце, повідав як заприятелювати з місцевими мешканцями Лісу. Фелікс мав втекти так далеко, щоб його ніколи не знайшли фейрі. Це означало, що я теж не маю знати, де він ховатиметься. Ми попрощалися біля Дубу Сновидінь, де Фелікс обратився людиною і зник в темряві нічного Лісу. Більше я його не бачила.

Наступного дня мене заарештували, лишили крил і вигнали з рідного королівства в людській подобі. - Вайолет сумно зітхнула і

повернулася до Руді, зустрівшись з поглядом зелених очей. - Отака от історія з трагічним кінцем.

- Дозвольте, заперечити, Ваша Блондйкість. Це не кінець - це лише початок. Ти жива, а це вже щось, - жваво почав хлопець. - Твій життєпис не дійшов ще й до половини, а ти вже штампуєш позначку "Кінець". Така книга ніколи не стане популярною, повір мені. Ти власноруч заповторила себе в межі. Ти маєш оцінити ситуацію з іншої точки зору. Твоє вигнання - щасливий квиток до свободи. Ти можеш побачити світ, знайти нових друзів, відшукати своє місце в цьому байдужому всесвіті, як я.

- Так, ти майже його знайшов же, правильно? У вежі на осоковій галявині за Джуркотливим Ставком, чи не так? - докірливо запитала Вайолет.

- Певно, що так, - погодився Руді. - І найголовнішим є не те, що станеться завтра, а те, що я зробив два роки тому. Залишив звичний світ в пошуках себе. Так, було лячно і складно, проте зрештою, Блонді, все склалося якнайкраще, - весело посміхнувся хлопець.

- Маєш рацію, Расті, - сумно вимовила Вайолет, відвертаючись до вікна. - Не буди мене зранку. Ненавиджу прощання.

- А це тоді що? - невесело озвався юнак.

- Миті.

Вежа. Обдурюючи істину

За гострими верхівками смолових дерев виднівся шпиль високої башти. З кожним кроком рудоволосий хлопець наближався до заповітної цілі все ближче і ближче. Його пальці пошпигувало від хвилювання, в голові паморочилося від передчуття досягнення бажаної мети. І тільки на душі було неспокійно. Якесь мерзенне відчуття заховалася десь в нетрях серця і псувало бойовий настрій. Як не намагався юнак відігнати від себе наслання, веселими думками і вільними мріями, воно все одно поверталось, обіймаючи серце своїми міцними лещатами.

Ось вже перед його очима постала вежа пофарбована променями сонця на заході. В одній з чисельних кімнат споруди відпочиває його мрія, яка ще ніколи не була так близько, а на душі в хлопця кепсько. Він набрався духу і відважно стукнув кулаком по

важким дерев'яним дверям башти. Прохід йому відчинив стариган в чорному каптані. Доброзичливо усміхаючись і вітаючи Руді з перемогою, чоловік привів юнака до горниці короля.

Хлопець вічливо вклонився і вислухав слова його величності, жодне з яких проте не зачепило його свідомість. Рудоволосий мандрівник з запалом вимовив підготовлену й продуману розповідь про те, як довго чекав він на зустріч з прекрасною принцесою, скільки встиг пережити заради її кохання і як би сильно хотів спробувати вразити її високість. Сам юнак не відчував дьогтю у власній медовій промові, хоча десь в душі і усвідомлював, що з запалом бреше самому собі. Король схвально посміхнувся і наказав надати хлопцеві кімнату, щоб той заночував і зранку потрапив на аудієнцію до принцеси. Руді щиро подякував його величності і зник в коридорі за привітливим стариганом, що зустрічав його на вході.

До самого сну переслідувало хлопця бридке відчуття чогось неправильного. Занурюючись в сон, він відганяв погані роздуми подалі від себе. "Чого хвилюватися, коли на завтра з милою моєю визначена зустріч!" - заспокоював себе юнак. Коли Морфей забрав останню тверезу думку хлопця в свої лапи, Руді відчув п'яний аромат теплого винограду.

Одягнений в розмальовану сорочку, що слугувала подушкою мандрівнику на полі, хлопець стояв в центрі великої тронної зали, чекаючи на принцесу. Його зелені очі бігали по приміщенню, проте фокусувалися десь дуже далеко від цього місця. Руді страшенно нервував через цю зустріч. Кожна секунда для хлопця відчувалася вічністю.

Раптом двері біля центрального трону відчинились і паж оголосив прибуття принцеси Андромеди. Хлопець миттєво підвів очі і зіткнувся з уважним поглядом карих очей. Розглядаючи дівчину, Руді дійшов висновку, що жодне слово в світі не зможе описати її краси. В неї було довге чорне волосся, що підкреслювало привабливо-блідку шкіру, червоні м'які губи контрастували на порцеляновому тлі. Тонкі черти обличчя надавали її образу тендітності, а гостре кирпате підборіддя додавало в погляд трохи непокорства.

Проте всередині хлопця зірвався запобіжник. Посмішка зникла з його обличчя, а замість прекрасної принцеси перед ним постало веселе непорозуміння з копою неслухняного білявого волосся на голові й шалапутними очима. Він нервово засміявся з власної дурості.

- Щось не так? - здивовано поцікавилася різким голосом Андромеда.

- О, ні, ваша високосте, все так! - поспішив виправдатися хлопець. - Ви прекрасні. Справді, гарнішої за вас я ще в своєму житті не бачив. А я мандрівник, тож бачив дійсно багато. Просто ви... - юнак зупинився, намагаючись підібрати правильні слова. Він безпомічно закрутив головою, коли нарешті до нього зійшло осяяння. Руді подивився в очі принцесі. - Ви не білявка.

Хлопець щиро зареготав і вибіг з тронної зали. Біг він так само швидко Руді лише раз, коли втікав від Чорних Шакі. Проте нині його життю нічого не загрожувало, крім власною дурості. Він біг гнаний щирим натхненням, мотивований справжнім коханням на запах зігрітого сонцем винограду.

Рідні двері великого дерева відчинились зі звичним скрипом. Проте всередині не виявилось нікого. Кімната була занадто чистою для її мешканки. Ні тобі розкиданий речей, ні пописаних аркушів паперу. Лише на незвично порожньому столі маленький конверт з кострубатим написом "Расті".

Хлопець мигцем зірвав зайвий папер і розгорнув складений аркуш.

Любий Расті,

Пишу цього листа без надії на те, що ти колись його отримаєш. Тільки, коли я пишу ці строки тебе вже оголошують нареченим принцеси.

Я просто хоту сказати, що кохаю тебе. Достатньо сильно, щоб відпустити до твого щастя. Гам'ятаєш я питала в тебе, нащо людям кохання, якщо воно завдає стільки болу. Цюж я самотійно знай-

шла відповідь на це питання. Моє кохання розриває серце на частини, роздирає мою душу на шматки, проте дозволяє щасливо жити спогадами про твою чарівну посмішку. Воно биває в мені клітинчу за клітиною для того, щоб оживити їх твоїм сміхом. Закохатися в тебе було роковою помилкою і щасливим квитком мого життя. Тієї проколов моє серце солов'ячим кинджалом свого кохання.

Тіло якби хотіло колись запропонувати мені пережити життя наново, я б не стала нічого змінювати. Навіть враховуючи, що твій від'їзд став смертю мого серця, я б все одно зустріла б тебе і так само щиро віддала тобі твою майбутню жертву. Бо жити зі знанням того, що кохана людина щаслива не найжасливіша доля, чи не так? Мені здається жасливішим було б зовсім не кохати.

Я йду з лісу. Тієї правди моє життя не закінчилося, коли пішов Фелікс, проте воно зламалося, коли пішов ти. Також я маю віднайти його в інших пристрастях життя. Хочу побачити океан, думаю він зближить нас з тобою, на яких би кутах світу ми не були.

Дякую тобі, мій Руді, що показав кохання, яке стало мені "єдиним тихим осторогом із криків шторму, зіркою провідною крізь тяготи буття". Виходить Шекспір був таки генієм.

Твоя Блонді

На очах Руді проступили сльози. На долю секунди юнака охопив страх і безпомічність “Як можна було бути таким бовдуром? - корив він себе. - Нічого, я маю знайти її. Я знайду її” - вирішив хлопець. Похапцем впихуючи листа в сумку, він побіг до виходу. За мить до того, як його рука потяглася до ручки, двері відчинили і на порозі застигла мініатюрна фігура з білявою зачіскою. Руді відчув знайомий запах теплого винограду і глибоко вдихнув, насолоджуючись теплом, яке розливалося по тілу, виганяючи весь страх і хвилювання останнього дня.

- Я карту забула, - ніяково пояснила Вайолет, потупивши очі в підлогу. Руді весело розсміявся і ступив до дівчини. Його рука обережно обійняла фею за талію, пригортаючи дівчину ближче. Іншою він обережно обхопив обличчя Вайолет, змушуючи подивитися своїми великими зеленими очима на нього.

- Я теж кохаю тебе так само, як Шекспір писав. І мене це цілком задовольняє, - після цих слів юнак ніжно поцілував фею, міцніше стискаючи її в обіймах. Поцілунок був своєрідним доказом того, що кохання - незмінна константа вічності, а не бурхливий шторм, що має кінець. Тепло м'яких губ зігрівало серце з усіх його потайних кутів. Не треба більше хлопцеві сірник, що згодом згорить вщент. Нині Руді бажав лише, щоб його біляве диво незмінно було поруч. І хай весь світ згорає в самому собі вщент, їх кохання вистое серед божевілля шторму.

Відірвавшись від принадних губ, хлопець зазирнув в глибину зеленого лісу в очах Вайолет і весело промовив:

- А в наших дітей теж будуть гострі вуха?

Cirque de la lune

*Леді і джентельмени, приготуйтеся до дива.
Відкладіть усі справи на завтрашній день, бо сьогоднішня
ніч належить нам. Всі свої тяготи і переживання
залиште в передпокої, ви зможете забрати їх після
вистави. Заходьте до цирку чистими, як діти і
відкритими до справжньої магії, яка буде струменитись
до вас з арени під час шоу. Ви маєте можливість
побачити чаклунство в його первозданному вигляді.
Перед вашими очима розчахнуться двері в чарівну країну
найкращих спогадів вашого життя. Ми обіцяємо стати
надійними провідниками крізь її заплутані, небезпечні та
незабутні стежки вздовж океану сновидінь.
Вдихніть солодкий аромат карамелі і переконайтесь, що
наш цирк реальний. Навіть коли буде відбуватися те, що
ставитиме під сумнів всі відомі вам закони природи. Ми
із задоволенням зізнаємося, що власноруч викрадаємо вас
з сірої рутини вашого життя на сьогоднішню ніч.
Ми робимо це без будь-яких доган сумління, бо відведемо
вас в місце куди приємніше за вашу свідомість. В місце, на
яке навіть найсміливішим з вас не вистачило б фантазії.
На цій арені втіляться ваші найзаповітніші мрії і
здійсняться ваші найпотаємніші страхи.
Акробати, клоуни, гімнасти, муштрувальники,
ілюзіоністи, жонглери і я ваша віддана
шпехшталмейстер - не просто чергові артисти арени*

*ганчір'яного шапіто. Ми ваші крила серед казкових хмар,
ваша чарівна паличка в країні бажань, ваше світло в
сновидінні темряви.*

*Пані та панове, приготуйтеся відчувати магію.
Ласкаво просимо в "Cirque de la lune"**

* З французької “цирк Місяця”.

Акт перший. *Ті, що прибули із цирком*

Під вночішнім покровом в омані туману до старовинного опрічного будинку під'їхала непримітна карета. Нервово оглядаючись з неї вийшли двоє мандрівників в мантиях. Однією з новоприбулих була жінка - пруг її сукні стелився за її згорбленою фігурою. Високий супутник незнайомки підтримував її під руку, обережно проводжаючи в дім. За загадковою парою потягнувся ланцюжок слуг в'юкованих великими валізами і невеликими пакунками.

Господарі маєтку ступили в темряву будівлі. Дім справляв оманливе враження пустки, в якій може проживати хіба що сімейство закоцюблих в часі привидів, що загубили шлях в потойбіччя. Занедбані кімнати, полиці вкриті шаром пилу, заплутані в мареві павутиння величні жирандолі, порепані порцелянові скульптури, розладнаний рояль з вибитими зубами нот. Лише в господарській кімнаті затишно плало світло. Ліжко було застелено свіжим комплектом постільної білизни, у повітрі розливався аромат свіжозірваних квітів лаванди. Приміщення було заздалегідь прибране чиеюсь багатотрудивою рукою до приїзду загадкових господарів.

Які тихими кроками прямували до своєї горниці. Серед темряви будівлі їх бліда шкіра ніби сяяла сліпучим білим світлом зсередини. Їх худі постаті без мантий, здавалися якимись примарними, ніби висушеними. Обличчя чоловіка по косині перетинав страшний рубцевий шрам. Зачіски цікавої пари контрастували одна з одною. Фризура жінки майже зливалося з відтінком її порцелянової шкіри, в той час як довге волосся чоловіка кольору воронячого крила лише підкреслювало його блідоту. Кожний, хто побачив би цих двох в майже занедбаному будинку, прийняв би їх за примар, блукаючих в пошуках власних вбивць, чи вампирів, полюючих на непроханих гостей маєтку.

Хоча і в'їхали до міста нові заїжджанини під надійним прихистком ночі, якісь опівнічні розвори, певно, зачуяли неладне, запримітивши на дорозі карету в такий пізній час і прослідкували за нею до самого маєтку. Звісно з-за огорожі жоден не зміг би побачити

обличчя, чи деталі зовнішності прибулих, проте приїжджа пара в цьому не потребувала. Достатньо хоча б одній людини з всього селища побачити два силуети, що заходять до пустку, як на ранок всі жителі вже знали: “До міста приїхали барон і баронеса де Морт”.

Освітлюючи вулиці в сутінках, містом їхав цирк. Веселі вогні з вікон автівок палаючим полум'ям розливалися на траві біля дороги. З відчинених кватирок вагончиків закріплених тросами за автівки лунала приглушена музика і щирий сміх. Нічні роззяви провозжали яскравий ескорт здивованим поглядом. Якби в їхніх пропитих душах була б хоч крихта дитячої чистоти, вони стрімголов би бігли за різнобарвною процесією. Тоді вони б побачили, як вона зупинилась на галявині за містом з протилежного боку від занедбаного маєтку подружжя баронів. Цим опівнічним гулякам тоді пощастило б побачити творців магії в своїй смертній людській подобі. Вони невеликими зграйками виходили з пересувних домівок такі звичайні і прості. Майбутні чаклуни і чаклунки кутались від прохолодного вітру в свої пальто, чоловіки курили, дівчата весело перегорювались.

З автівок висипались невидимі керівники вистави. Робоча сила будь-якого шоу. Чоловіки міцної статури розбрелися галявиною, розминаючи ноги. В цілому місце походило на кликаний прийом під відкритим небом без власника. Цікавим було те, що всього за декілька годин ці люди перетворюються на справжніх чудотворців, убравшись в свої зачакловані костюми, що нині ще мирно покоїлись на плічках. Червоно-біла тканина, що зараз, як непотреб визирає з-під сірого простирадла на причепі, зросте величним містом з шатрів, яке одним своїм виглядом манитиме кожного під склепіння куполу. Не впізнати й розібрані на частини візки крамарів, що зовсім скоро наповняться різноманітними смаколиками: солодким попкорном, яблуками в карамелі, рожевою ватою. Запашний аромат розливатиметься околицями і буде паморочити голови відвідувачам, надійно запечатуваючись в їхніх спогадах.

Якийсь час люди на галявині перебувають в післямандрівній омани. Та за якимось відомим лише їм сигналом, вони рушають з місця. Починає кіпити діло. Робітники снують туди сюди з інструментами, матеріалами, дошками, клітками, валізами. Артисти

раз у раз пробігають повз них з власним реквізитом, який вони намагаються розташувати і привести до ладу перед прем'єрою. Чутно розмови з усіх боків, короткі накази, стук молотків, тиху музику, що долітає зі старенького задрепаного радіоприймачу.

Складно повірити, що саме в цей момент серед безладу звуків, людей і речей твориться автентична магія. Проте дійсно ще до сніданку на галявині за містом зростає червоно-біла фортеця, з порожніми вулицями і, прихованими за ролетами шатра, чаклунами.

На столі перед Саймоном Вурлоком - детективом першої поліцейської дільниці міста, лежить справа №161 датована 23 червнем 1909 року. В ній зібрані вже три заяви про зникнення дітей за останні чотири дні. Вірніше сказати троє ночей. Ситуація кожного разу одна й та сама, зранку батьки прокидаються і не знаходять своїх дітлахів звично сплячими в ліжках. Жодних слідів, зачіпок, жодних дивацтв перед зникненням. Схожі обставини зникнення - єдине, що об'єднує всі випадки. В іншому діти зовсім не схожі: два хлопця і одна дівчина, наймолодшій п'ять, а найстаршому має виповнитись шістнадцять. На місці події жодних наслідків боротьби чи спротиву. Втім, як і речей жертв.

Будь-які спроби вчепитися за кінець ниті злочину закінчуються тим, що вона вислизає з пальців детективу до того, як він відчує її шерехатість шкірою. Чоловік допитував батьків, родичів, друзів, сусідів, проте ніхто не бачив нічого підозрілого вночі, не помічав змін в поведінці зниклих до загадкових подій. Саймон прирічено зітхнув: причетність дітей до кримінальної справи важкою вантажем давило на його сумління і додавало стресу. Чоловік нервово запустив руку в каштанові локони, розглядаючи документи перед собою.

З роздумів його вивів гучний стук. Непроханий гість, не чекаючи на відповідь, розчахнув двері і впевненим шагом наблизився до столу детектива. Саймон підвів погляд сірих очей. В його кабінеті стояла немолода огрядна жінка в зеленому оксамитовому вбранні з надмірно великим капелюхом на голові. Вона вічливо привіталася і всілася на крісло біля столу.

- В мене є важлива слідству інформація, - вимовила вона пошепки, ніби розкриваючи страшенну таємницю детективові.

Чоловік зобразив цікавість, уважно слухаючи. - Зникнення бідолашних дітей почалися чотири дні тому, а за день до цього в місто приїхали вони. Я не можу вголос казати про них нічого поганого, сумління не дозволяє, проте кожен в селищі знає, що ця парочка психічно-хворі люди. Одного погляду на них, чи на їх дім вистачить, щоб це зрозуміти. Не варто бути експертом, щоб оцінити їх психічний стан після короткої розмови з ними. Проте останнього вони завжди намагаються уникати. Так от бідолашні дітки стали зникати одразу після їхнього прибуття. В купі з іншими фактами це наштотує на думку, - жваву промову жінки урвав сторгий голос.

- Я розумію на що ви натякаєте, проте будьте такі ласкаві, поясніть про кого йде мова, - спокійно перепросив детектив. Жіночка своїми балачками починала діяти йому на нерви.

- Я кажу про, - вона декілька разів обернулася по бокам, ніби перевіряючи, чи не підслуховує хтось, - барона і баронесу де Морт. Лорд унаслідував титул від батька, що проживав в маєтку на окраїні міста. Невдовзі після батькової смерті, тоді ще юнак, поїхав за океан здобувати освіту і працювати. Не знаю, чи вийшло щось там в нього, проте він повернувся заможним чоловіком з дружиною через десять років. Справа в тому, що кожен, хто знав хлопця до від'їзду стверджує, що повернувся він зовсім іншою людиною: замкнений, дратівливий і агресивний. Він побілішав, запустив волосся, а на його колись вродливому обличчі з'явився огидний шрам.

Після повернення він не показувався в місті, все сидів вдома зі своєю примарною жінкою. Бліднішу за неї людину важко навіть уявити. Її світле волосся і порцелянова шкіра роблять її образ дуже лякаючим. Проте носить вона завжди чорні оксамитові сукні і обсидіанові прикраси, що різко контрастують з її кольором...

- Міс, не могли би ви припинити модний аналіз зовнішності підозрюваних і завершити оповідь, - терпляче попрохав полісмен.

- Звичайно, детективе, вибачте, - схаменулась жінка. - Так от під час їхнього останнього приїзду сталося жахливе вбивство: хтось застрелив фермера Джоні уві сні. Цей чоловік славився в місті байкарем і все погрожував довідатись подробиці про відлюдне життя подружжя баронів. Вбивцю так і не спіймали, а через три дні після трагічної події лякаюча пара покинула місто. Ходили чутки, що бідолашний Джоні все ж таки дізнався щось таке про життя баронів,

що не мав би знати ніхто. І поплатився за це власним життям. Все це сталося три роки тому. Ніхто не очікував їхнього повернення, проте за добу до першого зникнення, якщо я не помиляюсь, того милого семирічного хлопчика з багатой родини Семі, подружжя повернулося до міста.

Саймон уважно вислухав жінку. Потім, подякувавши, вирядив її за двері. Історія про загадкових коханців справила на нього більше враження, ніж мало. Найбільш обґрунтованою причиною для підозрів був їхній приїзд датований початком зникнення дітей. Детектив вирішив хоч би там що переговорити з бароном і баронесою де Морт.

Вони з'явилися в дільниці ніби не звідки. Просто в якийсь момент дві темні постаті завмерли біля стійки реєстрації, чекаючи на свою чергу. В юрмі людей, що снували з кіпами паперів коридорами, подружжя вирізнялося холодним спокоєм і крижаним відтінком шкіри. Хоча детектив і просив стару мадам не загострювати уваги на їхньому звонішньому вигляді, сам він не міг відірвати погляду від їх порцелянових постатей. До цієї зустрічі чоловік заклався б на що завгодно, що настільки блідих людей не існує. На тлі з ними навіть печерна людина, яка ніколи не бачила сонця, здається, виглядала б засмаглим красунчиком.

Зрештою отямившись, детектив гукнув подружжя і запросив до себе в кабінет, де заздалегідь були підготовлені два крісла. Чоловік з жінкою покійно всілися на м'який оксамит. Доки чоловік вичікувально свердлив поглядом детектива, його дружина зацікавлено оглядала деталі інтер'єру. Саймон Вурлок заговорив:

- Містер і Місіс де Морт, я маю поставити вам декілька запитань щодо зникнення трьох дітей, починаючи з 23 червня 1909 року, - барон невдоволено гмикнув. Полісмен продовжив: - Коли ви повернулися в місто?

- Вночі з 21 на 22 друге червня 1909 року, - неочікувано подала голос замість чоловіка баронеса. Детектив поглянув на неї. - Дорога з Франкфурту була довгою, ми не планували повернутися так пізно.

- Ви їхали з Німеччини? - устійнив Саймон, роблячи помітки на аркуші.

- Саме так, - підтвердила жінка. Її голос був тихим і якимось наляканим, хоча зовні вона майже не нервувалася. Складалося враження, що баронеса розмовляла так завжди. - Ми з моїм чоловіком багато мандруємо після... повернення з Америки. Коли проїжджали біля його рідного міста, вирішили неодмінно заїхати на тиждень або два.

- Зрозуміло, - озвався чоловік. - Розкажіть мені тепер, де ви були наступної ночі? З 22 на 23 червня, якщо бути точними.

- Вдома, - знизала плечима жінка. - Почитали один одному і вляглися спати, як завжди. Це можуть підтвердити наші слуги.

- До чого взагалі ці питання? - раптом вибухнув барон. Його обличчя спотворилося від люті, а кулак з силою вдарив по столу детектива. - Ви що підозрюєте нас в крадіжці дітей?

- Я не виключаю цього варіанту, - спокійно погодився полісмен. Очі барона кидали блискавиці, а тіло небезпечно напружилось, ніби готуючись до стрибка. Несподівано маленька долнька лягла йому на скулу і повернула в бік дружини. Жінка зазирнула в очі чоловікові і заспокійливо промовила:

- Коханий, заспокойся. Зі мною все гаразд. Цей джентльмен не хоче заподіяти шкоди, лише знайти дітей, пам'ятаєш? Все добре, - вона відпустила обличчя чоловіка і обхопила його долоню своєю. Її маніпуляції подіяли на барона, його тіло розслабилось, проте напружений погляд так само свердлов голову Саймона. Жінка тим часом звернулася до полісмена - Продовжуйте, детективу, пробачте за це.

- Нічого, я розумію. Допит - нервовий процес, - промовив чоловік, опускаючи погляд в записник. - Проте, якщо вам нема чого приховувати, то і хвилюватись немає причин.

- Звісно, - погодилась баронеса.

- Тоді з вашого дозволу ми б з моїми колегами поліцейськими оглянули ваш маєток, - сухо промовив представник закону, усвідомлюючи, що дозвіл йому не потрібний. Він зможе добути ордер на обшук в голови поліції.

- Боюсь, ви дарма витратите час, - усміхнулась баронеса. - Ми з чоловіком вирішили не витрачати зусиль, тож не приводили маєток до ладу. Попросили прислугу обслуговувати лише нашу спальня. Тож

житловими є тільки наша й кімнати робітників. Може ще кілька робочих приміщень.

- І все ж таки, я наполягаю, - вперто сказав Саймон.

- Це не є проблемою, - погодилась жінка. - Якщо ви можете, ми могли б одразу разом поїхати до Морт-менору.

Поліцейські обшукали всю будівлю маєтку баронів вздовж і впоперек. В більшості своїй це виявилось безглуздим заняттям, адже в чисельних кімнатах на підлозі зберігся товстий шар пилу нерухомий чиймись кроками. Робочі приміщення: кухня, склад і майстерня, були захаращені виробничим мотлохом. Мізерні опочивальні для слуг не приховували в собі нічого, що могло б стати в нагоді слідству. Необшуканою залишилася лише кімната подружжя.

Чоловіки відчинили старі двері до просторі зеленої кімнати. Стіни були обвішані картинами і старими фотографіями. Біля ліжка з обох сторін на шафках лежали дві книги. В кутку біля вікна були складені валізи і пакунки, які свідчили про нещодавний приїзд господарів кімнати.

Обшук полісмени завершили швидко. В просторій кімнаті не було жодних зачіпок, підказок, таємних проходів чи секретних ніш. Коли чоловіки вже відрядились на вихід, Саймон помітив неохайно випнутий краєчок простирадло. Це могло бути випадковістю, проте детектив вирішив перевірити. Чоловік гукнув констебля, щоб той перевірів матрац. Несподіванно баронеса голосна заверещала і кинулася до матрацу. Констебль недбало посунув її грубим рухом руки, яку в ту ж мить перехопив і з лютю скрутив барон:

- Не чіпай мою дружину, - зло процидів він, болісним прийомом вжимаючи полісмена в підлогу. Той заскиглив. Його колеги схопили нападника за плечі і з зусиллям відтягнули від констебля. Барон вирвався з їхніх рук, проте знову не кинувся. Лише підійшов до дружини, встаючи перед нею. Тим часом поліцейські оговтались, один з них дістав з-під матрацу темну коробку і передав детективу Вурлоку. Чоловік відкрив берестянку. Всередині виявились лише пара маленьких, певно дитячих, синіх черевиків і трохи вицвіле кольорове фото.

З нього йому посміхалася щаслива родина: батьки і маленький хлопець семи, восьми років. В тендітній, бадьорий жінці з темним каштановим волоссям детектив ледве впізнав баронесу де Морт. Поруч з нею стояв смаглявий барон і щиро посміхався. Його вираз обличчя ще не псував бридкий шрам. Хлопець був на диво схожим на матінку, здавалося від батька йому дістався лише гострий ніс. Всі троє весело дивилися в об'єктив. В лівому верхньому куті світлини був напис: "Родина де Морт, 1904 р."

Почались хлипання і роздався тремтячий голос баронеси:

- Його звали Тімоті, - детектив подивився на жінку, яку пригортав до себе барон. - Він був просто чудовий, такий розумний ви навіть не уявляєте. Я народила його після четвертої невдалої спроби. Лікарі сказали, що це диво, яке, на жаль, навряд чи знову повториться. Ми хотіли багато дітей, проте нам би вистачило й Тіммі.

Ми жили в Нью-Йорку, бізнес де Мортів квітнув, приносив прибуток. Наша родина нічого не потребувала. Ми жили щасливо і в достатку. Одного дня наші знайомі влаштовували прийом, куди запросили нас вдвох. Ми залишили Тіммі з нянею.

Ми повернулися пізно ввечері, а вдома не було ні її, ні нашого хлопчика. Ми провели в агонії надії і страху десять треклятих днів. На ранок одинадцятого нам зателефонували з поліції. Тіло нашого Тімоті знайшли в канаві за містом, - її голос зірвався, вона заплакала. Барон міцніше притиснув дружини до себе. - Вбивцею виявилась няня, з якою ми його залишили. Власноруч віддали свою дитину на страту, - вона знову голосно заридала. Через деякий час знову почувся її голос: - Всі в місті вважають нас дивакуватими, психічно-хворими, чи не так? Більшість такої думки через нашу зовнішність. Всі хочуть знати, що з нами не так. Деякі навіть бояться заразитися, - вона гірко усміхнулася. - Знаю, вам теж цікаво, хоча ви вже певно здогадуєтесь.

Після нещасного випадку я тяжко захворіла. Півроку лежала ні жива, ні мертва. Волосся з кожним днем все білішало, кожа стала майже прозорою. В якусь мить моє серце зупинилось, проте його запустили наново. Так би мовити, повернули з того світу. Проте, бачив Бог, я цього не хотіла. Моє серце знову билось в нормальному

ритмі, легені стандартно набирали кисень, кров текла венами, та я не відчувала себе живою.

Мій чоловік почав приймати барбовал - заспокійливі краплі, які діють як наркотик і можуть викликати залежність. З кожним днем він теж все більше походив на привида. Хоча б його розкішні локони не заділи наслідки прийняття ліків. Коли мене виписали, йому довелося припинити приймати їх, що вилилося в проблеми з агресією, - вона сумно подивилася на детектива. - Ми не погані люди, ми люди зламані обставинами.

Акт другий. *Всі дороги ведуть до цирку*

Саймон Вурлок втомлено розгорнув газету. Сьогодні був його перший вихідний за цей тиждень. Справа №161 тяжким камнем засіла в серці, проте рішення ніяк не відкривалося. За минулий час зникла ще одна дівчина. Крім подружжя де Морт підозрюваних більше не було, проте і ця пара покинула список за відсутності доказів і наявності алібі. Трагічна історія їхнього життя вразила детектива так само, як і насторожила. Звісно, людина, яка пережила подібне горе ніколи не побажає його іншому, проте психічно-хвора людина, може, таким чином мститися іншим за те, що вони мають те, що вона втратила. Це не могло не лякати, проте і не було логічною підставою для обвинувачення.

В їдальню забігла маленька руда дівчина і згинаючи газету всілася в батька на колінах.

- Татусю, ти готовий? - запитала вона веселим голосом, який буває в дітей в передчутті чогось дивовижного.

- Звісно, - погодився чоловік, обіймаючи дочку. - А до чого?

- Ну, татку, - затигнула мала, - невже ти забув? Ми йдемо в цирк! Всі діти вже ходили, а я ще ні, бо на тебе чекаю, - обурилася донька.

- Цирк - це прекрасно, - задумливо протягнув детектив. - Я відплачу тобі солодкою ватою, домовились?

- Дякую, тату, - дівчина чмокнула батька в щоку і побігла ділитись новиною з мамою, залишаючи детектива думати. Несподівано він зірвався з місця, підбіг до столу і відкрив щоденник.

“Все правильно. Батьки водили Семі в цирк за день до зникнення. Няня Ефі теж водила її на атракціони, як вона сказала, що певно теж були в цирку. Седрік - великий хлопець і провів день перед зникненням з друзями, вони точно не казали, де ходили, проте такий видатний захід мали б відвідати, - роздумував детектив. - Все сходиться! Розгадка має критись в цирку”, - вражено видихнув Саймон Вурлок.

В смугастому шатрі було темно, пахло солодкою карамелю, звідусиль чувся схвильований шепіт. Несподівано арена залилася світлом вогнів сотен рамп. В центрі сцени, спершись на ціпок, стояла жінка в довгому червоному сюртуку із золотими гудзиками поверх білої сорочки. На ногах красувались чорні штані з черевиками. Її голова в капелюсі кольору воронячого крила була нахилена вбік, тому обличчя не було видно глядачам. Проте її коротке біле волосся вибивалося з-під казанка. Саймон Вурлок одразу впізнав в елегантно-одянутій жінці баронесу де Морт.

Заграла музика і чоловік зустрівся з поглядом чорних очей. Жінка заговорила чітким, низьким голосом, що загравав з кожним глядачем, який залучав кожного до шоу:

- Леді і джентельмени, приготуйтеся до дива. Відкладіть усі справи на завтрашній день, бо сьогоднішня ніч належить нам. Всі свої тяготи і переживання залиште в передпокої, ви зможете забрати їх після вистави. Заходьте до цирку чистими, як діти і відкритими до справжньої магії, яка буде струменитись до вас з арени під час шоу. Ви маєте можливість побачити чаклунство в його первозданному вигляді.

Перед вашими очима розчахнуться двері в чарівну країну найкращих спогадів вашого життя. Ми обіцяємо стати надійними провідниками крізь її заплутані, небезпечні та незабутні стежки вздовж океану сновидінь.

Вдихніть солодкий аромат карамелі і переконайтесь, що наш цирк реальний. Навіть коли буде відбуватися те, що поставитиме під сумнів всі відомі вам закони природи. Ми із задоволенням

зізнаємося, що власноруч викрадаємо вас з сірої рутини вашого життя на сьогоднішню ніч.

Ми робимо це без будь-яких доган сумління, бо відведемо вас в місце куди приємніше за вашу свідомість. В місце, на яке навіть найсміливішим з вас не вистачило б фантазії. На цій арені втіляться ваші найзаповітніші мрії і здійсняться ваші найпотаємніші страхи.

Акробати, клоуни, гімнасти, муштрувальники, ілюзіоністи, жонглери і я ваша віддана шпрыхталмейстер - не просто чергові артисти арени ганчір'яного шапіто. Ми ваші крила серед казкових хмар, ваша чарівна паличка в країні бажань, ваше світло в сновидінні темряви.

Пані та панове, приготуйтеся відчутти магію. Ласкаво просимо в "Cirque de la lune", - баронеса низько вклонилася. Погасло світло.

Розпочалось шоу.

На сцені з'явився п'єдестал, зверху якого, скрутившись незрозумілим простому народові чином, сиділа дівчина-змія. Полилася чаруюча м'яка музика і артистка ожила. Її рухи були точними, проте водночас повільним, як в однойменної тварини. Дівчина змінювала положення тягуче-повільно, приймаючи всілякі дивні пози, в які, здавалося, навіть сама змія ніколи не звернеться. Вона гіпнозувала глядачів своїм танцем, привертала їх увагу своїм поглядом, чіпляла серця небезпечними па.

Музика злетіла, дівчина різко вигнула спину і скрутилася змією на постаменті. Глядачі подарували артистці гучні оплески, які потонули в темряви залу. Знову в промені прожектора з'явилась баронеса:

- Кажуть, що життя омана власного світосприйняття. Виходить, ми обманюємо самих себе кожного дня. Люди бояться власної фантазії, тому обмежують себе кордонами тлінного життя. Перед вами людина, що кинула виклик своїй уяві і перемогла. Артист, що не побоявся засвоїти магію.

З темряви з'явився вусатий чоловік в капелюсі. Він ввічливо зняв циліндр і вклонився натовпу, розводячи руки в різні боки. З його рукавів випорхнули голуби. Вони закружляли над господарем і вибухнули золотим феєрверком, осипаючи ним ілюзіоніста, який вже виправився. Чоловік повернув капелюха на місце, стукнув по його даху кілька разів, а потім впевнено відкрив його, дістаючи з циліндру

чайник з чашкою. Він налив в горнятко трохи рідини і відпив. Від посуду підіймалась пара. Глядачі підтримували його оплесками.

Ілюзіоніст повів рукою кудись в бік, ніби запрошуючи когось до себе, проте нічого не сталося. Тоді він труснув кінцівкою і в руці з'явився букет червоних роз. Наступної миті до чоловіка вийшла рудоволоса дівчина в чорно-білому трико, щиро посміхаючись публіці.

Фокусник зачинив асистентку в клітці з залізних ланцюгів, що була підвішена за купол шатра. Чоловік накрив в'язницю дівчини ганчіркою і розкрутив. Палаючим шестом він раз у раз протикав тюрму дівчини. Глядачі бачили її темний силует крізь тканину, коли її зсередини освітлювали спалахи вогню. Нарешті ілюзіоніст навабився своєї розвагою і зірвав ганчірку з клітки. На великий подив публіки, асистентки там вже не було, проте вона впевнено спускалася сходами з глядацьких рядів. Зала вибухнула оплесками.

Знову на арені цирку з'явилась конференсьє баронеса де Морт.

- Людство свято вірить в те, що людина - король серед тварин, найвитонченіше творіння Господа. Проте з часом забуває, що вона власноруч дозволяє дресировати себе суспільній системі так само, як наш муштрувальник своїх тварин.

На сцені були різні артисти: дресировщики, жонглери, гімнасти. Ворожила відьма, жартували клоуни, розмовляли мавпи і літали ножи. На сцені цирку творилася магія. Точніше не так, вона запалювалась в серцях людей, в'їдаючись під шкіру ароматом карамелі, впливаючись в душу теплим спогадом. Діти в захваті піднімалися з місць, батьки розгублено кліпали очима. Магія цирку полягала не в швидких па ілюзіоністів або в граційних рухах гімнастів. Вона крилася в спроможності робити дорослих дітьми, в майстерності ошчасливлення молодших, в знаходження ключиків до найпотаємніших кутів душі, щоб відчинити їх відмичкою посмішки і дитячого щастя.

Циркова програма завершувалася. На сцену в останнє вийшла конференсьє "Cirque de la lune", вона була одягнена в гімнастичне білосніжне трико, поруч з нею з'явився її чоловік в тому самому вбранні тільки чорного кольору. Вони дуже пасували один одному

свою протилежністю. Барон і баронеса широко посміхались, від чого Саймон Вулворк забарився.

- Кожна історія має фінал, будь-яка мандрівка має кінець, кожна книга завершується, всі вистави коли-небудь закінчуються. Єдине, що вічне в нашому житті - його не довговічність, - голос жінки приємно лунав залом. - Проте кожному кінцю, фіналу, падінню передують триумф, кульмінація, найвища точка стрибка. Тож дозвольте познайомитись з вами, любі глядачі. Ми власники "Cirque de la lune" подаруємо вам крила і піднесемо до небес.

Білі полотна потягнули баронів вгору. Вони схопились один за одного, піднімаючись все вище і вище. Їх освітлювало світло з десятків прожекторів. Всі глядачі підняли голови, щоб насолодитися видовищем. Заграла музика, під куполом закружляли гімнасти. Це був не танець, це був політ душі. Чорне з'єднувалося з білим і розривалося навпіл. Коли одна постать падала, друга стрімголов рушала за нею і обидві зупинялись занадто близько над землею, тримаючи один одного за руки. В деякі моменти друге полотно залишалося безпомічно висіти за непотребою. Це бувало в ті миті, коли артисти зливались в єдине ціле, кружляючи під куполом, осягаючи справжній політ. Біла постать відштовхнулася від іншої, рокутилася і не витримавши зірвалася у вільному падінні вниз. В останню хвилину чорний силует рухнув вниз і схопив її за руку, вберігаючи від падіння.

Пролунали громовладні оплески. Люди схопились зі своїх місць, кричали, свистіли і аплодували. Хтось кинув букет лілій до ног артистки, яка люб'язно підійнала його, посилаючи людям повітряний цілунок. Публіка перебувала в захваті. Люди перед ними осягнули радість польоту і взяли їх із собою.

Барон і баронеса де Морт взялися за руки і вклонились під акомпанемент не вщухаючих оплесків.

Акт третій. *Складання декорацій*

Саймон Вурлок безперешкодно пройшов за лаштунки цирку місяцю, занурюючись в світ потойбіччя магії. Всюди бігали люди, звідусіль пестрили кольорові костюми і декорації, лунав веселий сміх.

В центрі цього безладу засідали барон і баронеса де Морт. Звично похмурі, серед свого цирку вони щиро посміхалися і виглядали щасливими. Саймон зашарівся і думав вже повернути назад, щоб не заважати їх чарівному світу своєю огидною реальністю. Проте жінка помітила його швидше, ніж він пішов геть і покликала його до них.

Детектив слухняно підійшов і виразив своє щире захоплення.

- Дякую, - відмахнулася баронеса. Її голос знову звучав ніжно, тихо, трохи налякано. Оксамитові ноти, що так вміло зачаровували глядачів на арені безслідно зникли. - Проте я впевнена, що ви не похвалити мій зрив прийшли, тож кажіть, що хотіли.

- Ви вкрали дітей, - впевнено промовив полісмен.

- Яких дітей? - несподіванно подав голос барон. - О тих? - він вказав кудись в бік. Детектив прослідкував за його рухом поглядом. Біля дівчини-змії поралася її маленька копія. Точніше, то була дитина в маленькому костюмі змії. Її наставниця вказувала їй на якісь помилки, а вона уважно слухала і відтворювала все, що їй казали.

На столі ілюзіоніста закинувши ногу на ногу сидів Седрік. В руках він тримав колоду карт і іноді блискавичним рухом запускав її в Семі, що стояв біля дзеркала і фарбував собі на обличчі маску клоуна.

Саймон озирнувся навкруги і знайшов ще декілька дітей, що розбрелися по гримеркам. Чоловік перевів спантеличений погляд на пару, які теж оглядували дітей теплим поглядом. В їх очах сяяло тепле, затишне щастя.

- Цих дітей б'ють батьки, - пояснила баронеса. - Ми не викрадаємо їх. Лише пропонуємо місце, де їм будуть раді, де їх примуть, де вони знайдуть сім'ю. Вони самі приходять до нас вночі за попередніми інструкціями. "Cirque de la lune" стає їх домівкою, їх сховищем і прихистком серед багаторічного шторму. Артисти з задоволенням робляться братами і сестрами, а ми відверто кажучи стаємо їх батьками. Ці діти знаходять своє щастя в даруванні щастя іншим.

- Як і ви, - додав детектив.

- Саме так, - відповів, занадто балакущий як для себе, барон. - Після смерті Тімоті здавалося, що вже нічого не зможе знову

ощасливити нас. Проте привносити в життя людей трохи магії виявилось лікуючими чарами для нас самих.

- Про дітей хвилюються їх батьки. Ви не можете забрати їх, - посерйознішав полісмен.

- Ви в цьому впевнені, сер? - насмішливо підвела брову циркачка. - Ми забрали восьмеро дітей. У вас на руках скільки заяв?

- Чотири. - зітхнув детектив.

- А скільки з них перевіряли хід слідства, дзвонили хоча б раз? - уїдливо запитав барон. Детектив лише мовчки подивився на подружжя баронів.

Саймон Вурлок залишав цирк з донькою на плечі і за руку з коханою дружиною. Перед очима мерехтіли вогні чисельних атракціонів, в нос бив приємний солодкий аромат. Вівіска "Cirque de la lune" прощально блимнула проводжаючи відвідувачів. Детектив ступив в реальність, несучи в серці магію, якою поділилися з ним і з кожним глядачем барон і баронеса де Морт.

***Я звертаюсь до кожного, хто мандрував з нами в
чарівну країну сновидінь і чаклунства. Бережіть мою,
нашу магію в своєму серці, а потім віддайте когось ще.***

Не будьте жадібним і не витрачайте її зазря.

***Кінець нашої вистави знаменує відновлення вашої
реальності, проте ми вірили, що внесли в неї нові барви
разом з запахом солодкої карамелі і попкорну.***

***І коли світ посіріє, а запах розтане серед інших,
приходьте до нас знову.***

До нових зустрічей в "Cirque de la lune"!

В заповіті значиться: море

- Привіт, - посміхаєшся ти. На тобі твоя звична пошарпана сіра бавовняна футболка. На дотик вона м'якша за будь-який шовк. М'якше неї тільки руки твої.

Я перевозжу погляд на море. На його величні хвилі, осяяні призахідним сонцем. Велетенський синій гігант заспокоює і обнадіює привидом віри, що струмениться в наших серцях. Я прийшла сюди незадовго до твого приходу, проте хвилини очікування здалися мені справжньою вічністю. Певно втома все ж таки проступає в мене на обличчі, бо чутно твоє приречене зітхання. Я не повертаю голову. Просто чую шурхотіння, а потім відчуваю тепло твого тіла своїм плечем. Не можу відвести погляду від моря. Його нескінченність лякає своєю недовговічністю. Кожна хвиля зникає одразу після з'явлення, проте вона стає чимось новим, тому не вмирає безслідно, а лише знову стає частиною цієї не довговічної вічності.

Північний вітер дує з води, огортаючи обличчя приємною прохолодою. Плечем відчуваю м'яку бавовну твоєї футболки. Не зводячи погляду з водної гладіні, вкладаю голову тобі на плече. Несвідомо в пам'яті спливає початок нашої історії.

Ти схожий на опудало в святковому костюмчику, турботливо підібраному матінкою. Сидиш за столом насуплено дивлячись в тарілку. Це мій п'ятий день народження, на який мама запросила свою давню подругу з сином, що нещодавно переїхали до сусідньої квартири. Я чекала на зустріч занадто довго, щоб сидіти й спостерігати, як ти понуро вивчаєш власну тарілку. Тому коли остання крошка зникає з мого сервізу, я тихенько, не привертаючи зайвої уваги спускаюсь під стіл. Обережно пролізаю крізь ліс із ніг дорослих. Зупиняюсь біля пари кінцівок, що не дістають до підлоги і нервово снують туди-сюди, як гойдалки на дитячому майданчику. Я з силою смикаю тебе за штаню, привертаючи увагу.

Ти опускаєш на мене здивований погляд зелених очей. Я долонькою ваблю тебе до свого укриття. Ти трохи боязко оглядаєшся по бокам, зважуючи всі за і проти. Дійшовши якогось висновку, обережно зісковжуєш до мене в лабіринт ніг, стільців і

ніжків стола. Я дізнаюсь твоє ім'я, а ти моє. Ми ділимося історіями про батьків, дитячий садок, улюблені іграшки. Там під столом серед безлічі невідомих мені людей, на холодній підлозі звучать слова, що стають початком нашої історії довжиною у життя. "Давай будемо друзями". В цьому простому наборі слів заховані веселі жарти, кумедні історії, сумні сварки, емоційні суперечки, скажені пригоди і щирі почуття. Фраза променіє щирою дитячою наївністю і відвертістю, якої так часто бракує багатьом дорослим.

Море вабить своєю глибиною. Гіпнотизує погляд своєю неосяжністю, паморочить голову п'янким ароматом вечірнього бризу, кличе серце привабливим шумом хвиль. Мені здається саме так звучить спокій: тихими переливами води і твоїм рівномірним диханням. Від нього виє солноватим ароматом морської води і терпким запахом твого одеколону. В твоїй голові, певно, роїться багато слів і питань. Проте ти лише зітхаєш і занурюєшся зі мною в спогади.

Я відчувала себе непереможною. Не було ані хвилювань, ані страху. Я йду в перший клас з найліпшим другом, який пообіцяв захищати і допомагати. Два білих бантика кумедно кріпляться до моєї голови, беззуба посмішка смішить тебе, проте я пишаюся, що лишилася молочних зубів швидше за тебе. Також розумію, що в глибині душі ти заздриш цьому. Батьки роблять фотографію напам'ять, а ми щиро радісні ступаємо за руку в нове життя. Святкова лінійка здається тобі нестерпним випробуванням: ти раз у раз зітхаєш, крутишся в різні боки і поглядаєш на модні часи з людиною-павуком, які я подарувала тобі на день народження. Стою біля тебе, гордо випрямивши спину і зухвало здернувши підборіддя. Мені соромно за твою поведінку, тому я щоразу шепочу зауваження тобі на вухо або смикаю рукав завеликого на тебе піджака. Ти кожного разу невдоволено зачухуєш очі, проте заспокоюєшся на деякий час. В класі ми сидимо за високою партою, як справжні дорослі учні. З-за поверхні столу виглядає лише моя голова, в той час, як тобі обладнання дістає тільки до плечей. Ти не стримуєш глузливої шпильки щодо цього, я натомість б'ю тебе по голові новеньким пеналом. Вчителька залишає батьків на розмову, а ми

обурено розглядаємо один одного. За півгодини жоден з нас вже не згадує, що була якась сварка.

Зігрітий за день сонцем пісок приємно гріє ноги. Прохолодний вітер освіжає, проте в мене не вистачає сил відчувати себе незатишно від його поривів. На відкритій шкірі твоїх рук виступили сироти, проте ти не кажеш нічого, лише обережно нахилиєш голову вбік, спираючи її на мою. Я мала б щось пояснити чи може розповісти, проте я лише заплющую очі і забираю тебе з собою в країну спогадів.

Нас розтягують в різні боки. Ти проводиш багато часу з хлопчиками, граючи в футбол чи стріляючи з рогатки. Я, в свою чергу, граюся в дочки-матері зі своїми новоспеченими подругами, шию з ними гарні вбрання для своїх ляльок, що завжди відмовлявся робити ти. Проте кожного дня ми однаково разом йдемо до школи, разом сидимо за партою, разом залишаємо заклад. Вчителі тепло зітхають, коли бачать нас, і проводять щирими поглядами. Їх розчулює те, як ти мужньо носиш мій портфель чи ділишся зі мною своїм печивом. Нам же це здається звичним ділом.

Хоча більшість часу в школі ми проводимо порізно, вдома ми разом робимо домашню роботу, вечеряємо і розважаємося. Іноді ти виманюєш мене гратися на вулицю. Мама тоді дістає мої гарні зелененькі кросівки, а ти притягуєш з квартири м'яча і ми ганяємо в футбол на старенькому спортивному майданчику за домом. Часом мені вдається вмовити тебе погратися з моїми ляльками. Ти завжди обережний з моїми дівчатами, а я завжди швидко бігаю, щоб тобі було цікаво. Ми часто сваримосся щодо кіно-програми ввечері. Ти завжди обираєш мультики про роботів, а я надаю перевагу пригодам красивих фей. Іноді хтось з нас поступається, іноді - ні. В такому разі, батьки вмикають мультики про піратів і більше не виникає заперечень.

Якась дівчина з класу запрошує тебе на своє восьме день народження. Я не отримую запрошення. Ти, охайно одягнувшись, виходиш з дому, а у вікні я проводжаю тебе сумним поглядом. Весь вечір мені сумно і нудно. Безцільно блукаю кімнатою, натикаючись на твоїх роботів і відштовхую їх ногами. Мені здається, що

проходить більше року, коли в дверях нарешті з'являєшся ти. Твої святкові шати виглядають подряпано, проте на обличчі квітне дурнувата посмішка від вуха до вуха. Я не чую, як твоя мати скаржиться, що ти не витерпів й півгодини і навмисне поліз в бійку з якимось хлопчиком, бо забираю тебе назад до нашого відлюдного світу.

Коли наступного разу вже мене саму запрошують на день народження, ти занедужуєш. Через зазріння сумління я самовіддано залишаюся вдома, прикладаючи багато зусиль, щобвилікувати тебе. Розказую кумедні історії, краду тобі печиво з кухні, приношу твої улюблені іграшки, читаю цікаві книжки. Всіляко намагаюся підняти тобі настрій, що неодмінно має зцілити тебе. Після твого одужання ми разом йдемо в зоопарк. Там ти погрожуєш скинути мене до вольєру з львами, а я порівнюю тебе з мавпою.

До наших босих ніг біжать хвилі. Прохолодна вода приємно лоскоче ступні. Хочеться встати і пробігтися бережиною, наспівуючи якусь пісню чи просто весело сміючись, проте сил немає навіть самотійно підвестися. Ти залишаєш на моїй маківці теплий слід поцілунку. Я стомлено вдихаю повітря. Ми би могли побалакати про все й ні про що на світі, як робили вже кілька тисяч разів, проте нам необхідне не це. Ми розділяємо один з одним пам'ять, пригадуючи насичені миті, підсумовуючи життя одного і закріплюючи спогади в житті іншого.

Я боюся. Очі застилає пелена сліз. Руки обхопили зігнуті ноги. Раз у раз хлюпаю носом, роздивляючись навкруги. Хлипання вириваються з грудей самі собою, як би я не намагалася їх зупинити. Це наш п'ятий рік в школі, проте перший в новій будівлі середніх класів. Мене відпустили під час уроку до туалету, а я необачно загубилася. Да так, що хвилин десять блукала коридорами і не знайшла ні виходу, ні когось, хто міг би допомогти. Стіни давлять на мене своєю вагою, стеля погрожує впасти прямо на голову. Будівля здається занедбаною пусткою, з кутів якої неодмінно має вилізти примарне створіння і викрасти мене в свій полон. Я заплющую очі. Серце стискається від сильного дитячого жаху, хлипання посилюються. Мені здається, що довкола згущується темрява, а

потворні створіння вже опускають свої огидні кінцівки мені на плечі. Я майже скрикую від безпомічності, коли чую твій голос:

- Дурня, - в звичній манері затуляєш ти. - Мало того, що примудрилась заблукати у власній школі, так ще й рюмсає сидить.

Я розплющую очі і зустрічаюся очима з твоїм теплим поглядом. Ти стаєш на присядки і долонькою витираєш з моїх щік кристалики сльозинок. Потім береш мою руку і впевненими кроками ведеш подалі від зловещого коридору. Проте він більше не здається лякаючим чи темним. Це просто звичайний безликий шкільний коридор, як і багато інших. Того дня в моїх очах ти стаєш справжнім рятувальником, нарівні з чарівними принцями з казок.

Мені соромно за той випадок, тому ти більше про нього не згадуєш. Та ти дійсно гордий собою через героїчний подвиг. Мене пропалює заздрість. Не дають спокою думки про те, що я теж можу врятувати тебе, якимось інакше, проте можу. Так і трапляється.

Ти завалюєш контрольну з математики. Вчителька погрожує поставити двійку в журнал і викликати батьків до школи. Увесь клас напружено замокає, занурюючись в загальну паніку і хвилювання. Ти похнюпивши носа стоїш біля дошки, розглядаючи носки черевиків. Я знаю твій стан, ти намагаєшся сховати страх від погляду інших. Тому не довго думаючи, я жваво встаю з місця, обіцяючи підтягнути тебе по цій темі до кінця тижня, тільки б вчителька не поставила погану оцінку в журнал, а батьки не посадили під домашній арешт. Жінка якийсь час змірює мене уважним поглядом, потім погоджується і відпускає тебе зі своїх пут за умови перездавання роботи на наступному тижні. Того вечора ти купуєш мені шоколадку. Наші зошити поповнюються конспектами з шоколадними відбитками на полях.

Сонце на заході освітлює наші обличчя. Його промені вже не гріють, проте від їхньої присутності теплішає на душі. Світло вогниками грається з хвилями, виблискуючи сяйвом на їхніх гребенях. Зовсім скоро велетенський вогняний шар почне тонути, подібно до Титаніка, в темряві синіх вод. Його палаюче світло згасне в безодні морської гладіні і лише останні промені в спробах врятуватися чиплятимуться за високі дерева, проте і вони зрештою пірнуть в тишу моря. Пасма променів знайдуть життя

лише завтра зранку, гостро розриваючи водні пути. Цього ми вже не побачимо, тому поки просто насолоджуємось тим, як невблаганно і безповоротно сонце котиться до власного кінця. Спостерігаємо алегорію життя і подібно до променів чипляємось за наші спогади у відчайдушних спробах врятуватися.

Перша поїздка кудись із класом. Всі розбилися парами, щоб зайняти місця в автобусі. Ми з тобою й не розходились, щоб назад збиратись. Ніколи цього не обговорювали, проте не лишали один одного: сиділи разом, приходили разом. Слова були зайвими, просто так було правильно і все. Дорогою туди ти вмикаєш мені свої улюблені пісні на старенькому mp3 плеєрі. Я весело підспівую знайомим виконавцям, а ти кумедно зображаєш соло-гітаріста. Ми розділяємо перекус і я читаю вголос тобі нову книгу, яку батьки мені купили. Тобі вона не подобається, тож доводиться відкласти її на найцікавішому моменті. Ти дістаєш з портфелю комікси і ми гортаєм глянцеві сторінки аж до приїзду.

Під час екскурсії тебе забирає від мене банда хлопців, а мене з усіх боків оточують дівчата. Вони багато говорять, перебиваючи одна одну, всміхаючись і дратуючись. З усього потоку слів я втямлю, що їм не подобається наша дружба. «Дівчата окремо від хлопців» - повідомляють раз за разом мені правила молоді жінки. По їх тону я здогадуюсь, що їм просто бракує сміливості заговорити з хлопцями, тому вони гостро заздять нашій дружбі. Я не сперечаюся, вирішивши, що це заспокоїть буйних представниць прекрасної статі. Проте вони продовжують юрмою навалюватись на мене, доки я не обіцяю їхати назад з однією із них, а не з тобою. Не знаю, що ви обговорювали з хлопцями, проте я розумію по хмурим бровам і насупленому виразу твого обличчя, що то була бесіда на кшталт моєї. Проте ти нічого не кажеш про місце, а навпаки весело посміхаєшся і ходиш зі мною весь залишок екскурсії. Коли настає час повертатися, я починаю хвилюватись. Пам'ятаючи обіцянку, оглядаю автобус: дівчина, з якою я мала сидіти, дивиться на мене і виразно кашляє, як я підходжу ближче. Коли вже збираюся сідати на трикляте місце, роздається твій голос:

- Карамбо, ти йдеш? Скільки тебе можна чекати? - я сіпаюсь від неприємного прізвиська, яким ти нагородив мене за палку

пристрасть до моря, але слухняно йду на задній ряд до тебе. Я відчуваю, як мене пропалюють поглядом дівчата, проте нічого не можу поробити. Ти посміхаєшся мені і пропускаєш до вікна. Наша мандрівка проходить так само весело, як і минула. Тільки один раз я порушую настрій, запитуючи:

- Вони тобі теж сказали від мене відсісти? - ти на це лише киваєш. - Тоді, чому ти знову сів зі мною?

- Бо жоден з них не слухатиме Монстер, зе Скілет дванадцять разів к ряду.

- Я теж не буду, - байдуже заперечую. Ти спантеличено підводиш ліву брів. Я усміхаюся - Замало разів для такого видатного шедевр музичного мистецтва.

Слух приємно пестить музика прибою, спів пташок, звуки рвучких поривів вітру. Твій голос м'яко стелиться доріжкою в моєму серці, прокладаючи собі шлях до самої серцевини. Я готова слухати його вічність, якщо б це було мені дозволено. Проте в миті з тобою, кілька хвилин тягнуться приємною нескінченністю, тож я щаслива обійтись хоча б їми. Звуки навколо нас утворюють віртуозну симфонію спокою і заколоту. Я шкірою відчуваю, як пришвидшується ритм твого серця. Намагаюся почути власне, проте його не чутно за музикою наших згадок.

Весняні канікули. Я граю на скрипці, ти граєш на моїх нервах. За два дні в мене перший в житті конкурс на сьомому році навчання в музичній школі. Я ніколи не робила гру на інструменті - справою свого життя, тому не була віртуозним майстром. Проте той факт, що вчителька вирішила відправити мене на конкурс був показником покращення моєї гри. Я вдячно вирішую не підвести її і виправдати покладені на мене очікування. Ти явно не розділяєш мого натхнення, акомпануючи моїй грі своїми уїдливими коментарями, прискіпливими зауваженнями і дурними жартами. Це страшенно дратує і мені доводиться вигнати тебе з кімнати. Ображено зиркнувши, ти пихато виходиш і показово-гучно стукаєш дверима.

Тебе не видно ні наступного дня, ні через день. Це збиває з пантелику, проте розбиратися з цим мені нема коли. Увесь вільний час заповнюю заняттями і вправами, та на душі гидко і неспокійно.

Я хвилююся, що образила тебе, хоча й ти заслуговував на невеликого прочухана.

Вбрана в елегантну синю сукню, стою біля твоїх дверей. В животі скручується неприємний вузол чи то від хвилювання перед концертом, чи то від нудьги за тобою. Нервово прикушую губу і стукаю по гладкому дереву. За декілька хвилин показується обличчя твоєї мами. Вона захоплюється моїм виглядом, називає мене “красунею”, бажає успіхів, проте розтоптує мою впевненість простою фразою: “Він не вдома, певно, пішов гуляти з кимось”. Всередині мене щось обривається і я на ватних ногах спускаюся до машини.

Вдивляючись у власне віддзеркалення, відмічаю, що вигляд в мене справді неперевершений. Я виглядаю майже як доросла артистка. Руки пітніють, гриф в руках трохи тремтить разом зі мною, вузол в животі не відпускає і давить на свідомість. Я не думаю про тебе, бо як тільки в думках з'являєшся ти, на очі навертаються непрохані сльози.

Світло софітів сліпить, кількість людей примушує серце зупинитись. Як на зло, конкурс виявився відкритої форми, тож всі бажаючи прийшли послухати юні обдарування. Я гучно глитаю і оглядаю залу. Від страху мої кінцівки ніби паралізувало, руки не слухаються. Несподівано хтось з глядачів починає гучно аплодувати, його підтримують інші. Я повертаюся до призвідника овацій і зустрічаюся поглядом з твоїми очима. Твої руки гучно б'ються одна об одну так, ніби ти збираєшся таким чином покалічити себе. Твоя щира посмішка несвідомо віддзеркалюється на моєму обличчі, я підіймаю інструмент. Кидаю останній погляд на тебе: ти ледь помітно киваєш, і я починаю грати.

Мені присуджують друге місце, всовують в руки срібний кубок і роблять фото на згадку. Все це під акомпонимент невщухаючих оплесків. Я щасливо повертаюся до зали, щоб знайти тебе поглядом. Проте шукати не доводиться - ти стоїш на сцені з великим букетом білих лілій. В кутках моїх очей збирається волога, я приймаю квіти і чую твій шепіт: “Ти молодчинка, карамбо”. Не встигнувши подякувати, я поспіхом встаю до інших переможців, які з заздрістю розглядають твій подарунок. Це перший букет в моєму житті.

Кораблі в темній воді розплещують низки вогнів, замовкають всі птахи від такої краси. Нарешті відриваю погляд від моря і розглядаю малюнки, що в'ються на твоїх передпліччях. Ти обережно береш мою долоні в свої, питаєш як себе почуваю. Я втикаюсь обличчям в твої ключиці, лоскочучи шкіру диханням крізь тканину. Тихо вимовляю:

- Поки ти мене тримаєш за руки, у мене нічого не болить.

Батьки відправляють нас в дитячій табір на морі. Ти всю поїздку бідуєш про те, що віддаєш перевагу горам і те, що ми й так живемо на бережині іншого моря, тож їздити знову туди ж - безглузда. Проте я знаю, що ти, менше ніж я, та все ж таки захоплюєшся синім гігантом, а може моїм захопленням. Нас розселяють по кімнатах і того ж вечора ти вимірюєш відстань між моєю і твоєю. Здається просто вдачею, що наші спальні сусідують одна з одною. Ми вечорами виходимо на балкон і розмовляємо крізь тонку решітку. Іноді ти перебираєшся до мене, інколи я збираю всю свою сміливість і лізу до тебе.

Звичайно, нашу дружбу помічають мої сусідки по кімнаті. Нам всім чотирнадцять років, той самий вік, коли хочеться бути дорослим. Після чергової зустрічі на балконі, дівчата дошкуляють мені питанням.

- Це твій хлопець? Ви зустрічаєтесь? Ви вже цілувалися? - чується звідусіль. Мені хочеться розсміятися їм в обличчя, проте я просто відповідаю:

- Він просто друг, - проте здається якась частина мене не вірить цим словам.

Табір для мене стає прекрасною можливістю знайти себе, бо це маленький світ, де кожен може спробувати на собі різні ролі. Ти вже більше року засмічував мені мізкі гучними промовами про свої майбутні досягнення, як видатного кінорежисера. Я щиро раділа за тебе і заздрила тому, як просто ти визначився з метою свого існування. Мої "остаточні" рішення змінювались кожного дня. Мені подобається все на світі, проте жодне з цього не захоплює мене достатньо. Я боюся помилитися, проте ти запевняєш мене, що я відчую це, коли прийде час.

Саме в таборі я починаю писати, а ти стаєш моїм першим і єдиним фанатом. Відвідуючи зібрання книжкового табірному клубу, дізнаюсь багато про письменників, їхні твори, читаю багато нового і нахожу себе серед полиць з шедеврами світової літератури. Ночами складаю перші емоційно-чисті вірші, а вечорами декламую їх тобі на балконі. Здається тобі дійсно подобається: ти чітко окреслюєш сильні сторони моєї поезії і вказуєш на помилку, яку краще було б виправити в майбутньому. Проте ти ніколи не змінюєш вже написаного, бо знаєш, що я писала так, як відчувала. А це найліпше паливо для творчості.

Нас висувають на роль короля і королеви отряду. Ти вважаєш це маячною, проте твої очі блищать яскравими вогниками, коли тебе вінчають картонною короною. Я сама перебуваю в повному захваті від новонабутого титулу. Звучить музика і починається перша доросла дискотека в нашому житті. Коли з риплявих колонок чуються мелодійні звуки медляка, ти запрошуєш мене на танець. Я зчеплюю руки в тебе на шиї, ти вкладаєш свої мені на талію. Ми не дуже граційно хитаємось із сторони в сторону в такт музиці. Іноді ти прокручуєш мене під рукою, а потім знову хапаєш в капкан ціпких рук.

Я тяжко видихаю. З моїх грудей вперше за останні декілька місяців виринаються хлипання, по щоках стікають гарячі сльози, залишаючи блискучі мокрі доріжки. Ти міцніше стискаєш мої руки і притискаєш голову до моєї маківки, скляними очима вивчаючи гладінь моря. Я вперше по справжньому плачу, здригаючись від сліз. Мене охоплює відчай в купі зі страхом і розпачем. Тепло твого тіла поруч зігріває розірване серце, та водночас рубить його ще більше. Хочеться просто знову бути щасливим підлітками з цілим життям попереду.

В десятому класі, під час поїздки, ти купуєш її. Велику сіру мішкувату футболку з логотипом групи the Skillet на грудях. Я довго вмовляю тебе не витратити останні гроші на шматок бавовни, навіть з принтом нашої улюбленої в дитинстві групи, проте ти не слухаєш жодних доводів і аргументів і з щасливим обличчям йдеш до каси. Навіть не приміряєш, і без того зрозуміло, що вона завелика для

тебе. “Але в цьому і весь кайф” - філософські пояснюєш ти, коли я повідомляю тобі про це. З того дня увесь свій вільний час ти носиш цю футболку, праєш її ночами, щоб вона встигла висохнути до ранку. Іноді я викрадаю її в тебе, щоб трохи поносити. Мені подобається, що вона дістає мені до колін і я, використовуючи її як сукню, не маю одягати штани. Від неї віє терпким ароматом твого одеколону. Цей запах давно вже в’ївся мені під шкіру і став рідним. Іноді я зачуваю твою присутність раніше, ніж побачу, завдяки йому.

Всередині десятого класу нас поглинає волейбольна лихоманка. Ми знаходимо секцію, де навчаються грі підлітки і швидко вливаємося в колектив. Вперше в спорті ти даєш мені фору. За місяць занять в мене вже добре виходять подачі, я радо контактую із сокомандниками, з кожним днем все більше відточую власну реакцію. Ти відстаєш, і знаєш це. Проте все одно плідно стараєшся, щоб наздогнати мої навички. Гра надихає мене на оповідання, яке ти з захопленням розхвалюєш гравцям команди. За це отримуєш під дих, проте мені все ж таки доводиться поділитися твором з іншими. Через кілька днів вони дружньо надсилають мені чисельні позитивні відгуки. Це не може не радувати, проте, не дивлячись на твої палки сперечання, оповідання відправляється в шухляду до п’яти інших і майже завершеної збірки поезій. Я ще не готова поділитися їми із світом.

В кінці десятого класу ми вперше попадаємо на дорослу тусовку. Нам наливають пиво в дешеві одноразові стакани твої дорослі друзі. Я невпевнено роглядаю газовану рідину у себе в руках, ти теж не виглядаєш впевненим, проте втрачати нема чого. Наші келихи зістукуються і перші глотки алкоголю обпалюють горло жаром, на очі навертаються сльози. Я закашлююсь і чую твої здавлені хрипи поруч. Закінчивши симфонію звуків помираючої птахи, ми дивимось один на одного і вибухаємо веселим сміхом. Знайомство з алкоголем не справляє враження, проте к кінцю вечора ці і ще чотири стакани спустошуються.

На тій самій вечірці в заїжджений до дір грі в пляшку, я вперше цілуюся. З якимось щуплим хлопцем в окулярах з чорною оправою. Поцілунок виходить коротким і ніяковим, проте теплим і ніжним. Ти теж цілуєш якусь руду дівчину, в тебе це виходить явно ліпше ніж в мене. На якусь мить я навіть запідозрюю, що в тебе могла бути

попередня практика, проте швидко відганяю ці думки. Ти би стовідсотково розповів мені про це.

Йдемо додому ми веселі і втомлені. В голові трохи паморочиться, ноги відчуються м'якою ватою. Алкоголь в крові, або ж сп'яніння від кількості подій затуманює думки. Бажання повертатися в квартири нема ніякого, тому ти приводиш мене сюди. На невеликий пісчаний пляж прихований сінью дерев. Тут затишно і майже не буває людей. Я всідаюся на пісок, ти вмощуєшся поруч. Кладу голову на твоє плече, дістаючи з кишені клаптик паперу списаний моїм кострубатим почерком. Я зачитую тобі вірша, написаного на вечірці десь під сходами, де не було чути музики. Ти заплющуєш очі і насолоджуєшся мелодійністю поетичних строк.

Ти своєю шорсткою долонею витираєш сльози з мого обличчя. Це мало допомагає, адже на їх місці швидко з'являються нові. Ти не намагаєшся мене заспокоїти, а просто слухаєш мої мовчазні крики, тиху істерику. Я ітак трималася занадто довго, тож маю право хоча б зараз з тобою відкрити свою сповнену болем душу, вдихаючи п'яний аромат солоноватого вітру і твого одеколону. Я хочу знову подивитись на море, хочу, щоб його спокійна синя гладінь забрала в мене хоча б частку того неосяжного болю. Проте його не видно за пеленою сліз і від цього з мого горла виринається хриплий стогін розчарування. Я заплющую очі твердо вирішуючи, що в країні спогадів мені подобається більше ніж в цьому світі, де немає майбутнього.

В одинадцятому класі в мене вперше з'являється хлопець, один з гравців волейбольної команди, що виявляв інтерес до мене ще минулого року. І це все змінює. Ти починаєш уникати мене, а мій вільний час все більше займають прогулянки з бойфрендом. За ними я навіть не помічаю, як втрачаю частину себе. Ми все так само сидимо разом за партою і ходимо до школи, проте щось чужорідне встає поміж нами. Я намагаюсь якось утягнути тебе в розмову, розказую про чарівні побачення і гарні подарунки, що мені дарує хлопець. Проте ти тільки хмуришся і іноді гмикаєш. Зовсім скоро дорогою до школи ми перестаємо зовсім розмовляти, за партою наш діалог зводиться до допомоги з вправами і контрольними. Після

школи ми розходимося, не прощаючись, за звичкою, але більше не бачимося до наступного ранку. Якийсь час я не відчуваю наслідків нашої дистанції, п'яна від нових емоцій.

Згодом в тебе теж з'являється дівчина і тоді я потрохи усвідомлюю, що з нами трапилось. Тоді мені стає по-справжньому боляче. Я страшенно сумую, та в мене не вистачає сміливості сказати тобі це. Тим паче, що поруч завжди наші другі половинки. Тільки іноді, коли ми стикаємося на сходовому майданчику, я зазираю в твої очі, сподіваючись, знайти віддзеркалення тієї туги в малахітовому океані. Та ти відводиш погляд швидше, ніж я встигаю це зробити.

Відчуття чогось неправильного давить на мене важким вантажем. Я розлучаюся з хлопцем. Нині я розумію, що він на жаль був лише підлітковою забаганкою, злою грою молодих гормонів. Одного вечора я випиваю келих вина і зібравши в кулак всю свою сміливість, виходжу на сходовий майданчик. Певно я стою, розглядаючи твої двері, занадто довго, бо збоку роздається твій глузливий голос:

- Пробуєш себе в ролі чаклунки, карамбо? Щоб двері відчинились достатньо або постукати, або натиснути на ручку.

Я злякано відскакую в кут і дивлюсь на тебе скляними очима. Твій погляд втомлено розглядає мене. Намагаюся знайти в ньому відповіді на чисельні запитання в своїй голові. В решті решт я набираюся сміливості:

- Ми можемо поговорити? - зовсім не те, що хотілося сказати.

- Якщо ти хочеш, - погоджуєшся ти. Я роблю ще один глибокий вдих і стискаю руки в кулаки.

- Я сумую, - мій погляд вилуплюється в підлогу. - Мені дуже складно без тебе. Я б залюбки прибігла вибачатися чи миритися, якщо знала б в чому проблема. Ми просто в якийсь момент припинили спілкування і як я не намагаюсь, не можу знайти якусь вагому причину. Я взагалі нічого не розумію. Ні свого болю, ні своїх почуттів. Відчуття схожі з тими, що були, коли ти знайшов мене загублену в північному крилі школи. Ти потрібен мені, а я загубила тебе і не знаю, як повернути, - все це вилітає з моїх вуст потоком емоційних слів. Я підіймаю очі, сподіваючись, що ти зміг розібрати і зрозуміти, що я хочу сказати.

- Невже ти справді не розумієш, чому мені нестерпно знаходитися поруч з тобою? - жорстке слово обухом б'є по скроні, складається враження, що мене зараз знудить. Я стримуюсь і лише киваю.

Роздається твій гучний роздратований сміх. Я вдивляюся в твоє обличчя, проте ти відводиш погляд.

- Для відмінниці ти буваєш іноді занадто тупою, - ти підходиш впритул до мене, затискаючи в куті. Твої очі небезпечно поблискують. Голос звучить насмішливо. - Хочеш знати правду? Отримати відповідь? Все просто, мі аморе. Я кохаю тебе. І вже так давно, що навіть незрячий би вже побачив. Як тобі така правда? І ти думаєш, що я можу спокійно знаходитись поруч, коли знаю...

Я не даю тобі договорити, накриваючи твої губи своїми. Якусь мить ти ніби кам'янієш, та, швидко оговтавшись, пригортаєш мене до себе, відповідаючи на поцілунок. Він виходить палким і емоційним. З ним до мене поступово надходять відповіді на всі запитання. Я замислююсь на тему кохання всього на секунду, щоб одразу зрозуміти, що ота туга, яка скручувала органи всередині, була проявом, як мені здавалося, безодвітного кохання. Разом з поцілунком зникає відчуття чогось неправильного, що переслідувало мене в останні дні. Вузол розкручуються і приємними метеликами лоскоче щось всередині. М'які владні губи зводять мене з розуму. Коли нам обом вже бракує дихання, ми відриваємось один від одного. Твої руки тримають мене за талію, сіра набридла і рідна футболка м'яко чується під моїми дотиками. Ніде в світі я не відчувала себе ліпше, ніж у твоїх обіймах.

Вона дивиться з нас і мовчить - жовтоока пташка. На наших віях теплий червень палає. Сльози поступово вщухають і я відчуваю теплі краплі, що падають мені на маківку. Нарешті підіймаю голову з твого плеча і зазираю в твої малахіти, наповнені сльозами. На гострих скулах пробігають блискучі мокрі доріжки. Я обережно беру твоє обличчя в руки і зціловую солоні сльози. Ти знаходиш мої губи. Цей поцілунок сповнений болем і розпачем, проте в ньому чутно відлуння юнацьких почуттів зі сходового майданчика біля дверей твоєї квартири.

Я в довгій оксамитовій вечірній сукні влаштовую одну руку в тебе на плечі, а іншою переплітаю наші пальці. Звучить музика сумного вальсу. Навколо танцюючих випускників юрба дітлахів, які в усі очі вдивляються в танець. Подумки вони порівнюють його з іншими, що були в минулі роки. Для більшості учнів одинадцятого класу вальс своєрідний прощальний подарунок школі, спосіб безболісно помахати рукою вчителям і можливість востаннє зробити щось разом перш ніж, всі розлітяться в різні куточки Землі. Проте для нас це лише початок чогось більшого, серйознішого. Ми кружляємо майданчиком, вдивляючись в очі один одному. Для нас вальс - своєрідна обіцянка світлого майбутнього. Саме з цієї миті починається нове життя, в яке, на щастя, на відміну від багатьох, ми вступаємо разом.

Сніданок після бурхливої, насиченої веселими спогадами ночі, ми зустрічаємо юрбою. Десь на межах свідомості я щиро сумую за цими бовдурами, з якими прожила одинадцять років свого життя. Проте точно знаю, що найважливіший бовдур буде зі мною. Коли перші промені сонця визирають з-за небокраю я цілую тебе і тоді здається, що нас чекає щасливе і довге життя.

Нарешті я знову можу сфокусувати погляд на морі. За весь цей час його води стали прихистком наших таємниць, бажань і спогадів. Можливо, це егоїстично, проте ми дійсно можемо вважати його своїм. Море розділяло з нами щастя поцілунків, переживало гіркоту сварок. Коли ми були щасливі, то приходили до нього. Коли сумували, звертались за його вічною мудрістю. Море на пару з тобою слухало всі мої вірші, оповідання, романи.

Листи приходять до поштової скриньки одночасно. На кожному конверті офіційна печатка, що надає паперцю всередині ваги. Мої руки трусяться, коли ти віддаєш мені свого листа, забираючи в мене мого. Швидким рухом я відкриваю твій конверт і вчитуюсь в заповітні строки. Краєм ока помічаю, що ти робиш те саме з моєю поштою. Майже одночасно ми полегшено видихаємо. Я радісно скрикую:

- Тебе зараховано на бюджет, - підіймаю палаючий погляд. Ти відповідаєш мені не менш щасливим виразом обличчя:

- Тебе теж, карамбо, - Ми витріщаємося один на одного якусь мить. А потім я щасливо кричачи стрибаю на тебе. Ти обхоплюєш мене руками і кружляєш кімнатою.

- Ти тепер студент факультету режисера кіно державної академії культури, милий, - мій голос більше схожий на писк. Ти промовляєш доволі чітко, порівняно зі мною.

- Мі аморе, ти студент літературного факультету державної академії культури, - я схиляюсь і цілую тебе.

Ми сидимо на голому піску. В руках у нас келихи шампанського, м'яким полум'ям горять свічки, над головою сяють серпанки блискучих зірок. Море розділяє нашу радість спокійними хвилями, викочуючись до наших ніг.

Після півроку навчання ти пропонуєш нам з'їхатись. Твоя ідея сприймається, як щось само собою зрозуміле. Здається, що це найправильніше рішення, яке ми колись приймали. Хоча й перспектива розділяти один з одним кожную хвилину життя не відчувається чимось новим. Разом збираємо речі, підтрюнюючи і сміючись. Моя одежа вже обережно запакована чекає на нас в моїй кімнаті, а ми стоїмо з мученицьким виглядом біля кіпи мотлоху, що ти називаєш речами. Після двох годин страждань твої валізи можна назвати укомплектованими, ти відходиш поговорити по телефону, а я оглядаю речі. Бачу її. Старенький пошарпаний клаптик сірої бавовни виглядає з-під валізи. Обурююсь і дістаю цей пережиток минулого. Розглядаю вже давно втративший колір малюнок на грудях і ховаю її в нетрях шафи. Повернувшись, ти застібаєш валізи і рухаєшся до виходу, я йду слідом. Біля дверей ти зупиняєшся і йдеш назад в кімнату для остаточної перевірки. Повертаєшся ти із злосною футболкою в рука і, полегшено вдихнувши, складаєш її в рюкзак. Я починаю дратуватись. Тепер це справа принципу, що ми не візьмемо цей тягар в наше нове життя. Прошу тебе принести мої речі, а сама нишком дістаю стару бавовну і залишаю на полиці для обуві біля входу. Ти виходиш з моєї квартири і посміхаєшся. Ми спускаємося вниз, де на нас чекає машина моїх батьків. Ти кажеш:

- Я такий радий, що ти встиг взяти ту футболку, - я на це лише пирхаю. - Може, я вже і не буду її носити, проте вона назавжди залишиться в моєму серці, як матеріальний спогад нашого дитинства. Я міг би віддати її нашому синові, щоб він будував свої

спогади навколо наших, навіть якщо йому не буде подобатись ця група. Знаю, це занадто сентиментально для мене, проте... - ти не встигаєш договорити, бо я кидаю речі і поспіхом піднімаюся сходами. Хапаю футболку з її сховища і повертаю тобі, присоромлено опустивши погляд. Ти береш тканину без краплі подиву і складаєш до рюкзака.

- Знав, що ти її забрала, мі аморе, - весело підморгуєш мені і ми спускаємося в наше нове життя. Тягар минулого, все ж таки, не завжди обтягує, а іноді зігріває душу нагадуванням.

Звісно, ти не виконуєш свої слів і носиш сіру футболку майже кожного дня. За винятком, тих випадків, коли її одягаю я.

Лист приходить на нашу спільну поштову скриню на другий рік навчання. Це здається дивним, адже поштою користуються лише офіційні заклади. Позначка на конверті не вселяє довіри. Текст повідомлення розбиває тебе вщент, залишаючи мене склеювати уламки. Ми ховаємо твою маму поруч із давньою могилою батька. Я стою поруч і ледве стримую сльозу, бо розумію зараз не мій час плакати. Коли тіло опускають в сиру землю, сліз в тебе більше не залишається. Я обережно веду тебе додому, тримаючи за руку, проте ти звертаєш за риг і йдеш до місця, в якому ми не були вже дуже давно.

Ступні приємно лоскоче пісок, солоний аромат моря наповнює легені. Море розділяє з нами гіркоту втрати і гострість болю. Водна гладінь забирає частину хвилювань і ділиться своїм спокоєм. Тут добре, я відчуваю, як тобі легшає і сама вдихаю спокійніше.

- Я не хотіла, щоб вони бачили, - пояснюю я. - Не могла дозволити, щоб це сталося в них на очах, тому і втекла. Знала, що ти мене знайдеш і мала б пручатися, проте десь глибоко в собі я хочу, щоб ти був тут. Бо не хочу йти назустріч цьому самотньо. Мені страшно, проте якби я була одна це було б набагато страшніше.

- Ти не одна.

Здригаючись в німих риданнях, в коридорі лікарні стоїть моя мама, батько дбайливо обіймає її за плечі. По його зморшкуватому обличчі скатується сльоза. На підлозі вперівшись невидячим

поглядом в білу стіну сидиш ти. З моєї палати виходить врач в білому халаті і киває тобі, підходячи до батьків. Ти швидко встаєш на ноги і забігаєш в приміщення. Певно, я виглядаю жахливо: синці під очима, бліда, худа і непофарбована, проте ти все одно щиро посміхаєшся мені. Я видавлюю із себе слабку посмішку, поки ти сідаєш поруч.

Ми мовчимо. Слів не треба, все і без того зрозуміло. Страшний діагноз перекреслює всі сплановані мандрівки, недописані твори, омріяних дітлахів. Він знищує примарне “довго й щасливо” вщент, не залишаючи і крихти надії. Єдине, що не чіпляють його огидні лапи - твій погляд: він так само ніжно дивиться на мене, твоя посмішка: вона незмінно квітне на твоєму обличчі, розливаючи в мені тепло, твоє кохання, яке болісним квітом обплітає моє серце, що має зупинитись протягом місяця.

До палати входять батьки і я глитаю сльози, запихуючи їх якомога далі, щоб витримати прощання з ними. Я відмовляюсь від лікування і ти прекрасно розумієш чому. Це зводить з розуму мою маму і примушує батька безпомічно злитися, проте так краще. Смерть тихими кроками підступає до мене, щоб вкрасти все, що я маю і що могла би мати. Я не можу припинити уявляти те, чого ніколи не зможу зробити. Я ніколи не піду до тебе у вишуканій білосніжній сукні, не відчую биття маленького серденька поряд із своїм, не пригорну до себе дитину, не побачу, як твоє волосся пофарбується сивиною. Я не помічу своїх книг на полицях книгарень, не почую власних віршів у зізнаннях підлітків. Перестати жаліти себе - важка задача, припинити сумувати за тобою - непосильна справа.

Я відчуваю її по обіді. Власну смерть. Прокидаюсь від сну і знаю, що сьогодні мене не стане. Сьогодні я піду з цього життя, залишаючи тут все, що мені дійсно важливо. Я обідаю з батьками, розказуючи їм кумедні історії і пригадуючи дитячі часи в їхній квартирі. Викликаюся помити посуд, проте мати лише сміючись відправляє мене відпочивати. Я прямую до кімнати, проте в останню мить залишаю будинок через задні двері і біжу до моря.

- Я написала вірша... - тихо вимовляю я. - останнього.
Прошу, пообіцяй мені, що подбаєш про мої творіння. Це все, що я
можу залишити байдужому світові на згадку про мене.

Чутно зірваний хрип, потім ти відповідаєш:

- Звичайно, мі аморе. Світ побачить їх, люди побачать. Тебе
запам'ятають, - твій голос хрипкий і сповнений болі. - В мене є
дещо для тебе.

Ти дістаєш з кишені в штанях маленьку коробочку. Від одного
погляду на неї з моїх грудей вириваються несвідомі хлипання, а по
щоках знову біжать, тільки вщухлі сльози. За злим роком це не,
звичні в такій ситуації, краплі щирого щастя, це сльози болісного
відчаю. Ти відкриваєш м'який оксамит і одягаєш срібну обручку мені
на палець. Перевівши подих, я промовляю:

- В мене нема чого залиши тобі, - я перевозжу погляд на водну
гладінь. - Хіба-що наше море.

- Ти залишаєш мені набагато більше, - не погоджуєшся ти.

- Проте мені здається це найважливіше, з того що ми мали і
що залишиться навічно із тобою, - тихо промовляю я. Тобі навіть
не треба погоджуватись, ти знаєш, що це так. - Хочеш
послухати вірш?

- Мі аморе, якби всі звуки світу старалися б перекричати
один одного, я б все одно слухав лише твої вірші, - ти посміхаєшся
крізь пелену сліз. - Може ще й оповідання.

Я втомлено зітхаю, сил майже немає, проте я дістаю з
кишені складені аркуші паперу і підношу до очей.

Розкажи мені про море
Про його бурхливі хвилі.
І назви мене "amore",
Я назву тебе "мій милий"

Розкажи мені про море,
Коли я заплющу очі.
І назви мене "amore"
У блискучі наші ночі.

*Розкажи мені про море,
Доки буду я згасати.
І назви мене “amore”,
Та не смій мене спасати.*

*Розкажи мені про море,
Доки я це буду чути.
І назви мене “amore”,
Що б і ти не зміг забути*

*Розкажи мені про море,
Я же буду засинати.
І назви мене “amore”,
Біль твоя буде лунати.*

*Розкажи мені про море
Я лишень буду кивати.
І назви мене “amore”,
Обіцяй же не страждати!*

*Розкажи мені про море,
Доки загасає вогник.
І назви мене “amore”,
Ти мій кращий співрозмовник.*

*Розкажи мені про море,
Доки буду я прощатись.
І назви мене “amore”
Обіцяй - не повертатись.*

*Розкажи мені про море
Стільки, скільки я ще тут.
І назви мене “amore”
Нехай спогади не йдуть.*

*Розкажи мені про море,
Доки я ще не пішла.
І назви мене “amore”,
Доки на зайняла мгла.*

*Розкажи мені про море,
Незабаром вже мій час.
І назви мене “amore”
Не забудь, прошу, про нас!*

*Розкажи мені про море,
Я тоді схочу признати,
Як назвеш мене “amore”,
Що не хочу помирати.*

*Розкажи мені про море,
В мене сльози на щоках.
І назви мене “amore”,
Не ридай більш на кістках.*

*Розкажи мені про море
Та почути вже не зможу.
І назви мене “amore”,
Вибач, тебе не провожу.*

Я відчуваю, як сили залишають моє тіло. Всередині спалахує вогник страху, проте його швидко проганяє тепло твого тіла поруч і шум хвиль на морі. Я випускаю з рук аркуші і обережно кладу голову тобі на ноги. Закінчуючи по пам'яті, я заплющую очі.

*Називай мене “amore”,
Коли будеш приходити.
Залишаю тобі море...
Щоб я в пам'яті могла жити.*

Балада про ворона з крилами кольору снігу ч.1

Подейкують десь серед гір, в глибині цього світу, там, куди не дістають ані промені сонця, ні нічного сяйва виблиски. Десь, де не ступала нога людини, де жодна птаха не порушувала тишу своїм співом - сховане самотнє ложе величного створіння. Його сила здатна зруйнувати чи здійснити королівство, керувати і скидати королів, рятувати життя і топити в крові цілі країни. Там у тиші безлюддя сховався чийсь порятунок і чиясь загибель. Жодне чудовисько, жоден відьмак, жодна відьма чи ельф не можуть зрівнятися з силою цього створіння.

Історії про нього в нашій родині бардів передавались від покоління до покоління. Кожен поважаючи себе член родини принаймні раз на життя створював чергову баладу про незнану силу сховану в горах. Десь на десятому коліні вона стала невід'ємною частиною фольклору цілих країн. Всі жителі з малечі до стариганів знали хоча б одну з багатьох варіантів балад про гірське диво. Та чим довше ця легенда жила в пісні, тим більше втрачувала зв'язок з реальністю. Сила з гір свідомо закарбувалась, як цікава казочка з гарної пісеньки. Справжність її ніколи не була підтверджена, але і спростованою вона не вважалася. Людям важко вірити у щось, що так гарно приховане поміж рядків. Тим паче не видане раніше завжди лякає прості розуми.

До яких я ніколи не належав. Саме через це я і опинився серед височених гір, в глибині цього світу у небезпечній близькості до обрію світу за відчуттям, що холодить мою кров. Самотньо крокуючи цим важким шляхом, я вже більше сотні разів шкодував про рішення вирушити в таку подорож. Найбільше тугу на мене наводили моменти, коли від морозу починали тріскотіти зуби, а кінцівки німіти. "Чому я не повертаю?" - питаєш ти, мій вірний слухачу. А я охоче відповім, що нема в мене такої вільності, як вибір.

Почалося це дуже давно, а точніше з народження нового короля. Вільгельма Жахливого, що нині править у Лютузумії, славній країні, з якої я прийшов. Хоча його дитинство великої ролі не грає, маю зауважити, що про нього мало що відомо, адже в королівстві не лишилося міщан, які жили б за правління іншого короля. Скільки

Вільгельм сидить вже на троні і чи завжди тероризував країну так само, як за мого часу, знають хіба-що хтось з дуже стародавніх створінь, на кшталт відьмаків чи ельфів. Хоча і їх вже немало полягло за цей час від рук армії короля у спробах звільнити країну від тиранії монарха.

Не хочу заглиблюватись в криваві звірства історії правління Вільгельма, але кожен мешканець, мешканка і їхні діти мріють уві сні про смерть правителя. Не проходить і дня без марних спроб людський повстань на чолі з кимось із міфічного роду. Але жодне відоме суспільству створіння чи воїн не здатен перемогти армію монарха. Кажуть, що вона цілком складається з потвор природа яких так і не була упізнана. Інші держави, які наважувалися атакувати Лютузумію терпіли повний крах і згодом були стерті з лиця землі. Навчені на чужих помилках сусіди, що залишились, більше не посягають на території нашої країни.

Тож не хочу втомлювати тебе, мій любий слухачу, недолугими уроками історії від такого сумнівного професора, як я, тому перейду до головного з чого саме й впливає моє опинення тут і наша з тобою зустріч. Моя родина, як ти міг вже зрозуміти - люди мистецтва. А точніше барди. Мій батько, дядько, діди - усі представники чоловічої статі нашого прізвища знаходили своє призначення в тому, щоб нести історії в серця людей через пісні. Чи "розважати народ" як кажуть недалекі розуми. За пов'язаними на моїй широкій спині гусями, ти, мій дорогий друже, можеш зрозуміти, що і мене не оминула доля пращурів. Так от, якщо ти ще пам'ятаєш ту легенду про гірське створіння з надпотужною силою, то ця балада мною сприймається радше як заповіт, ніж вигадка. Ця загадка на тлі балад і пісень зберігається в моїй родині вже дуже і дуже давно. Тому я не думаю, що чиясь казка чи байка могла б витримати стільки років, як родинна цінність. З самого дитинства в мене на меті було відшукати головного героя мої улюблених нічних казок і ранішніх пісень.

Та коли я подорослішав стало зрозуміло, що ця сила так необхідна не тільки мені, а всій нашій країні. Якщо жодна людина, країна і жодне з нині існуючих створінь не здатні перемогти короля, тоді залишається лише надія знайти щось інше, нове і могутнє. У

час скрути ми завжди звертаємось до казки. Ось мій вибір і пав на казку мого дитинства.

Пояснювати, скільки складнощів і випробувань я пройшов, скільки гір обійшов, думаю немає сенсу. Мене страшно обурює той факт, що знаючи, якою важливою сімейною цінністю була ця історія, ніхто з бардів моєї родини не спромігся пояснити точніше, де шукати це створіння. Все якісь туманні підказки, марні шляхи... Ех, поетична душа, що ще сказати. Навряд чи географічні координати вписувалися в Ямб чи Хорей.

Щож, мій дорогий, любий слухачу, маю закінчувати свою оповідь і вирушати далі в дорогу. Ця зупинка була необхідна не тільки, щоб ввести тебе у курс справи, а і дати спромогу моїм бідним ногам відпочити від довгої безупинної подорожі. Та я відчуваю, що мої намагання не марні, відчуваю, що зовсім скоро зустрінусь з героєм минулих казок і наступних балад. Радий був провести годину свого часу разом з таким відданим слухачем, дякую. Твій ентузіазм підбадьорив мене і дав наснаги йти далі, хай щастить.

Я поклав схожий на людську голову камінь на гірський виступ і впевнено покрокував далі. Йшов за відчуттям, що тисло груди. Інакше й бути не могло, я маю знайти те, що шукаю. Бо в іншому випадку так і помру тут на горі від перевтоми, голоду чи холоду. Хоча останнє якимось вже не дуже відчувається. Мені здається навіть якимось потеплішало. Може це гарний знак, а може це вже мої марення. Як могло потеплішати, якщо підйом триває. Все ж таки треба знайти якусь печеру, де можна розпалити вогнище, перекусити і зігрітись, бо не зрозуміло від чого саме вже починаються марення.

Я піднявся на найближчий плаский виступ і підійшов до скелі. Верхівку укутували хмари, та мені здавалось, що каміння звужувалось і досягало свого пику, а виходить я забрався на найвищу точку цієї гори і доведеться спускатись. Це мене не порадувало, адже означало лише ще одну поразку і довгий спуск, який іноді буває більш небезпечний, ніж підйом. Озирнувшись навкруги, я побачив у піковій скелі, так би мовити в закутку, темний отвір, що точно мав бути печерою. Опинившись там, після короткої перепочинки трохи оговтався і дістав з сумки масляного ліхтаря. Гуслі незручно колихались за спиною, проте залишити їх в мене не виникало думки жодного разу протягом моєї подорожі, якби важко не

було їх нести. Музика завжди вимагала жертв і я терпів їх всі, тож і ці незручності для мене не проблема.

Тьмяне світло ліхтаря освітило прохід до печери, яка скоріше нагадували довгий вузький коридор. Мої ноги самі понесли мене вглиб цієї лякаючої, та вабливої темряви. Печера все не закінчувалась, здавалося прохід непомітно повертає вбік, закручуючись на кшталт мушлі. Поміж іншим потеплішало, кожух вже неприємно обтяжував тіло, а шарф довелося розв'язати, бо він тільки душив шию. Коли я вже зневірився в тому, що ця печера має кінець, чи щось схоже на вихід, як попереду замерехтіло світло. Кліпнувши очима, я пришвидшив хід. Зневіра скептично засіла в моїй свідомості і мене вабила думка про моє нерухоме тіло на порозі цієї печери, а може ще і до неї.

За декілька кроків я опинився в кам'яній залі. Хоча зала слово, яке не дуже пасує звичайній печері вирізьбленій в скелі, якою було приміщення. На стінах цієї кімнати палали великі смолоскипи, а всередині стояло щось схоже на скляну труну. Підійшовши ближче, я не зміг розгледіти людину чи щось інше, що лежало всередині, через якийсь наліт на склі. Увесь цей постамент виглядав досі велично і його розташування не могло не навести мене на думку, що я знайшов те, що так довго шукав. Руки потяглися до верхньої частини труни. Рвучко потягнувши, я намагався відкрити загадковий саркофаг. Пройшло хвилин двадцять, а може й більше невдалих спроб. Плюнувши на це діло, я вирішив перепочити до завтра і вже зранку розібратись, що робити зі своєю знахідкою.

В печері було тепло і затишно, неначе вона не знаходиться на верхівці однієї з найвищих гір Лютузумії, де навіть дихати вже складно. Обережно розтіливши щось на кшталт постілі зі свого знаряддя і кожуха, я за декілька хвилин провалився до обіймів Морфея.

Прокинувся я від гучного крику. Цей звук здавалося давить на мене звідусіль. Моє тіло склалось в невелику купу, а руки автоматично потяглись захистити барабані перетинки в моїх вухах. Навіть очі не слухались мене. Здавалось цей звук давить на мене не тільки у вуха, а на все моє тіло. Крик був ніби відчутним. Я відчував його кожною клітинкою. Він обволік і полонив у кайданах болі.

Торттури продовжувались не більше хвилини, але навіть за цю невелику частку часу все моє тіло встигло втомитись від напруги і болю, що сковував його.

Нарешті запанувала тиша. У вухах дзвеніло, кінцівки оніміли, кожна частина тіла гуділа від болю. Аби як розлепивши очі, я побачив прямо поперед себе на підлозі розбите скло. Озирнутись навколо в мене не вистачало сил. Я помітив бліді ступні, що обережно крокували по склу в мій бік. Зупинившись прямо в мене перед обличчям, створіння нахилилось. Перш ніж мої очі не витримали напруги, я встиг розгледіти біле волосся, що впало на моє обличчя. Навіть із заплющеними очима я все ще відчував його.

Через деякий час, що здавався вічністю писк у вухах вщух. Йому на зміну прийшла якась мелодія - тихе наспівування приємного голосу. Від цієї пісні в кожен куток тіла знову повернулася сила, тепло розлилося десь у грудях, а пошкоджений примарним болем мозок знову запрацював, відчуваючи кожную втрачену раніше частину тіла. Трохи порухавши кінцівками я перевернувся з боку на спину і струснувши головою, розплющив очі. В оточені світлих кучерявих водоспадів волосся мене уважно розглядала пара надмірно світлих сірих очей. Пісня припинилась і почувся приємний голос:

- Привіт, мандрівниче. Я Рейвен.

- Цікавий вибір імені, - хмикнув я перш ніж знову почув пісню і занурився в цілющий сон.

Прокинувся же трохи загубленим, але задоволеним. Нескінченна втома від тривалої подорожі остаточно полишила моє тіло. Відчуття було легким і спокійним, ніби після ванни чи тривалого сну. Десь в підсвідомість закралось занепокоєння, чи довго я проспав тут на підлозі печери, закоханий чарівною мелодією загадкової пісні.

Рвучко підірвався на своєму імпровізованому ложе. Погляд одразу привабила та сама пара скляних очей зовсім близько від мене. З'явилась змога повністю розгледіти їхнього володаря, а точніше володарку. Біля мене серед уламків скла, підібгавши коління до підборіддя, сиділо юне дівча в білій сорочці поверх якої було одягнене щось на кшталт світло-блакитних обладунків. Поруч незграбно вивищувався громіздкий меч у піхві, причеплений до

знаряддя. Неймовірно об'ємне волосся кольору зимової криги розліталось навкруг обличчя, на якому застигла широка посмішка трохи загострених зубів. Маю зізнатись цей вираз обличчя змусив мене нервово глитнути. Я не чекав на щось добре від посмішки створіння, що розглядало мене в самотній печері серед уламків скла.

До речі про це. Я роздивився довкола. Вся підлога невеликої печери була всипана гострим склом різних розмірів. Здається цей крихітний пазл для особливо терплячих складався б назад у саркофаг, від якого у центрі кімнати лишилися лише шматки чотирьох бортів різної висоти. Я обережно перевів погляд на дівчину, яка могла нею і не бути. Бо, як вчить історія, зовнішність доволі часто оманлива. Створіння все також розглядало мене. На обличчі квітла посмішка. Щоб зігнати якесь моторошне одубіння я хитнув головою і подав голос:

- Тож Рейвен... - довелось зробити невелику паузу, щоб глитнути набридливий ком у горлі. - Що ти таке Рейвен? Це ти спала в тому саркофазі? - я вказав головою на залишки скляної труни.

- Мандрівниче, нащо ти прийшов до мене? Ще й сполохав мій сон? Смерті забажав? Є простіші способи, - посмішка дівчини стала більш схожою на небезпечний вищир. Всередині мене все охололо. Здається кров зупинилась у вінах, а серце, зібравшись у вузол опустилось до п'ят. Сироти виступили спиною, і мене почало нудити. Такого жаху я не відчував ніколи в житті, навіть коли був викрадений троллями, як делікатес на вечерю. Від огидного відчуття страху моє горло стиснулось і замість відповіді я лише хапав ротом повітря.

Мою агонію урвав лункий сміх. Посмішка на обличчі дівчини стала ще ширшою, а зуби небезпечно блиснули. Подумки прощаючись із життям, я з острахом витріщився на Рейвен. Почувся її голос:

- Певно це мало би сказати лиховісне, величне створіння зі скляного саркофагу, що в заплутаній печері на верхівці височенної гори. Бачив би ти себе з мого боку. Злякався так, що певно рідна мати б не впізнала твоєї гримаси. - Я зі зневірою декілька разів кліпнув очима, намагаючись усвідомити, що відбувається. - Мені видається дивним той факт, що ти прийшов по мене і здолав певно дуже важкий шлях, проте не знаєш, хто я. Це дивно, та будь-що

мене звати Розалінд Аделаїда Вікторія Елоїза Нортин, мій давній друг узвав мене Рейвен за першими літерами імен. Ти правий ця прикладка не дуже пасує до мого волосся.

Не думаю, що ця печера найкраще місце для дружнього спілкування. Пропоную спуститись до місцевого люду, мені треба знайти декого. Там ми можемо нормально все обговорити, що думаєш?

Я нервово глитнув вслухаючись в кожне слово м'якого голосу незнайомого створіння. Довіри вона мені все ще не вселяла, але перспектива залишити цю самотню печеру і опинитись між інших людей здавалась привабливою. Я швидко підвівся і обережно зіступив зі свого ложе на засипану склом підлогу. Мої чоботи виявились достатньо міцними, щоб не дозволити гострим лезам вгородитись в мою плоть. Поспіхом зібравши речі я підвів погляд на Рейвен. Вона відверто нудьгувала з посмішкою розглядаючи стіни печери. Мою увагу привернули її босі ноги, що впевнено ступали гострими уламкам. Ті встромлялись в шкіру і з хрускотом ламались під вагою тіла дівчини, та на обличчі Рейвен все також квітла посмішка і жоден м'яз не рухнувся, хоча на підлогу капали свіжі краплі крові.

Я відвів погляд від її ступней і невпевнено кашлянув. Говорити щось я все ще не наважувався, хоча минулого відчуття жаху більше не лишилось. Дівчина рвучко обернулась до мене і повабила мене у протилежний від виходу бік печери. Склавши руки за спиною, Рейвен бадьорим кроком йшла прямо в стіну. Мені кортіло окликнути її, та я не став, чекаючи, що буде далі. У ту мить, коли порцелянова шкіра її носа мала зіткнутись з твердою поверхнею скелі, дівчина, не кліпнувши оком, пройшла крізь перешкоду. Подив ненадовго затьмарив мою свідомість, та оговтавшись я підбіг до проходу і протиснув чобіт у стіну, а потім весь просочився крізь скелю. Переді мною відкрився довгий коридор освітлений рядом яскраво-палаючих смолоскипів. Рейвен, яка мало переймалась через мою зупинку для подиву біля стіни, вже відійшла від проходу достатньо далеко. Довелось поквапитись за нею.

В мить, коли я майже її наздогнав, вона різко зупинилась. З різних стін до неї вислизнули два гострих леза, зупинившись на небезпечно-близькій відстані від її шиї і очей. В мене очі полізли на

лоба і виступили сироти, а в дівчини, яка і не хилитнулась, посмішка стала ще ширшою. Здається ця ситуація потішила її. Невимушено схилившись, вона швидко пройшла під смертельною зброєю. Виявилось, що в коридорі сховано цілий арсенал схожих пасток, які Рейвен проходила навіть не звертаючи на них належної уваги. Лише один раз, коли земля пішла в нас з-під ніг і я цього не помітив, вона схопила мене за ремінь від гуслів і запобігла моєму скорішому падінню. На мою подяку дівчина лише махнула рукою і продовжила шлях. За півгодини ми вийшли з проходу у самого підніжжя гори біля найближчого селища. Рейвен зупинилась і почала уважно розглядати домівки. Незабаром вона подала голос:

- І давно тут це село? - в її голосі чувся подив, хоч і на обличчі його видавали лише підняті брови, бо незмінна посмішка все ще прикрашала її уста.

- Не можу сказати точно, та певно вже давненько, судячи з якості домівок, - посміхнувся я. - Думаю років за сто.

- І давно люд більше не боїться селитись біля поселень драконів? - перевела на мене погляд біловолоса. Я засміявся:

- Драконів? В цих горах? Ці створіння вимерли більше тисячі років тому. Зараз їхні поселення знаходяться хіба що в горах на малюнках дитячих книжок і у рядках бардовських пісень.

- Тисяча років кажеш? - голос Рейвен звучав задумливо. - Що ж передбачувано.

Не залишивши жодних пояснень, вона лише крокувала далі у напрямку найвищої будівлі у містечку, яка очікувано була гучною і людною таверною. Всередині виявилось тепло і затишно, не дивлячись на характерний гвалт і шум розмов. Не гаючи часу, Рейвен підійшла до барної стійки, за якою орудував огрядний чоловік зрілого віку.

- Доброго дня, миліший, - люб'язно звернулась до господаря дівчина. - Чи не знайоме вам ім'я одного мольфара - Галахад? Часом не проживає він десь у цій місцині?

- Панночко, ви звернулись за адресою. Галахад вже більше століття проживає у нашому місті і захищає його від ворогів. Немає сильнішого воїна за нього на півночі, а може і у всій країні, - намагався хизуватись чужими досягненнями хазяїн таверни. - Він

удосвіта повертається з полювання і приходить сюди на вечерю, а нащо тобі він?

- Миліший, будь такий ласкавий, передай цьому мольфару і кожному, хто прийде, що я викликаю вашого героя на дуель і дай-но мені бутель твого найліпшого вина, - не встигла Рейвен закінчити останнє слово, як почувся гучний регіт. Господар і ще декілька роззяв за барною стійкою роззявивши рота гучно реготали на всю таверну. На обличчі дівчини не віддзеркалилась жодна емоція тільки посмішка все тако ж міцно сиділа на її губах. Це збентежило чоловіків і вони трохи заспокоїлись.

- Я передам мольфарові твоє прохання, а вина наллю безкоштовно за сміливість і самовпевненість, - втираючи фартуком сльози вимовив чоловік.

- Домовились, - погодилась Рейвен, обертаючись до господаря спиною, вона кинула - будьте ласкаві подати за стіл у тому дальньому куті таверни, дякую.

Коли ми розташувалися і відпили перші ковтки вина, я відчув прилив хоробрості і повернув своє бажання до розмов, яким був наділений з надлишком. Проте наважитись промовити хоча б слово все одно було складно, та я знав, що як почну, то вже не зупинюсь. Зачувши питання про мету мого візиту до печери Рейвен, я одразу розпочав свою історію. Я не обділяв увагою жодну деталь усієї оповіді, розповідаючи про кожную легенду з мого дитинства, про мої пращурів, які склали ці балади і про нестерпне бажання знайти їх героя.

На середині моєї оповіді двері до таверни відчинилися і водночас стало якимось голосно. Зачулися вітання і сміх, важкі кроки і веселі перегукування. Я обернувся до Рейвен і виявив її в якомусь темно-синьому шоломі, який з'явився ніби не звідки, хоча здається я бачив його на одному з сусідніх столів. Майнула думка про те, як її пишна копа волосся вклалася під знаряддя. З подивом я переводив погляд то на дивну дівчину, то у біг голосів. За мить шум вщух і всі затамували подих. В несподіваній тиші гучно пролунав чоловічий голос:

- Хто? - на відповідь йому відгукнувся знайомий голос господаря таверни:

- Кутовий стіл зліва.

І ось перед нами, ніби гора серед степу виріс мольфар Галахад. Я чув про нього навіть на південному боці Лютузумії. Це був справжній герой легенд і казок у плоті. Виглядав він так само велично, як його описували свідки - заввишки метрів зо два і вшир мало не стільки ж. Його каштанове волосся було зачесане назад, а густа борода додавала мужності обличчю. Наверх на обладунки був одягнутий товстий зимовий кожух з білого хутра, що додавало ще більшого об'єму його будові. Сині очі пропалювали поглядом спочатку мене, а потім Рейвен. Нарешті велетень подав голос, що обухом пройшовся моїми вухами:

- Хто з вас вирішив вкоротити собі віку? - Оскільки моя супутниця не подавала ознак життя за своєю броньою, я мовчки вказав на неї і злився з власним стільцем. Рейвен на це повільно кивнула і підвелась з місця. Коли вона підійшла достатньо близько до Галахаду - вимовила:

- Битимемось до першої крові, - її голос звучав по іншому, ніби хтось майстерно підробив її звукові хвилі і зробив їх більш схожими на чоловічі.

- До останньої, - на обличчі мольфара з'явився лиховісний вищур. Несвідомо я порівняв його з посмішкою Рейвен. В них була одна маленька, але дуже помітна різниця. Усміх Галахада - це спосіб звеличити себе над іншими, виглядати впевненим і довести щось оточуючим. Рейвен же посміхалась просто тому, що знала, що краща за інших. В її посмішці ховалась її сила, яку не треба виставляти на показ, бо її володарка і без того усвідомлює свою ціну.

На вулиці було морозно, але подивтись на двобій вийшли майже всі відвідувачі таверни. Обхопивши дуелянтів в широке кільце роззяви робили ставки, тицяли пальцями і реготали. Бійці вичікувально намотували круги на уявному полі битви. Галахад робив щось на кшталт розминки, розтягуючи м'язи, що більше нагадувало спроби залякати опонента. Яка не видавала в собі ніякої реакції, розслаблено крокуючи колом. Нарешті мольфар зупинився і його голос розрізав повітря навпіл:

- Почнемо!

Не встигнули роззяви кліпнути очима, як чоловік зробив блискавичний випад у бік опонентки, яка майстерно ухилилась від атаки. В двобої одразу було помітно фізичну перевагу її супротивника. Рейвен порівняно з чоловіком навіть у обладунках виглядала крихкою і тендітною статуеткою, а її меч скидався на велику іграшку для дітлахів у порівнянні з легендарною зброєю мольфара.

Бій тривав. Галахад уражав Рейвен серіями швидких і точних ударів, від яких дівчина з льодовим спокоєм ухилялась. За весь цей час вона жодного разу не використала меча, що починало дратувати чоловіка і зачіпати його гордість. Атаки стали агресивнішими. Дівчина блискавично не пропустила жодного з них. Надувивши опонентку обманним прийомом, мольфар відволік її увагу і його важкий меч з усієї сили наблизився до голови дівчини. Якимось блискавичним рухом Рейвен дістала меча з піхов і зупинила зброю за мить до удару. Я міг би покластись, що її посмішка на цьому моменті стала ще ширшою.

Дівчина почала атакувати. Блискавичними рухами, вона цілилась у ноги і бока супротивника. Мольфар не зволікав і відбивав всі її удари. Та дуелянтка біла з таким напором, що чоловік не встигав атакувати, виставляючи блоки у небезпечно останні миті до ударів. Трохи відійшовши Рейвен, стрибнула і перекинулась за його спину, від чого натовп гучно заревів. Галахад ледве встиг відбити удар, що мало не спіймав його поки він обертався до опонентки. Мечі схрестились. Із хрускітом опоненти давили один на одного, перевіряючи на міцність. Напруга висіла в повітрі. Всі затамували подих.

Нарешті мольфар швидким рухом відбив руку Рейвен і блискавично збив шолом з голови суперниці, утримуючи лезо біля шиї дівчини. Та лише зухвало підвела голову, весело усміхаючись. Мені не було видно реакції мольфара, проте публіка від подиву і захоплення гучно завопила. Рейвен коротко гмикнула і несподівано вхопила меча голою рукою. Супротив чоловіка навіть не відчувався, коли вона з силою відкинула його від себе. Галахад впав на коліно, але вчасно звів меч, щоб зупинити зброю просто біля своєї шиї. Напруга збільшилась. Чоловік атакував вже одиночними потужними ударами, вкладаючи в кожен максимальну кількість сил. Рейвен же

знову зайняла захищаючу позицію, ліниво відбиваючи удари. Було дуже дивно спостерігати за тим, як чоловік заввишки з шафу, з купою м'язів, той, що здатний навіяти жах одним своїм видом, агресивно схилившись із останніх сил намагається вразити мініатюрну, порівняно з ним, дівчину, постава якої трималась так само прямо і впевнено. В якийсь момент я виразно побачив співчутливий вираз в очах Рейвен і саме тоді вона мабуть і вирішила закінчити цей двобій.

Відбивши останню отаку, дівчина вхопила вільною рукою меч супротивника і ногою жбурнула його тіло в бік. Не витримавши сили удару, чоловік відлетів на кілька метрів і приземлився на коліна. За кілька миттєй блискавичним стрибком Рейвен опинилась біля нього, схрещуючи два леза біля шиї мольфара. З обох боків заструменіли краплі крові. Чоловік важко дихав, намагаючись прийти до тями. Дівчина же, продовжуючи посміхатись, обережно розвела в боки мечі і, виконавши кілька складних па руками, зробила уклін. Піднявшись, вона викинула обидві зброї на землю. Почувся роздратований голос Галахада:

- Полюбляєш же ти вистави влаштовувати, Рейвен, - хоч його голос все ще звучав загрозливо, в ньому більше не було чутно злості.

- Ну, ти ж знаєш, бо мені завжди припадають виграшні партії, Галахаде, - незмінна посмішка дівчини поширшала і вона простягнула руку суперникові. Той недовго думаючи схопився за неї і підвівся на ноги. Розчарована і трохи засмучена публіка почала розходитись. Більша кількість повернулись у таверну, хтось закрокував додому. Лише я не зміг рушити з місця, спостерігаючи за цікавою парою. Виглядало це все, як зустріч давніх знайомих, що остаточно заплутувало мої думки і я облишив спроби зрозуміти щось самотужки.

Нарешті двоє нещодавніх суперників звернули на мене увагу. Поспіхом підійшовши до мене, Рейвен перекинула руку мені на плече, підводячи до Мольфара:

- Цей надзвичайно принадний бард знайшов мою печеру, уявляєш? - наша компанія неквапливо попрямувала до входу у таверну.

- Ось, чому ти прокинулась раніше, - задумливо протягнув чоловік. - Певно вона відчула чийсь...

- Дрібниці, дрібниці, Галахаде, - засміялась дівчина товкаючи друга рукою. - Забуваєш, що вони нікому не цікаві.

- Мені цікаві - наважився подати голос я. Рейвен прибрала руку з мого плеча і пильно подивилася на мене.

- А от мені більш цікаве твоє ім'я, красунчику, - я ненароком спіткнувся об поріг таверни і ледве втримав рівновагу. Подумки відмітив, що червонію, на що дівчина лукаво всміхнулась. Ми повернулись до нашого столика. Тільки всівшись, я вирішив відповісти на раніше поставлене питання.

- Моє ім'я Брішен, - хитнув своїм довгим каштановим волоссям, намагаючись надати своєму імені гідного шарму. Ніби ця інформація якось прикрасить мій імідж.

- Народжений під час дощу, цікаво, дуже цікаво, - протягла у відповідь Рейвен. Перш ніж я встиг поставити такі важливі для мене запитання нас прервав господар таверни.

- Можу запропонувати вам, любі гості, безкоштовну випивку і закуски, за умови, що бард заспіває декілька пісень. Будь такий ласкавий, мої відвідувачі давно не чули вашої музики, - на що почувся сміх дівчини.

- Хіба буде тоді твоя випивка безкоштовною, коли бард для неї співатиме? - насмішувата посмішка Рейвен змусила чоловіка спохмурніти і замислитись, та дівчина швидко хитнула голову, розвиваючи пишне волосся. - У будь-якому разі він заспіває, чи не так? - Я швидко повернувся до неї, сповнений бажання обуритись, бо не збирався виспівувати тут лише за келих дешевого вина. Мене зустрів веселий погляд сірих очей і я застиг на декілька секунд. Не звітуючи самому собі, погодився заспівати. Дівчина радісно кивнула і відвернувшись, задоволено провожаючи поглядом господаря.

Я підвівся і, схопивши зі столу, свої гуслі відправився до центру зали. Публічні виступи завжди давались мені легко. Народова реакція надавала мені наснаги, а власна музика сповнювала натхненням. Пальці самі перебирали струни, а ноти мелодії йшли з самого серця. Ця чарівна магія мистецтва була для мене всім ще із малечку. Певно це і була найвища цінність мого родоводу - музика.

Перебираючи струни, я кинув погляд на загадкову дівчину, що безупинно усміхалась і на думку спала одна пісня, з написаних мною у пошуках дива. Чомусь хотілось вразити нову знайому і я старанно почав співати перші слова:

*Вона улітку вночі
Вийде із дому до лісу
І в її серці, а може в душі
Голос кричатиме лісу.*

*Там та волосся своє розпустить,
Хай із ним грається вітер.
Там в глибині голос свій же відпустить,
Тут її місце навіки!*

Натовп схвально зашумів. Деякі почали притупцювати чи плескати в долоні. Балади про чарівних істот завжди мали попит серед деревенського люду. Та і вельможні аристократи полюбляли легенди, що кип'ятили кров. Я направив погляд на Рейвен, що все також посміхалась. Проте погляд її очей пильно спостерігав за мною і щось видавало в ньому скоріше зацікавленість, ніж захоплення. Це мене задовольнило і я підсилив останні ноти, переходячи до приспіву.

*Як ніч на землю приходить,
Не раджу із дому нікому виходить,
Вона та, хто в лісі у цей час живе,
Раджу боятись, бо час твій спливе.*

*В лісі вночі усі їй раді,
Там під зорями стає та в принаді.
Вона з всім створінням крові однієї,
Роззяв усіх манить до пастки своєї.*

Я оглянув залу. Публіка почала активніше захоплюватись моїм співом. Навіть скептичні обличчя, які завжди присутні під час моїх виступів зараз плескали і посміхались. Такого ажіотажу на моїх концертах ще не бувало, хоч я вважаюсь одним з найвідоміших музикантів в країні. Всі без виключення намагались покласти гріш до моєї торбинки, яку я використовував для збору заробітку під час виступів. Підбадьорений такою реакцією я зтягнув ще один приспів з більшою силою. Чомусь мій погляд знову повернувся до Рейвен.

Вона сиділа за столом з напів прикритими очима. Одна рука ніби перебирала щось у повітрі над столом. Її рот складений у посмішку ледь видно відкривався. І тоді я відчув це. Чиюсь присутність у моїй пісні. Я не міг пояснити це чи навіть почути вухами, але я відчував когось у моїй мелодії. Присутність чогось була помітна у кожній ноті і звуці струн. Це здавалося дивним, але не могло не зачарувати.

*...Вона з всім створінням крові однієї,
Роззяв усіх манить до пастки своєї.*

Я зтягнув останню ноту і несподівано точно усвідомив, що Рейвен - сирена. Ця думка стрілою встромила в мою свідомість з майже відчутним гуркотом. Це стало зрозуміло, як чистий день. Усвідомлення навіть не було новим чи незрозумілим, цей факт оселився в мене в голові як належне і сприймався, як годі заперечна істина. Із кінцем останньої ноти Рейвен розплющила очі і я почув її голос, хоч і зверталась вона явно не до мене.

- Він фант, - посмішка стала трохи зневірливою. Галахад нетямливо подивився на неї. - Його пісні ще довго житимуть після нього.

Я закінчив виступ. Люди гучно аплодували, свистіли і кричали. Торбинка була доверху наповнена срібняками, мідяками і виднілись навіть золоті монети. Так багато я певно ще не заробляв. Рейвен спокійно сиділа за столом і її погляд казав багато про що. На її обличчі читалась зацікавленість, ніби я все ж таки вартий її уваги. Лукава посмішка наче підтверджувала мої здогадки.

Коли я закінчив свій імпровізований концерт, до нашого столу несли вже третій підніс сповнений напоями. Моя музика прийшлась по душі господареві таверни, а може йому більше до вподоби нові клієнти, які зачувши про барда ломились до закладу. Хмельна вода мало вплинула на моїх супутників, вони про щось розмовляли і виглядали досить тверезо. В розмові згадувались імена чарівників, істот, відьм про яких я ніколи навіть і не чув, а деяких пригадував із стародавніх легенд. Втручатись в розмову було якось по-дурному, тому я просто спустошував келих за келихом, розважаючи себе різними думками. Коли присутні нарешті звернули на мене увагу, я вже був напідпитку.

- Барде, скажи-но, як ти знайшов печеру? І нащо шукав? - Галахад питав занадто серйозно для мого піднесеного стану, пронеслось тоді в мене в голові.

- Щоб знайти дивовижне створіння із заповітних балад ще моїх дідів. За легендою це створіння володіє надзвичайною силою здатною знищувати чи зводити країни і ще багато-що, - мій язик трохи плутався, але захоплення виконувало основну роботу - донести мою думку.

- Отакої, ти цим покидькам допомагаєш ціною тисячолітніх перепочинків, а вони під час твого сну тебе створінням узивають, - Рейвен гірко пирхнула і відпила вина з келиха. - Хоч би жіночий рід привласнили... А точно! - вона з посмішкою звела вказівний палець. - Яка потужна сила в дівчини у патріархальному суспільстві, пихаті ви індики. Щиро вибачаюсь за думку, яка випадково майнула в моїй пустій голові.

Галахад невдоволено закотив очі, а я дзвінко розсміявся. Рейвен кинула на мене веселий погляд. Думки в моїй голові путались. Мені кортіло поставити безліч питань на безліч тем, але не встиг я і рота відкрити, як почувся голос дівчини:

- Залиш серйозні питання на потім. Сьогодні ніякої роботи, лише приємне знайомство, - вона підійняла келих і залпом спустошила напій. Я відкрив з подиву рота:

- Ти вмієш читати думки? - дивним це не мало бути, адже я нічогісенько не знаю о природі Рейвен, проте це не могло не вражати.

- Звісно ні, дурню, але не треба бути саторі, щоб розуміти, які думки тебе переслідують, - засміялась вона. На хвилинку відірвавши губи від келиха, Галахад подав голос:

- Вимерли.

- От дідько, - цокнула язиком Рейвен. - Що робиться в світі? Вас ні на хвилину залишити не можна.

- Я правильно розумію, що ти спала в тій печері тисячу років? - зібравши думки до купи, запитав я.

- Цього разу трохи менше, - стиснула плечима дівчина. - Проте ніяких серйозних питань сьогодні. Зрештою як і завтра, - замислилась Рейвен. - Ти ведеш нас на свято, чи не так, Галахаде?

- Ні, нема бажання, - пробурмотів мольфар собі у бороду.

- Бажання в нього нема, - закотила очі Рейвен. - Я сплю в тій скляній труні роками не для того, щоб тут вислуховувати твої скарги. В нас домовленість. Я прокидаюсь - ти знайомиш мене з змінившимся життям. А найголовніше - показуєш, як нині люд радіє.

- Я чув завтра свято Першого вогню у сусідньому місті, - поміж іншим додав я.

- А що то воно таке? - зацікавилась дівчина, притискаючись ближче. Я нервово глितнув алкоголь і відповів:

- Свято, присвячене першому повстанню проти короля Вільгельма Жахливого. Символ першої і не згасаючої надії. Чув король його заборонив, що не дивно, проте люд все одно продовжує справляти, - коли я згадав ім'я монарха очі Рейвен недобре блиснули, а посмішка перетворилась на вищур. Мені стало зовсім не по собі. Вона обернулась до Галахада:

- Він?

- Агаж, - качнув головою мольфар.

- Король, значить... - задумливо протягла дівчина. Я втратив будь-яку суть розмови і просто роздивлявся обох. Галахад повернувся до біловолосої і зміряв її недобрим поглядом. Якийсь час вони от так от дивились один на одного і нарешті він озвався:

- Не думай, Рейвен, не треба, - промовив він відвертаючись.

- Як я можу? Я ж дівчина. Мені не дозволено, - я знову пирхнув і посміхнувся. Біловолоса спустошила ще один келих і бадьоро промовила. - Тож вирішено, завтра йдемо на свято Першого вогню!

На сьогодні з вас обох вистачить. Думаю той люб'язний господар із задоволенням надасть нам три кімнати на другому поверсі.

- Хіба він зможе тобі відмовити? - пирхнув Галахад. Рейвен зробила вигляд, що замислилась і, вирішивши, відповіла.

- Ніхто не зможе... Тільки, якщо відмова мені і буде потрібна - кинула вона і попрямувала до барної стійки. Повернулась дівчина з трьома ключами.

- Так, нести я вас не буду. Тому зустрінемося тут завтра по обіді. Не думаю, що наш любий бард прокинеться раніше, - Рейвен підморгнула мені і попрямувала до сходів. Трохи пізніше, не прощаючись пішов Галахад. Як я дійшов до опочивальні й досі залишається для мене таємницею, але заснув я на не дуже м'якому ліжку у затишній кімнаті.

На святі було шумно. У натовпі люди розходились у різні боки до безлічі різних крамничок, вистав і конкурсів. У повітрі стояв запах випічки і глінтвейну. Десь гучно грала музика, додаючи бадьорого настрою відвідувачам. Діти сміялись і бігали один за одним поміж крамничних рядів.

Перш ніж прийти на ярмарок ми зайшли до маєтку Галахаду, де Рейвен знайшла свою скриню з речами. Це наштовхнуло мене на висновок, що мольфар усю цю тисячу років чекав на її повернення. І судячи з їхніх розмов, не одну. Та все одно більшість моїх запитань так і залишилось без відповіді, дівчина так само майстерно ухилялась від розпитувань, як від замахів меча Галахада на двобої. Коли ми були в його маєтку, я обрав вдалу мить, коли ми залишились удвох і підійшов до неї з найважливішим питанням. Чи скоріше місією чи завданням, троль його знає. І наважувався я так довго, що назад шляху не було.

Галахад пішов готувати коней для від'їзду. Закінчивши переодягання, я вийшов до вітальні. Рейвен розглядала своє віддзеркалення, явно задоволена тим, що бачила. Одягнена вона була у фіалкове вбрання, що дуже пасувало їй. Це було щось на кшталт екзотичної накидки, яка починалась, як обтислий камзол з вирізом на грудях і спині, а закінчувалась шлейфом зі спини до колін пишним, як спідниця. Таким чином вбрання більш походило на

дивакуватий плащ, під який дівчина одягла чорні штани. В такому вигляді було дві проблеми. Деякі консервативні міщани могли б назвати його досить вольним і вульгарним, але не думаю, що Рейвен це обходило. По-друге, на вулиці сніжило, якщо вона не збиралася одягнути поверх цього як найменш хутрянну шубу, то точно ризикувала отримати обмороження. Проте вигляд дівчина мала справді вражаючий, на якусь мить мене полишив дар мовлення. Та оговтавшись я нагадав сам собі, що мушу зробити. За кілька кроків наблизився до Рейвен і подивився на її відображення.

- Я слухаю, - не повертаючись, промовила вона з незмінною посмішкою. Певно простіше вже було б сказати, що вона посміхалась завжди. Не було ні миті, ні секунди, коли б її усміх, хоча б послабшав. Такий прийом справді підносив її над іншими, до будь-чого і будь-кого вона байдужа.

- Я... - за спробами сформулювати правильно свою думку минуло декілька хвилин. Дівчина весь час пильно розглядала моє відображення, терпляче чекаючи на продовження. Нарешті я озвався. - Справа в тому, що я шукав тебе не тільки через легенди і балади. Не тільки тому, що хотів знайти героя власних казок. Річ у тому, що в країні кожного дня гинуть люди. Гинуть без ніякої на то потреби через тортури, покарання чи страти за порушення законів, яких не існує. Помирають невинні діти, що просто народились не в тому місці, не в той час. Гинуть сини і матері від голоду, бо їхніх чоловіків забирають у рабство, де вони помирають від кількості роботи. Кожного дня хтось стає жертвою армії короля при спробі змінити щось у нашому житті. Смертей у повстанні з кожним роком все більше і кожна з них даремна, адже король все також сидить на троні. Ніяке створіння, жодне чудовисько, відьма, воїн, лицар чи інший монарх за всі ці роки, скільки точно не знає ніхто, не зміг здолати армію короля і...

- Дай-но вгадаю, - Рейвен обернулась до мене, опинившись обличчям до обличчя зі мною. Я нервово глитнув, дивлячись на неї з висоти свого росту. Дівчина була на півголови нижча за мене. - Ти хочеш, щоб я спробувала здолати його армію і вбити цього покидька замість вас, чи не так?

- Так... - зачаровано відповів я, проте оговтавшись, намагався пояснити. - Не зовсім, ми справді перепробували усе. Були

повстання народу. Армія людей тоді складалася з сотень тисяч воїнів, але навіть і тоді вони не змогли перемогти. Тож ми звернулись до чарівних створінь. Спочатку до мирних, а потім до жорстоких. Жодне чудовисько не змогло перемогти...

- Тоді ти вирішив звернутись до найстрашнішого з монстрів, - вищур Рейвен виглядав загрозливо. Я намагався скинути оціпіння.

- Я не вважаю тебе монстром, - щиро випалив я, дивлячись просто в сріблі очі дівчини. Вона захитила головою:

- Ти просто мене погано знаєш, - ми дивились один на одного ще декілька хвилин. Я не знав, що ще казати, але здаватись просто так не мав права. Тому просто вимовив:

- Благаю тебе...

Тишу розірвав Галахад, гучно відчиняючи двері. Я відскочив від Рейвен, не розуміючи, що робити далі. За поглядом мольфара я здогадався, що він розтлумачив все не так. Галахад дивився то на мене, то на Рейвен і назад. Спохмурнівши, чоловік вимовив:

- Ти знову за своє? - його тяжкий погляд втомлено розглядав дівчину, яка і не кліпнула на його звинувачення. Лише здійняла до гори руки і насмішувато промовила:

- Мої руки чисті, я його й пальцем не торкнулась. Це він мене благав, - мої очі полізли на лоба. Я думав пояснити, що просив про інше, та мольфара це мало цікавило. Він лише гмикнув і мовчки пішов, даючи нам зрозуміти, що розмова закінчена.

Таким чином я не отримав чіткої відповіді, але Рейвен і не відмовила, тож втрачати надію було зарано. Через думки про це зусередитись на веселоощах не дуже виходило. Дівчина же волокла мольфара від однієї крамниці до іншої. Здається їй було справді цікаво і весело, але складно зрозуміти, бо за її посмішкою, весело їй постійно. Найдивнішим було те, що і Галахад виглядав щасливим. Він пручався лише на початку, а потім активно піддавався веселоощам разом з дівчиною. Посмішка на його суворому обличчі справді бентежила.

Рейвен не вдягла нічого поверх свого вбрання і це шокувало багатьох. Дивлячись на неї, я буквально сам фізично замерзав. Багато людей кидали на неї недобрі погляди. За цей час вона спробувала усі смаколики цього краю і виграла всі можливі атракціони ярмарку. Рейвен майстерно стріляла з луку і арбалету, на

змаганні сили - виявилась найсильнішою і навіть вдача підкорилась їй на колесі фортуни. Кожен свій приз вона одразу віддавала першій дитині, що пробігала повз. Деякі з них лякались її гострих зубів і скляних очей, та жоден не відмовлявся від подарунку.

На спеціальному майданчику от-от мала початись святкова вистава. А поки, розважаючи публіку, там розігравались музиканти і танцювали люди. Танці Рейвен сприйняла доволі жваво і, залишивши нас з Галахадом удвох, попрямувала до майданчику. Рухи її були м'які і гнучкі. Кожен жест руки, чи порух ноги точно співпадав з музикою. Вона кружляла майданчиком, привертаючи до себе усі погляди. Окрему частину танцю займали її руки, вона крутила зап'ястями і водила руками, ніби чаруючи якісь закляття. Її погляд заворожував і вабив. Я не міг відвести від неї очей. Весь танок був витвором мистецтва, а вона його майстринею. З омані мене вивів Галахад, який грубо прикрив мені рота. Я навіть не помітив, що роззявив його. Це мене розбудило і я подивився на мольфара. Мені спало на думку, що розпитати його буде хорошої ідеєю. Якщо не можна отримати відповіді від Рейвен, то можна хоча б спробувати від нього.

- Вона моя сестра, - несподівано почав він. Я закотив до гори очі. За останні кілька днів мене щиро дістало, що всі угадують мої думки раніше, ніж я їх озвучу. Певно треба звикати, коли розважаєшся з тисячолітніми створіннями, що пережили всю твою сім'ю. Потім до мене дійшов зміст його слів і я уважно вслухався. - Старша, якщо чесно. Хоча і не дуже схоже. Тим паче вона спала більше, ніж жила. Тож за досвідом я точно старший.

Мої батьки були мольфарами, обидва. Тож я майже не старію. - Я чув про таке. Діти від союзу двох чаклунів живуть дуже довго. Звісно вони не безсмертні, та більш живучі ніж інші представники свого виду. Тепер зрозуміло, чому Галахад такий могутній воїн. - Проте в нас з Рейвен спільний лише батько. Її мати була останньою королівською особою первісних сирен. Ти мабуть і не знаєш, що ті істоти, що зараз проживають в озерах і річках лише тіні своїх пращурів. Сирени були королевами чарівних істот. Ніхто не міг перемогти їх, жоден не міг зупинити їх. Вони правили усіма і всім. Навіть сама природа дослухалась до їхніх чар. Вони були непереможним народом і ніхто не посягав на їхню владу. Бо всі, хто і

насмільювався раніше неодмінно і без виключень програвали. Та потім несподівано вони майже всі вимерли. Щось вбило цілий народ, чи то вірус, чи то хвороби, але сирен не стало. Замість них з'явилися ті створіння, яких ти нині можеш зустріти.

Така сама доля наздогнала і мати Рейвен, яка встигла дати життя доньці, перш ніж занедужала і майже висохла на руках в мого батька, перетворюючись на попіл. А малюк же був сумішшю двох наймогутніших істот усіх часів: мольфару і первісної сирени. Рейвен має здібності обох батьків, але чомусь вони не зменшені пів на пів, щоб поміститись в одному створінні, а збільшені в декілька разів. Вона сильніша за будь-якого мольфара і будь-яку навіть первісну сирену. Рейвен живе з силою здатною зн...

- Знищити чи здійснити королівство, - розуміюче протягнув я. В моїй голові все почало ставати на місця. Я перевів погляд на майданчик. Рейвен танцювала вже під іншу пісню більш жвавішу, її ноги вистукували ритм, а руки розлітались у різні боки. Мені стало цікаво, як це жити, як наймогутніша істота у світі? Чи боїться вона чогось? Що відчуває? Як вона жила до цього? Тоді мені спало на думку ще одне питання, проте я не встиг його поставити, бо пролунав голос ведучого і люди розійшлися з майданчика.

Вистава почалась. Рейвен приєдналась до нас і ми уважно дивились, як актори старанно грають сцену першого повстання. Із головних героїв було двоє чоловіків, що і розпочали наш рух протистояння монархові. Генріх і Олександр Кардановські - два брати, які працювали вартовими у дитячому робочому таборі. Саме там, бачачи смерті наших дітей, вони зрозуміли, що далі жити так вони не можуть. У мить коли актори зображали сцену, коли брати вступились за групу дітлахів, на яких чекало жорстоке покарання, почувся постріл арбалету. І ще декілька. Актори, як малі так і дорослі загертво впали на сцену.

Почулись крики, люди почали панікувати і тікати. Та бігти більше не було сенсу - я обернувся у бік пострілу і застиг на місці. У місто приїхали люди і воїни короля. Почався хаос. Люд біг якомога далі від площі. Діти плакали, дорослі кричали. Один з вартових, які на відміну від воїнів у світі короля були звичайними людьми, серед всього цього балагану голосно читав наказ короля, за яким свято Першого Вогню вважається забороненим і будь-яке місто, що

ослухається цього наказу буде спалене з усіма його мешканцями. Я перевів погляд на своїх супутників. Галахад дістав меча, що було поганою ідеєю. Жоден мольфар не впорається з воїнами монарха. Коли чоловік збирався зробити крок назустріч власній смерті, на його меч лягла тендітна рука Рейвен, міцно стискаючи лезо. Вона все ще усміхалась, але на цей раз її вищур дійсно лякав. Це була навіть не погроза, це була сама смерть.

- Не треба, Галахаде, - її голос звучав суворо. Вона рвучко відкинула руку мольфара і той ледве втримав рівновагу. - Я це вирішу.

Вона повільно підійшла до вартового, що зачитував наказ і за мить блискавичним рухом перерізала йому горлянку, повертаючи увагу до себе. Коли чоловік впав до її ніг вона обернулася до народу, що завмер, не сміючи навіть дихати. Кожен дивився на неї. До дівчини вже почали наближатись потворні воїни. Рейвен заговорила. Її голос лунав над усією площею, ніби підсилений чимось. Кожне слово вона проголошувала чітко, впевнено і неквапливо. В інтонації відчувалась зверхність і насмішка, проте кожне слово сочилось реальною загрозою:

- Новий наказ від мене. Тої, хто сильніша за вашого короля і за вас - створінь, які наважуються вбивати дітей. Тікайте! Тікайте туди, де жодне створіння не живе, туди, де немає сонця і місяця. Тікайте так швидко, як можете. Бо інакше я височу вас. Кожного, хто порушить цей наказ я вб'ю так само безжально, як ви мирних людей. Не можу обіцяти безпеки й тим, хто втече. Бо я шукатиму і знайду кожного, хто причетний до цього. Ваш час закінчується на мені!

Сироти вкрили все моє тіло. Навіть Галахад увесь напружився. Рейвен виглядала страшенно, від одного погляду на неї хотілось втекти і ніколи не повертатись.

Серед тиші несподівано гучно пролунав нудотний сміх воїнів-потвор короля. Вони всі облишили гонитву за цивільними, які користуючись можливістю, тікали якомога далі від міста. Солдати наближались до Рейвен, інший вартовий, що сидів подалі на коні вигукнув:

- Стервозне, дівчисько. Сьогодні ти загинеш від рук армії Великого Вільгельма за вбивство його слуги і гнобливо-брехливі промови в адрес його армії. Тому...

- Зауваження! Це стосувалось і короля, - весело виправила дівчина. - Мої гнобливо-брехливі промови були в адрес армії і самого короля.

- Готуйся до смерті, селянко! - озвіріло прокричав вартовий.

- Думала і не запропонуєте, - озвалася Рейвен. Солдати вже взяли її в кільце і чекали на команду вартового. Кожен з них був схожим на якесь потворне чудовисько заввишки два метри і з лякаючою мордою. Всі вони гарчали і фиркали в передчутті нової наївної жертви.

- Вбити її - розлючено гукнув вартовий і потвори купою кинулись на дівчину.

Почався бій. Першим нападникам сирена блискавичним рухом відрізала голови, і з розгину встромила лезо в тіло воїна, що збирався напасти ззаду. Швидкість з якою дівчина рухалась вражала. Жодне створіння не могло б похизуватись такими навичками. Виконавши складне па рукою Рейвен відкинула троїх потвор магією, і мечем підрізала ноги нападникам з іншого боку. Коли воїни нарешті зрозуміли, що перемога буде не такою легкою, як їм здавалось, вони нарешті стали відбивати атаки дівчини. Тоді вона скрутила шию одному з них і магією збила його тілом кілька потвор за раз. Швидко обернувшись, дівчина стрибком перелетіла за спину нападників і двома точни ударами поклала двох. Настав переломний момент. Потвори почали переміщуватись у просторі. Колись я чув про таку здібність воїнів короля, але про них ходило багато чуток, тож сприймати їх усі за чисту монету не можна було. Відбивши декілька несподіваних атак від нападників, що за секунду з'являлись перед Рейвен, дівчина гучно розсміялась і магією відкинула всіх у різні боки. Це дало їй мить, поки вони не полізли до неї знову і вона промовила:

- Нарешті є змога розважитись!

Під час бою посмішка на її обличчі навіть не здригнулась. Дівчина майстерно відбивала удари потвор з усіх сторін, використовуючи меч і магію мольфара. Менше половини солдатів лежали нерухомими трупами на землі, а Рейвен виглядала так, ніби-то ще й не почала напружуватись. Та один обманний удар вона все ж таки пропустила і одна із потвор заділа мечем її плече за що за секунду була розірвана на огидні шматки магією дівчини. Така

сама доля наздогнала ще трьох солдат. Це видовище викликало в мене нудотні позиви, проте я стримався. Рейвен, певно вирішивши, що це її перше і останнє поранення на сьогодні, підняла з землі меч одного з трупів і з подвійною силою кинулась до бою. Вона була безжальна. Відбивала кожну незграбну атаку у ту ж саму мить, повертаючи нападнику удар, який цілила точно в життєво важливий орган. Коли в бою тварин залишились вже набагато менше половини, вони одночасно накинулись на дівчину з усіх боків, намагаючись повалити на землю. На якусь мить вона зникла з поля зору, та за декілька секунд тварини з нудотним звуком розлетілись в різні боки. Біля дівчини залишились лише шматки їхнього м'яса. Рейвен кинула мечі і обернулась до вартового, який із жахом дивився на картину перед собою. До нього рухалась худорлява біловолоса дівчина, вкрита червоною кров'ю воїнів армії короля, які бездушно лежали на площі міста. Двоє останніх солдат відчайдушно кинулись на безбройну суперницю. Вона голіруч зупинила їхні мечі і жбурнула їх разом із володарями до ніг вартового.

Той нарешті отямився і швидко розвернув коня, намагаючись втекти з міста. Рейвен хладнокровно зупинилась, проводжаючи його поглядом. Вона нахилилась і піднявши із землі невеликий камінь, кинула його з такою силою, що за мить кінь вартового звівся на диби і скинув їздця, який застогнав від болю. Неквапливими кроками Рейвен наблизилась до нього і схопивши за волосся підняла його голову із землі.

- Не трясись, сцикло, - її голос звучав насмішкливо, а посмішка було розважливою. - Я тебе не вб'ю. Поки. Ти чимдуж побіжиш до короля і передаси йому все що бачив і те, що я зараз скажу. - Вона підняла його голову ще вище і гучно проголосила. - Ховайся, Вільгельме Жахливий, біжи, куди очі дивляться. Скликай всю свою армію, всіх вартових, усіх своїх непереможних потвор. Проте ніхто не зможе врятувати тебе, жодне місце в світі не зможе сховати тебе. Я прийду по тебе.

І я вже на шляху, а зі мною йде твій кінець.

Балада про ворона з крилами кольору снігу ч.2

Я біг наввипередки з вітром. Здраве мислення вимкнулось ще на п'ятому повороті і лише одна думка рясніла на тлі моєї свідомості: "біжи". Поворот, і ще один, коротка зупинка, знову біг. Горло обдало неприємним жаром, що ніби огидно піднімався з глибини легенів. Я усвідомлював, що довго так не протримаюсь, а от переслідувачі, ніби навпаки пришвидшили рух. Відірвавшись на якусь мить, я зупинився і мало не сплюнув на без того брудну вулицю власні мигдалини. Вся грудна клітина палала пекучим болем, ноги тремтіли, а стерті ступні в чоботах неприємно пощипувало. Голоси сзаду наближались, коли вони були вже занадто близько, моя свідомість волила про втечу, але тіло відмовлялось рухатись. З-за останнього повороту здалися мої переслідувачі. Три громіздкі на вигляд горили з великими круглими обличчями і маленькими очима по боках від картопляного носу. Усі, як один схожі: високі, широкі і відверто кажучи потворні. Можливо я б і кинув би шпильку з приводу їхньої зовнішності, але в мене не було сил навіть випростатися. Я навіть не був певен, що моє горло зможе вичавити звук принаймні чимось схожий на людську мову.

Чоловіки тим часом наблизилися до моєї згорбленої постаті, огидно сміючись. Їхні пащі скривились у огидних вищурах і я ненароком згадав іншу посмішку. Її володарка мені б зараз дуже допомогла. Узагалі-то я все частіше пригадував цю посмішку і білосніжну кіпу волосся, коли дивився на сміх інших. Цей персонаж моєї історії закарбувався занадто глибоко в рядках моїх пісень.

Спогади пеленою промайнули перед моїми очима, відволікаючи від головної проблеми, яка вже стояла біля мене. Я знаходився в максимально вразливій позиції, та нічого зробити не міг. Майнула думка, що навіть лежачи буде краще ніж так, але її я швидко відкинув. Те саме старший з братів зробив зі мною. Обличчям я відчув багнюку і мене почало нудити. Хоча я не певен, нудити мене мабуть почало ще раніше. Приготувався захищати тулуб від ударів. В моїх планах було обрати слушну мить, щоб здійснитись на ноги і спробувати якось розібратись з цією ситуацією.

Самці горил почали лупасити мій тулуб твердими носками черевиків. Кожний з них віддавався болем в кістках і тихим хрипом з моїх вуст.

Несподівано безперервні побої припинилися, за ними вщух і сміх, я більше не відчував над собою страшенного напруження. Зібравшись з силами, звівся на лікті.

Переді мною предстала картина: один з горилл лежав на землі в декількох метрах від мене і ледь ворухив кінцівками, інші два заворожено дивились в інший бік. Я обережно повернув голову. Посмішка сама розквітла на моєму обличчі.

Посеред провулка склавши руки за спину стояла Рейвен. Вона була у своїх щоденних обладунках поверх білої сорочки і темно-синіх облягаючих штанях, з химерними вирізами з внутрішніх і зовнішніх боків. Її довге пишне волосся ореолом сяяло навколо голови. Дівчина спокійно усміхалась і виглядала розслабленою. Ніби не вона тільки-но жбурнула сто кілограмового чоловіка в інший кінець провулка.

Ніколи в житті я ще не був радий бачити когось так само, як її в цей момент. Відчувши мій погляд, Рейвен подивилась на мене. Усмішка перетворилась на якийсь змовницький вираз і вона весело підморгнула мені. Особисто я не бачив у цій ситуації нічого веселого, але настрої в мене однозначно покращився. Мої побої схоже скасувались, хоча скоріше перенеслися, бо я точно отримаю прочухана від Галахада за те, що вліз у проблеми.

- Джентельмени, не підкажете мені, що тут відбувається? - наївно-мило спитала Рейвен. Я пирхнув про себе. Цій дівчині вдавалось бути уособленням сарказму і веселоштів сумісно з силами не підвладними жодному створінню в світі. Вона була найвеличнішою особою, яка коли-небудь існувала і при цьому надзвичайно жвавою і цікавою особистістю. - Я розумію, що музичний смак в усіх різний, але, що такого міг заспівати вам цей нещасний бард, щоб так розлютити вас.

- Не твоє діло, - огризнувся один з них. - Йди геть, дівчисько. Чоловікам треба розібратись.

- Леді, ми тебе розчавимо, як комаху, незважаючи навіть на твою силу. Тому йди собі, куди йшла, якщо не хочеш залишитись у нашій приємній компанії. Тільки от дівчатам не завжди буває приємно.

Я гірко закусив губу, ховаючи посміх. Це було зайвим. Якби чоловіки накинулися на Рейвен, чи вилаялися на мене - це б залишило їхні кістки у цілості. Та такий явний прояв зверхності до жіночої статі виніс вирок стану їхнього здоров'я. Правосуддям в цій справі, в якості судді і ката, заправляла Рейвен власною персоною. Навіть не дивлячись на неї, я точно знав, як здійснялись вверх кутки її губ, оголюючи гострі ікла.

- Що ж думаю я не проти залишитись і подивитись, що станеться, - спокійно промовила вона, на що чоловіки гучно засміялись. Вмить вони ніби забули про мене і про нанесені мною образи.

- А ти гарненька, - старший з двох братів підійшов до Рейвен, яка не зрушила з місця. Він простягнув руку і провів нею по пухнастим кучерям дівчини. Інший здоровила став з протилежного до неї боку.

Несподівано роздався нудотний хрускіт. За ним почувся такий високий вереск, що на якусь мить я подумав, що кричати могла Рейвен, що звісно було абсолютно нелогічно. Чоловік, що лапав волосся дівчини відсахнувся і я зміг побачити картину в цілому. Рука бідолашного у згині кисті була складена навпіл в зворотній бік і виглядала жалюгідно. Той нудотний хрускіт належав його кісткам. Чоловік схилився над пошкодженою кінцівкою і вилаявся.

Дівчина ж з байдужим виглядом спостерігала за його стражданнями зверху вниз. Коли молодший брат оговтався і збирався кинутись на неї з-заду, Рейвен чітким заднім ударом локтя вибила йому подих з легень. Як тільки її рука торкнулась його тулуба роздався гучніший хрускіт кісток і на цей раз мені було навіть шкода

хлопця. Який в свою чергу тільки зламаними ребрами не відбувся. Коли він болісно зігнувся навпіл, Рейвен підняла руку з ліктя і влучила заднім ударом йому в нос. Здається саме цей брат перший запропонував не прогнати, а розважитись із дівчиною, бо вона не залишила його і так. Рвучко обернувшись, Рейвен збила бідолаху з ніг і той зі стогіном впав на землю. Сирена нахилилась над ним і не дуже акуратно схопивши за волосся підняла його вухо до свого рота. Щось прошепотівши, вона жбурнула його на землю і обернулась до брата, який все ще корчився над своєю пошкодженою рукою. Звернувши увагу на свою кривдницю, він жалібно звів очі і щось незрозуміло пробулькотів. Рейвен не звернула на нього уваги і, переступивши через ноги першого постраждалого, наблизилась до мене.

Я тільки-но зрозумів, що лежав весь цей час спершись на руку і спостерігаючи всю цю картину. Дівчина, не звертаючи уваги на мої роздуми, присіла біля моєї голови. Обережно схопивши моє підборіддя, підняла мій погляд до себе. Подумки я чомусь несвідомо провів паралель з її не дуже приємною звичкою підіймати тих, хто лежить, за волосся. Наші погляди зустрілись і я забув, як дихати. Ми мандруємо разом вже більше чотирьох місяців, але вперше я дозволив собі прийняти факт, який приймати не хотілося. Здається в мене на обличчі були прописані літери цього злосчастного почуття, але в Рейвен не сіпнувся жоден мускул на обличчі. Вона дивилась на мене байдужим поглядом зі звичною посмішкою на обличчі. Не помітивши отих великих літер, що мали майоріти в мене на лобі, дівчина запитала:

- Ти в порядку? - я закотив очі, мене роздратував той факт, що вона може вести себе так спокійно, коли ми всього лише в декількох сантиметрах.

- Все добре, - кинув я намагаючись підвестися. В ногах все ще сиділа тяжка втома, а легені палали пекучим болем. Я намагався стерти з себе бруд, але припинив спроби, бо це був безглуздий задум. Мене трохи хитнуло, та я відчув, як Рейвен схопила мене під руку і повела в якомусь напрямі. Тільки зараз я зрозумів, що не маю

поняття, де ми знаходимось. Просто, коли рятуєш власну шкіру якось не знаходиш часу для того, щоб звірити маршрут із мапою.

За кілька хвилин ми опинились на знайомій мені вулиці та пішли нею за межі міста до місця нашої зупинки. Там на галявині в лісу на нас певно вже чекав розлючений Галахад. Рейвен відпустила мене тільки, коли ми дійшли до місця призначення, віддаючи до суворих лап найгіршого вихователя в світі. Витримавши всю агресивно-засуджуючу промову Мольфара, я влігся на своє імпровізоване ложе.

Ми мандруємо так втрих вже багато часу. Насправді це не можна назвати мандрівками, адже ми йдемо до однієї конкретної цілі. Ми йдемо до столиці Лютузумії, до Вільгельма Жахливого. За весь час свого існування наше королівство розкинулося на тисячі і тисячі кілометрів. Ми роздобули коней, але подорож все одно просувається неквапливо. Наша команда, таких собі героїв, їздить від міста до міста, які трапляються на шляху. У місцях подібно цьому в нас є дві задачі: я заробляю гроші, співаючи на заходах чи в тавернах, а Рейвен вбиває солдат короля, яких той безупинно і доволі передбачувано відправляє на наше перехоплення вже місяць. Мабуть повідомлення до нього дійшло скоріше за нас, як і було задумано. Рейвен якось мені сказала, що ми не квапимось, щоб Вільгельм встиг винищити себе зі страху. За весь час нашої подорожі я зробив декілька безперечних висновків стосовно особистості Розалінд Аделаїди Вікторії Елоїзи Нортин.

По-перше, вона ніколи не спить. Точніше не так, вона спить, але тільки годину-дві, коли настає день і під наглядом Галахаду. Не знаю чому так, але з першої ночі в дорозі, вона вартує наш сон. Я певен на сто відсотків, що і у випадках, коли ми знімаємо кімнати у гостьовому домі, дівчина проводить безсонні ночі. І зранку лягає трохи поспати.

Колись я намагався запитати, але ось другий факт про неї, вона прекрасно уникає будь-яких запитань. Все в стосунках з нею проходить, як схоче вона. Тому, тільки ця дівчина вирішує на які питання відповідати і коли. Іноді Рейвен може сама чимось поділитись, чи дати відповідь на давно-поставлене запитання.

Втретє, я впевнений на сто відсотків, що вона вже стикалась з Вільгельмом Жахливим, причому не в дуже вдалих обставинах. Я не зміг розпитати її про це, зсилаючись на другий факт, проте я сподіваюсь дізнатись про це раніше, ніж ми дістанемося столиці.

Останнє, що я дізнався про Рейвен, що вона любить блакитний колір...розглядати зірки вночі, вона носить дуже високі черевики, бо їй подобається відчуття, яке приносять підбори, але при цьому вона часто ходить босою. Дівчина обожнює вишню і трав'яний чай, який перед тим, як надпити, смакує кінчиком язика, з насолодою заплющуючи очі. Її улюблена тварина - лисиця. Рейвен хитає головою в різні боки, коли чхає і проводить пальцями по посмішці, коли глибоко замислюється. Дівчина часто змінює вбрання і обирає екзотичні речі. Вона терпіти не може квіти і обожнює високі дерева. За всією її байдужістю ховається жага справедливості і бажання допомогти. Рейвен ненавидить овочі, комах і чоловіків із патріархальними поглядами. Вона набагато мудріша, ніж здається. В її постійний веселості і легкості криється її велика мудрість. Рейвен знає і вміє дуже багато речей, але ніколи не виставляє своїх умінь, знань і почуттів напоказ. Іноді, коли я дивлюсь на неї під час полювання, чи їзди верхи, в мене майорить думка, що вона живе заради життя. Якось Рейвен сказала, що саме життя найцінніше, що в нас є і я можу прочитати це в неї в очах кожен раз, коли вона розмовляє з Галахадом або купається в озері. В неї безліч видів посмішок, кожна, як маска, приховує ту чи іншу емоцію. За цей час разом з нею я навіть навчився розрізняти зміни її настрою. Вона розмовляє зі своїм конем під час їзди і завжди тримає для неї цукор в кишені. Їй подобається їздити без сідла, бо це допомагає їй відчути первісне відчуття п'яної свободи.

Вона закохана в музику... Як пощастило, що я бард.

Рейвен - людина, хоч і не відноситься до цього виду. Вона людяніша за багатьох і в цьому і є її сила. Полу-мольфар - полу-сирена, вона не порожня зброя чи істота з мертвих легенд. Рейвен - жива дівчина, в яку можна закохатись.

Я був десь на кордоні між моєю свідомістю і реальним світлом, коли відчув приємно лоскотання на своєму обличчі. Одразу

здогадавшись, що це я швидко розплющив очі. Над моїм обличчям струменився водоспад світлого волосся. Посеред всього цього пишного оздоблення мене розглядали світло-сірі очі. Рейвен трохи нахилила голову і весело спитала:

- Що ти накоїв цього разу? Мені здається, ти вже можеш написати книгу "1000 і 1 спосіб роздратувати вашого роботодавця", - я пирхнув, а дівчина випросталась і присіла поруч зі мною. Довелось швидко підвістись, щоб опинитись з нею на одному рівні.

- Я всього лише заспівав пісню про дівчину, яка жадібно бажала багато золота, а тому одружилась на 500-літньому багатії, який сипався від старості. "Він помер через рік, та вона не страждала, бо в золоті кару свою відбувала." Щось таке от заспівав... - Десь всередині себе, я навіть пишався власною кмітливістю і геніальністю. Рейвен вичікувально спостерігала, знаючи, що в цього має бути продовження. - На весіллі двадцятирічної жінки із вісімдесятирічним головою селища.

Дівчина весело розсміялась, а я зойкнув, бо відчув жорсткий потиличник. Галахад, який проносив повз нас дрова, не оцінив моєї витівки. Хоча я закладаюсь, що він так швидко пройшов, бо не міг здержати посмішку за своїми вусами. Потираючи постраждалу потилицю, я обернувся до Рейвен, яка закінчивши сміятись, що вона робила доволі гучно і заразно, поклала руку мені на плече і звернулась до брата:

- Галахаде, з усіх бардів на світі нам певно дістався найзухваліший, - вона струснула моє плече і підвелась. Мольфар пробулькотів щось собі у вуса. Здається: "Краще б не діставався зовсім". На що я лише розважно всміхнувся, підводячись на ноги.

Вечеряли в тиші. Кожен занурився глибоко у свої думки. Ми були вже доволі близько до столиці. Залишилось певно трохи більше тижня шляху до палацу Вільгельму. Солдатів його величності ми не зустрічали вже певно більше десяти днів, що видавалось доволі дивним. Певно після чергового програву король вирішив зміцнити захист палацу і припинив спроби нас зупинити, які невідворотно закінчувались втратами серед його армії.

- Ми вже близько, чи не так? - сказав я, просто, щоб порушити тишу і розвести цих двох хоч принаймні на якусь розмову. Рейвен опустила погляд сірих очей із зірок на мене і лише мовчки кивнула. Я розцінив цей жест, як дозвіл продовжити спілкування і промовив. - Ми будемо у столиці у гіршому розкладі за два тижні, правильно? - Дівчина перевела погляд на зорі і розслаблено видихнула:

- Дай, Боже. - я вперше почув від Рейвен згадування вищих сил, тому не стримався і спитав:

- Ти віриш у Бога? - чомусь це здавалося мені дивним. І причину мого подиву я пояснити не міг. Дівчина лише прикрила очі і після невеликої паузи вимовила:

- Я живу занадто довго, щоб не вірити, - в мене виступили сироти від усвідомлення того, що вона сказала. Я не міг повірити і тому вирішив запитати, точніше мій рот відкрився раніше, ніж я це вирішив:

- Ти що... - моя впевненість зникла і продовжив трохи тихіше. - Зустрічалась з ним? - на таку мою заяву, усмішка Рейвен стала глузливою і вона розплющила очі.

- Звісно, ні. Не завжди, щоб вірити, треба бачити. Достатньо просто вірити і тоді, можна навіть відчувати, - здається вона замислилась на декілька хвилин. Мені здалось, що бесіда на цьому закінчилась, але вона несподівано промовила. - До того ж, я не думаю, що Він був би радий нашій зустрічі.

Не знаючи, як розцінювати цю репліку, я лише мовчки роздивлявся вираз її обличчя, зверненого до зірок. Здається десь всередині її очей зажеврило щось живе, а посмішка стала гіркою десь в кутках. Несподівано в розмову втрутився мольфар:

- Ти не винна в тому, ти же знаєш. І Він це знає, - його голос звучав занадто м'яко і заспокійливо. Рейвен навіть не обертаючись, похитала головою і ширше посміхнулась:

- Ти ж знаєш, що винна і я знаю. Тут немає про що думати, я власноруч зробила це. Своїми власними руками... - відблиски вогню

гралися з її іклами, а в очах засіли зірки. У цей момент Рейвен здавалась якоюсь зачарованою. Галахад гучно зітхнув і ніби поривався, щось сказати, але передумав.

Мене долала цікавість. Я і гадки не мав про що вони говорили. Це здавалось дуже важливим для Рейвен і тому так сильно зачепило мене. Вагався якусь мить, намагаючись правильно сформулювати питання.

Мої роздуми, як грім серед ясного неба, розірвав металевий спис завдовжки більше середнього, який пронісся прямо в мене перед носом у напрямку Рейвен. Та, не звертаючи належної уваги, спіймала його біля власної скроні і, не повертаючись, жбурнула у точно зворотньому напрямку. Почувся стогін і звук, з яким тіло вдаряється об землю. Досі не обернувшись в цьому напрямку Рейвен обережно поклала на землю посуд і спокійно промовила:

- Хлопці, йдіть перші скупайтесь. Вам не завадить вечірня прогулянка, - наступна зброя, що полетіла вже в Галахада, була відбита так само нещадно, як і перша. Рейвен весело всміхаючись, повернулась до мене. - А тебе, мій любий, взагалі від багнюки не відрізниш. Що певно добрий спосіб маскування, - наступний спис, що цілився в мене, дівчина притримала в себе. - Але не дуже сприяє нормальному спілкуванню.

Наступної миті з темряви ночі вилетіло вже три стріли, які Рейвен блискавично відбила списом, який тримала в руках. Ми з Галахадом вже звелися на ноги і я усвідомив, якою легкою мішенню стали. Мольфар подав голос:

- Я можу... - він звучав впевнено, проте був обірваний посиленням, сильним, голосом Рейвен:

- Марш митися, бовдури, а то спати сьогодні будете з кіньми! - вона казала це настільки впевнено і розважно, що я трохи заспокоївся. А мої ноги самі понесли мене у напрямку озера. Коли я майже добіг до цілі, то вирішив повернути голову. Переді мною постала картина, від якої в мене виступили сироти по всьому тілу. Рейвен стояла посеред нашої галявини, посмішка на її обличчі,

грайливо виблискувала світлом вогню. Дівчина широко розкинула руки в різні боки. Її постать у відблисках світла вселяла справжній жах в жили. Навколо неї почала згущуватись темрява і зовсім скоро її силует зовсім зник за спинами солдатів його величності.

Тільки коли мої ноги відчували приємну прохолоду озера, я звернув увагу, що добіг до берега. Здавалось увесь цей час моє тіло самостійно керувало моїм бігом. Швидко обернувшись до лісу і визначивши, що з цього кута не видно нашої галявини через те, що берег був нижче, я вирішив справді обмитись. Мольфар, який весь цей час біг поруч, виглядав більш незадоволеним, ніж завжди. Холодна вода трохи привела мене до тями, і я вигнав сумніви і переживання зі своєї голови. Ще один факт, який мені довелося зрозуміти впродовж нашої подорожі - Рейвен може за себе постояти. Їй не потрібна допомога, а всі, хто з нею лізуть лише заважають їй, чи наражають себе на безглузду небезпеку.

Сумніви повернулись до мене лише, коли я натягував сорочку і спідні - єдині більш-менш чисті речі з мого гардеробу. Коли мої коливання погрожували перерости у хвилювання, з темряви лісу здався силует. Рейвен виглядала стомлено, її плечі трохи схилились, а ноги рухались важко і неквапливо. Розгледіти її обличчя мені ніяк не вдавалось, хай як я намагався. Вона гайно підійшла до води і завдяки віддзеркаленню світла маленького місяця від поверхні озера, ми нарешті розгледіли її посмішку. Деінде вкрита кров'ю солдатів, Рейвен посміхалась і з теплом розглядала кожного з нас.

- Чого витріщились неначе привида побачили? - підійшовши ближче, дівчина звузила очі і уважно розгледіла обличчя кожного. Ми з Галахадом, які стояли по стопи у воді в одних сіднях і сорочках, виглядали, як малі провинники перед вихователькою. - Невже знову сумнівалися в мені? - не почувши відповіді, дівчина розчаровано похитала головою. - Тс, тс, тс, ай, ай, ай. Що ж з вами робити, бовдури нещасні. Йдіть-но принесіть речі і переведіть коней на сусідню галявину, яка трохи глибше у лісі. І розведіть там вогнище до мого повернення. Думаю наша галявина... трохи не придатна для нормальної ночівлі.

“Трохи не придатна для нормальної ночівлі” - саме так Рейвен описала галявину всипану не людськими трупами потвор. Якби хтось написав картину цього місця, то певно прославився, як найбільш кровожерливий маніяк-митець в історії. Ігноруючи нудотні позиви, я допоміг Галахаду перенести речі і перевів наших коней до сусідньої галявини. Мольфар якраз розпалив багаття, коли з лісу вийшла Рейвен у нічній сорочці, перев’язаній м’яким чорним поясом. Певно брат відніс їй її, поки я ходив за кіньми. Узагалі-то дівчина любила і впродовж дня шкандибати лише в цій частині гардеробу, ігноруючи всі закони етикету. Вона казала, що відчуває легкість і свободу, мандруючи лісом в цьому.

За деякий час ми вляглись на імпровізовані ліжка. Лише Рейвен за звичаєм залишилась сидіти біля багаття. Сон не йшов. Як не намагався, я не міг зануритися в царство Морфея, і щось мені підказувало, що і мольфар не втиснувся до його обіймів. Мої думки займали сумніви і хвилювання. Рейвен була сильною, безперечно. Сильнішою за будь-кого в світі. Вона розбивала вщент десятки воїнів-потвор і виходила з бою з маленькими подряпинами. Але що станеться, коли їх буде тисячі водночас. Чи вистачить в неї сили, щоб перемогти всю армію короля. Можливо треба було зібрати власне військо на чолі з нею, щоб трохи покращити шанси. Всі ці питання рвали мою свідомість і я лише перевартався з боку на бік без будь-якого сну.

- Спитай те, що хочеш, - роздався над галявиною байдужий голос Рейвен. І я поспіхом підвівся, ніяково ховаючи погляд. Питання все не хотіло формуватись в моїй голові. Краєм ока побачив, як підвівся мольфар, який, як я і думав, теж лежав без сну. Нарешті зібрався з думками і спитав:

- Ти зможеш подолати всю армію короля самотужки? Там тисячі воїнів, які будуть водночас нападати на тебе, ти зможеш їх перемогти? - Рейвен обдарувала мене оцінюючим поглядом звужених очей і я здригнувся. Вона трохи нахилилась щось розглядаючи, а потім повернулась в попереднє положення. Дівчина стиснула плечима і легко відповіла:

- Ні. - я лишився дара мовлення на якусь мить. Мене вистачало лише, щоб хапати ротом повітря і часто кліпати очима. Свідомо я не розумів нічого. Нащо ми тоді йшли в той палац, як нам вдасться перемогти і чи зможемо ми тоді вижити. Я звів погляд на мольфара, який помітно напружився, пильно розглядаючи Рейвен. Здається він чекав на щось ще, тому мені довелось теж перевести погляд на дівчину. Вона в свою чергу заклала руки за голову і легко промовила. - Проте вона зможе.

Щось в постаті мольфара загрозливо клацнуло і вся та напруга, що засіла в ньому за цей час вилилась в один єдиний вигук:

- Ні! - Рейвен, ніби втомлена від його реакції, сховала очі на небосхилі. Галахад хутко звівся на ноги і навис над нею немов скеля. Нарешті дівчина звернула на нього м'який погляд і ласкаво всміхнулася:

- Не треба, брате. - Рейвен здійнялась на ноги і обережно поклала руку на скулу чоловікові. - Ти і без того розумів, що все веде до цього, не заперечуй. У нас просто немає іншого виходу.

Здається заспокійливий тон не подіяв на мольфара, бо він лише рвучко сіпнувся, відганяючи руку сестри від обличчя. У цей момент в ньому ніби відображався цілий феєрверк емоцій. Чоловік був роздратований, розлючений, засмучений і по-дитячому обурений. Гірко підібгавши губи, він роздратовано перевів погляд кудись у бік:

- Чому ти завжди така? Невже ти справді нічого не відчуваєш? Як ти можеш погоджуватись на таке знову і знову, як я можу це дозволити, га? - чоловік знову подивився на сестру і на цей раз перейшов у наступ. - А якщо наступного разу мене не буде? Якщо цей раз буде останнім, га? Невже твій брат справді не заслуговує на твій час. - В очах Рейвен сіпнулось щось живе і уразливе, кут посмішки нервов здійнявся. Трохи перевівши подих, вона спробувала зловити погляд мольфара і промовила:

- Гей, подивись на мене, - мольфар наче вередлива дитина неохоче перевів на неї погляд. - Часу для нас завжди буде замало.

Так судилося, розумієш? Але ти знаєш, що я мушу так вчинити. Безвинні люди страждають і ти прекрасно усвідомлюєш, що тільки вона впорається з ним. Тільки та, хто створила його, може його зруйнувати. Просто дозволь мені зробити це ще раз, просто дозволь виправити власні помилки.

- Може я і буду егоїстом, проте жодна людина світу на варта ще одного тисячоліття. - з меншим запалом, але все ще розлюченно сперечався Галахад. Я сидів на землі, переводячи погляд з одного на іншу і намагався зловити кожне слово. Цей момент був насичений чимось глибинним і я не збирався руйнувати його.

На мольфара здається напала ще одна хвиля злості, бо він розлючено відійшов від сестри і звернувся до неї спиною, важко видихаючи.

- Не смій робити цього! Не треба мене заспокоювати! - обернувшись, чоловік почав активно жестикулювати, вказуючи на дівчину. Рейвен, хоч і виглядала спокійно зі своєю м'якою посмішкою і мирним поглядом, нервово глитнула. - Добре я, може я витримаю. Може я вже і не значу для тебе нічого, як брат, але що ж він?! - Галахад рвучко вказав на мене і я боязко відсахнувся від його велетенської руки. - Я ж бачу, що ти робиш. Занадто добре тебе знаю. Нащо ти так поводишся, коли збираєшся це зробити, га?

До мене не доходило жодне його слово, проте мені закортіло провалитись під землю, або сховатись у мушлю. Якби ж то вона в мене була. Рейвен перевела на мене важкий погляд і на деякий час затримала його. Галахад уважно дивився на неї, а вона розглядала мене. Відчуваючи, всю цю напругу на собі я розглядав власні чоботи, що стояли біля ліжка. Коли відчуття погляду сірих очей зник, Рейвен подала голос:

- Це нічого не важить. Можливо це і сталося, але не може завадити мені допомогти людям і виправити свою помилку. Брате, я тебе благаю, - голос дівчини став надзвичайно м'яким. - Припини влаштовувати сцену. Воно того не варте. Ти ж знаєш, що...

- Я цього не вартий, - ображено кинув Галахад. - Хотів би я спати тисячоліттями, не пам'ятаючи нічого і нікого, тоді може і припинив би любити свою сестру так сильно і жадати її уваги, як маленький хлопчик.

Рейвен похитала головою наближаючись до брата, але той лише махнув руками і, хутко обернувшись, пішов до лісу. Ми залишились у двох. Я все ще сидів на своєму ліжку, дівчина стояла, дивлячись в напрямі, в якому зник її брат. Ніхто не наважувався порушити тишу. З усієї суперечки я почув кожне слово, але жодне речення не набуло будь якого сенсу в моїй свідомості. Щоб зрозуміти все це треба було отримати відповіді, які останнім часом добувати стало все складніше.

- Пізніше, - гостро обрізала всі мої думки Рейвен і попрямувала в напрямку лісу.

Прововтузившись у ліжку близько години я зміг зануритись в неспокійний і короткий сон.

На ранок ніхто не згадував нічного інциденту. Все ніби знову прийшло в норму. Не знаю, що саме зробила Рейвен після того, як пішла, але гнів Галахаду повністю зник і він знову поводив себе як похмурий, невдоволений нудьга. Лише іноді я помічав його дивні задумливі погляди на сестрі чи на собі. Це пантеличило, але я вирішив не рухати крихку уяву миру, що утворилась на ранок, своїми питаннями. Здається Рейвен сьогодні втомилась більше, ніж завжди - вона проспала три години під безперервним наглядом Галахада. Скільки б я не пропонував підмінити його, щоб він міг пройти, чоловік впевнено відмовлявся кожного разу.

Розглядаючи дівчину, яка мирно спала і постать напруженого чоловіка біля неї, я вперше глибоко замислився про цих двох. В голові було багато зачіпок, але вони кружляли свідомістю і потребували чіткої систематизації. З того, що мені відомо: Рейвен старша за Галахада більше ніж на п'ятсот років. Коли він народився, вона забрала його від суворого батька, який після смерті першої

дружини перестав цінувати чужі життя. Рейвен виховувала маленького мольфара в домі посеред гір самотужки. Дівчина навчила його всього, чого знала сама. Фактично вона замінила йому батьків, вчителів і стала найближчою людиною в усьому всесвіті. Але що сталося далі я ніяк не можу скласти у своїй голові. Галахад чекав на неї не одне тисячоліття, поки вона спала в скляній труні в глибині гір. Чому сирена перебувала в такому стані? Що змушувало мольфара весь цей час берегти її сон? На цій думці я звернув погляд на цей незвичайний дует і несподівано мені спала відповідь. Те, як ласкаво розглядав Галахад обличчя Рейвен, як пильно оберігав її сон, як виконував всі її забаганки і щиро радів з веселощів, на які його водила сестра. Це був міцний зв'язок між старшою сестрою і братом. Скільки б тисячоліть, розлук не минуло, вони завжди будуть любити одне одного. Бо вони родина. Невелика, але міцна родина. Цього в наш час так не вистачає багатьом людським сім'ям, а двоскладна сім'я не прийнятих суспільством не таких потвор має цього з надлишком.

Така думка змусила мене подивитись на Галахада під іншим кутом. Завжди такий похмурий, він водночас посміхався, коли сестра розповідала якусь історію, чи тягала його на фестивалі. І Рейвен, яка жодного разу, навіть враховуючи потужну мольфарову силу, не пустила його до бою, сміливо приймаючи виклик на себе. Ці двоє були справжніми братом і сестрою, бодай як сильно вони б не різнились.

Вирушили далі ми вже по обіді. Шлях до наступного селища зайняв більше п'яти діб. Це була наша остання зупинка в цивілізації перед прибуттям до столиці. Фатальний бій все наближався, а я так і не отримав жодної відповіді на питання, які турбували мою душу.

Ми зупинились у великому трактирі, в холлі якого розташувалась таверна з великою кількістю відвідувачів. Це обіцяло легкий заробіток, тому я з задоволенням захопив гуслі із своєї кімнати. В піднятому настрої спустився сходами до зали. За кутовим столом на мене вже чекали мої супутники. Вони вже замовили випивку і повільно випиваючи про щось розмовляли. Я вирішив приєднатись до них відразу після виступу. Здається в мене на лобі

сяяла зірка, судячи з того, яким радісним обличчям зустрів мене господар трактиру. Все ж таки для гарного настрою є свої приводи.

Виступ пройшов прекрасно. Здається я давно не мав такого успіху, як сьогодні. Моя торба для заробітку ломилась від монет, а на душі засіло натхнення. На мою останню пісню народ створив такий собі майданчик для танців і жваво витанцьовував задерикуваті рухи. Несподівано серед натовпу я побачив світлу кипу волосся. Винниця моїх балад вийшла на майданчик. В мене не вистачило сил дивитись на неї, бо кожне слово цієї пісні розповідало про неї. На відміну від розповсюдженої думки про нещасне кохання поетів, почуття до Рейвен скоріше викликали в мене запал і радість, ніж тугу і якісь там страждання. Тому всі пісні виходили жвавими і щирими, в ритмі пропорційному моєму серцебиттю, коли вона була поруч. Пальці перебирали струни, мов пасма її волосся. Мої почуття до цієї дівчини ніби утворили новий жанр пісень - запальний, пристрасний і рваний. Ритм то збивався, то затамовувався, як мій подих, коли вона наближала своє обличчя до мого. Від мелодії цієї пісні ноги самостійно рвались до танцю, відстукуючи драний біт. Текст був насичений якоюсь саркастичною сатирою і гіркою посмішкою, увесь цей вогонь почуттів розривав серце на шматки в якомусь шаленому запалі.

Як і рухи Рейвен. Я набрався сміливості і підвів на неї погляд. Вона кружляла в жвавому танці в колі інших людей. Її посмішка сяяла яскравими перлами, дівчина іноді заливалася щирим сміхом, закидаючи голову наверх. Як і кожного разу від такого видовища я не міг відірвати очей. Подумки сподіваючись лише, що свідомо не наплутав текст, чи помилився струною. Кожен рух дівчини був легким і розважним, хоч і її постать ніби висловлювала граційність і бездоганність. Моя улюблена кіпа білосніжного волосся металася з боку на бік і ніби сяяла серед сірого натовпу. Узагалі-то постать Рейвен вирізнялась серед інших, вона грайливо змінювала партнерів і вміло лавірувала поміж людей, підстрибуючи в такт. Багато чоловіків так само не могли відірвати від неї погляду, що здавалось мені абсолютно зрозумілим. Ця дівчина в танці магічно манила до себе свідомість усіх, хто її бачив. Музика страшенно пасувала Рейвен. Мені лестило, що мої пісні теж добре годилися.

Ми підійшли до нашого столу і сіли по різні боки від мольфара, що відверто нудьгував. Так, все ж таки в більшості випадків він був невдоволеним буркотуном, що ненавидів будь-якого роду людські веселощі. А може людей в цілому. Веселий настрій зігрівав душу, а гіркота алкоголю приємно опалювала горло. Після третьої пляшки думки трохи затьмарились. Останнє місто перед столицею, а в мене жодної відповіді. Вино всередині мене підштовхувало до активних дій і надавало трохи сміливості моїй натурі. Лише після четвертої пляшки, я нарешті набрав достатньо хоробрості, щоб озватись.

- Гей, народ, в мене є декілька питань. - Мій тихий занепокоєний голос одразу привернув увагу моїх співбесідників, які відволіклися від своєї розмови. Я і не помітив, що вони розмовляли, треба було почекати, проте брат з сестрою не виглядали роздратовано чи здивовано. Скоріше на їх обличчях читалось приречення. Осміливши від цього ще сильніше, я випалив:

- І прошу не уникати жодного з них, чесно відповісти на все, за це я буду дуже вам вдячний, - мій погляд був трохи розфокусований, що допомагало мені зосередитися на своїх думках. Мольфар трохи спохмурнів, але Рейвен не видала жодних емоцій все також щиро посміхаючись, вона відповіла:

- Тож давай ти почнеш, а я тоді продовжу чи виправлю твої здогадки. - запропонувала дівчина. Ідея здалася мені сприятливою і, трохи обдумавши, я почав:

- Знаю не так багато, але я зробив висновки із всього, що спостерігав протягом нашої подорожі, тож, - довелося зробити невеличку паузу, щоб точно сформулювати речення. - Ти вже знайома з Вільгельмом, стикалась з ним до того, як впала у тисячолітню дрімоту. Мало того в мене склалося враження, ніби ти заснула через нього. Але це не стикається з визначенням того, що це не перша твоя тисячолітня сплячка. В цьому є щось інше, що страшно розлючує Галахада і скоріш за все сприяє твоєму поверненню у стан сну. Насправді-то окремо всі ці факти не мають сенсу, але я сподіваюсь ти заповниш пробіли чесно і не станеш уникати відповіді. - Звів на неї очі. - Прошу, скажи мені правду.

Рейвен лише повільно кивнула і на якісь декілька хвилин замислилась. Я не міг визначити, чи вона вирішує сказати мені правду чи ні, або ж намагається сформулювати відповідь, тому просто чекав, поки вона заговорить. Галахад поруч із нею напружив плечі, але настрої його не дуже змінився.

- Що ж, колись це мало статися, чи не так? - посмішка на її обличчі стала ширшою. - Раз спитав, то слухай, мій любий барде.

Вільгельм колись дуже давно був лише обідранцем. Я знайшла його на вулиці, він тоді був ще тринадцятирічним хлопчиком, який помирав від голоду і холоду. Побачивши хлопця з сильним духом, такого нещасного і безсилового, я не змогла пройти повз. На той момент ми з Галахадом посварились, не бачились вже протягом десяти років. Знаєш, коли ти живеш так багато, як ми, сварки можуть затягуватись на століття. Тож я вирішила зробити Вільгельма своїм учнем, навчала його наукам, основам життя, філософії, історії, бойовим мистецтвам і навичкам виживання. Коли йому виповнилось двадцять чотири, не було більше сенсу відрікатись від наших почуттів. За все своє життя я не відчувала нічого подібного. Той хлопець, якого я підібрала з вулиці перетворився на сильного, мудрого і неймовірно привабливого парубка. І я повелась.

Тоді-то і втратила пильність. В один із наших нескінченних вечорів разом я проговорилася йому про неї. Тут ти маєш знати одну важливу річ про мене. Галахад розповідав тобі, що я напів-мольфар, напів-первісна сирена. Ти бачив мене в бою, бачив мольфарячу силу, що струменилась з мене, але ніколи не звертав уваги на моє інше походження. Тож сили сирени знаходяться в мені в такому собі стані сну. Я можу використовувати їхню маленьку частку, коли забажаю, але в основному, щоб змінити чиюсь думку, чи прочитати їхні думки - нічого грандіозного. Бо Бог зіграв зі мною цікавий жарт.

Всередині мене спить первісна сирена. Ми з Галахадом просто звертаємось до неї «вона». Не можу сказати, що це зовсім інше від мене створіння, зовсім навпаки. Я відчуваю її, ми живемо з нею в такому собі симбіозі так довго, що сплелися в одне ціле. Якщо казати про неї, як про створіння, яке можна дослідити, то вона має найпотужнішу силу з усіх відомих. Я маю. Не можна казати про нас,

як про щось окреме, проте ми і не однакові в усьому. Згодом ти зрозумієш.

Так от, я можу пробудити її будь-якої миті. Коли це стається, вона забирає контроль над тілом, відбуваються деякі цікаві метаморфози, - Рейвен задумливо перебирала пальцями, грайливо посміхаючись. - Які особисто я вважаю доволі сексуальними, проте то думка кожного. Справа в тому, що сирена змінює не лише мою фізіологію, з часом вона немов паразит проникає в мій розум, серце і душу. Але цього краще не припускати. Сирена безжальна. Вона не знає співчуття, кохання, людяності чи чогось ще з відомих нам почуттів. Коли я обертаюсь, то з першої хвилини чую потужний тиск ніби з іншого боку моєї свідомості. Як отрута вона просочується до моїх думок і якщо це відбувається, найпотужніша сила в світі опиняється в руках найжорстокішого створіння з відомих. Сирена живе заради жаху, крові, гніву і розпачу. Вона харчується цим неначе млинцями на сніданок. Проте як я вже казала, не можна розділяти нас із нею. Це я стаю найбезжальнішою людиною в світі. В мене ніби вимикається почуття реальності, не відчуваю нічого окрім її злості і кровожерливості, тому і переживаю все це самотійно.

Думаю твоєї творчій бардовській уяві вистачить фантазії уявити, що може накоїти таке створіння. За допомогою одного лише звука сирена може підкорити собі розуми тисяч створінь, вона може розірвати їхню свідомість, повільно зводячи з розуму. Здатна катувати людину не наносячи жодного поранення, навіть не торкаючись його тіла, але людина буде відчувати ніби її палять вогнем чи ріжуть її плоть. Це зброя масового ураження.

Думаю зрозуміло, що такого припустити не можна. В жодному разі сирена не має проникнути і зплестися із моєю свідомістю. Тому Бог створив рішення цієї ситуації. Коли я за тих, чи інших обставин турбую сирену, вона прокидається і їй дозволено втілити свою потужну жагу крові. Коли місію, заради якої її було збуджено, виконано, я занурюю наше тіло у сон сирени. Тисячоліття уходять на те, щоб заспокоїти і приспати її назад. Настає моя черга бачити сни, але головною над тілом все ще залишаюсь я, тож сирена не може прокинутись. Тому й розриває мою свідомість на шматки й

намагається кудись вилити свій гнів. Моє тіло після викиду сил сирени теж потребує на довге відновлення. Тож, я думаю, навіть якби сирена колись заспокоїлась раніше, прокинутися все одно не вийшло б, бо оболонка ще слабка.

Мене несподівано прийняв удар блискавки. Я чомусь запізно усвідомив про що каже Рейвен. Вона розказувала в якій спосіб, а саме завдяки кому, ми зможемо перемогти в цій битві. Але це означало, що їй доведеться заснути на наступне тисячоліття. До кінця якого я навряд чи зможу дожити. Різно мені забракло дихання, намагався хапати ротом повітря, але його ніби викачали з приміщення таверни. Раптом різко стиснув біль десь у грудях, ніби Рейвен вже заснула в клятій скляній труні десь у горах. Дівчина уважно спостерігала за мною, даючи шанс прийняти і зрозуміти всю ту інформацію, яку вона скинула на мене, ніби обухом по голові. Трохи оговтавшись, я кивнув, щоб Рейвен продовжила.

- Ти маєш зрозуміти, що в нас немає іншого виходу. Тільки у вигляді сирени зможу подолати його армію. - Я ще не був готовий прийняти увесь цей жах, тому просто махнув їй продовжувати своє оповідання. Хоча в мене вже приблизно склалась картина, до якої ця розмова призведе. Рейвен зітхнула.

- Що ж... я, ем, тц, - було помітно, як важко дається дівчині ця частина оповідання. Хоч і весела посмішка стійко квітла на її обличчі, очі її згасли. - Тож Вільгельм дізнався про неї і потайки від мене провів розслідування. Він дізнався такі факти про мене, які я сама навіть не знала. Уявити собі не можу, де він їх знайшов, але результат був блискучим.

Однієї ночі, коли я міцно спала, він розбудив її. Не знаю, як це можливо, як Вільгельм це зробив, але коли сирена прокинулася під час мого сну - головною стала вона. Мені залишалось лише мовчки спостерігати за звірствами, які наслідували потім. Певно хоча б раз ти задавався питанням, як Вільгельм став королем? Чого він живе так довго? Відповідь: через мене.

Після пробудження, тоді ще не король, а звичайний чоловік надав мені доступ до постійного харчування. Він заздалегідь продумав план і підготував все для його здійснення.

Ти любиш цирк? - несподівано поцікавилась Рейвен і мені знадобилась хвилина, щоб зрозуміти, що значить її запитання. Я обережно кивнув. - Мені теж подобався. Ми разом ходили туди ще з Галахадом, коли він був малий. А тепер уяви найбільший шатер, який ти коли-небудь бачив. Шлях до нього осяяний вогнями, з різних боків стоять столи із солодощами. Дітлахи бігають проходом, очікуючи на грандіозну виставу. Майже все місто: безліч сімей, закоханих чи стареньких пар прийшли на прекрасну рекламу, адже цирк - це таке диво. Гарно, чи не так? А тепер спробуй уявити, якщо твоєї фантазії вистачить жорстокості, що в головній ролі там лише один артист - первісна сирена.

Від картини, що утворилася в моїй голові, в мене по тілу виступили сироти. Свідомість підкидала яскраві картини не найприємнішого характеру і останній келих вина небезпечно наблизився до горла. Здається мене нудило і кружляло одночасно. Я намагався скинути наслання, але нав'язливі картинки не хотіли покидати мою голову. Рейвен не рухалась, всю історію вона розказувала з якоюсь відчуженністю, ніби вигадувала страшну казку на ніч. Посмішка на її обличчі не дуже пасувала всій ситуації. Трохи почекавши і оцінивши мою реакцію, дівчина продовжила:

- Я вбила тисячі, - гірко промовила вона. Її урвав суворий голос брата:

- Це була не ти, сирена контролювала тебе. Вільгельм в усьому винен, він розбудив її, - проте Рейвен лише різко звела руку, сухо наказуючи брата замовчати.

- Це була я, - строго зупинила вона мольфара. - Я все відчувала, все розуміла. Бачила цих людей, дітей і... лише бажала більшого. Сирена не існує окремо від мене, тож кров тих людей і всіх, хто страждає від наслідків на моїх руках. Це моя провина, і я каятимусь в цьому до кінця нескінченності. Понесу кару, якщо так буде треба, але хочеться виправити власні помилки перш, ніж це

станеться - Рейвен посміхалась так спокійно, здається вона давно прийняла всю цю болісну правду, що затягувала серце.

Мені треба більше часу, щоб осмислити все сказане, але його немає. І навіть скільки б його не було, навряд чи вистачить, щоб зрозуміти Розалінд Аделаїду Вікторію Елоїзу Нортин. Деякі речі встали на свої місця: чому її печера глибоко в горах, чому вона не лягає спати без нагляду брата, чого ігнорувала будь-яку мою спробу стати ближче. Коли я зміг знову мислити упорядковано, на це пішло певно більше, ніж десять хвилин, я промовив:

- Як ти заснула? - це питання здавалось мені найлогічнішим зараз, хоч я і сумнівався в ході своїх думок.

- Я знайшов її, - відповів за сестру Галахад. - Вільгельм прекрасно замітав сліди, завдяки силі Рейвен, проте я вирушив на її пошуки і не міг знайти. Це означало тільки те, що вона умисне ховається. Довелось глибоко копати, щоб знайти цього маніяка. А далі, - він обернувся на сестру. - в мене свої методи, так би мовити. Все одне найважче зробила Рейвен. Я лише надав їй трохи більше контролю і вона миттю змогла вимкнути себе разом із сиреною.

Думки складались в осмислені висновки, мені знову вдалося мислити складно. Трохи отямився.

- Тож виходить, - вирішив я висловити свою здогадку, а не чекати продовження без того важкої історії. - Він забрав енергію життя в усіх тих людей. Тому він досі живий, бо живе вже бодай знай яке чуже життя. А тіла тих людей без душ перетворились... - мій язик хіба що вперше в житті відмовлявся промовляти хоча б звук.

- Сам так, - підтвердила Рейвен, надпиваючи з келиха. На цьому здається розмову було закінчено і всі ми занурилися у важку тишу. Ніхто не порушував її ще годину, поки Галахад не попрощався і піднявся сходами до себе в кімнату. Рейвен, ніби не поспішала йти.

Емоції повільно згасали і я вже міг тверезо дивитись на ситуацію. Не думаю що ця історія якось вплинула на моє сприйняття дівчини. Хоч би як вона не заперечувала, її провини в цьому не було. Тільки-но зараз я певно згадав про проблеми майбутнього, а

не минулого. Рейвен доведеться обернутися на сирену. Коли ця думка майнула в моїй голові, вона розбила мене вщент. Я не знав, що казати, що думати. На якусь секунду мені здалося, що мою свідомість відімкнули від цього світу. Намагаючись перекрити наростаючий всередині біль, я випалив перше, що прийшло на думку:

- Ти казала, що можеш використовувати частку сил сирени, яку саме? - Рейвен, що до цього моменту зі скляною посмішкою розглядала майже порожню таверну, перевела погляд на мене.

- Такі собі фокуси, проте іноді доволі корисні, - я змусив себе зосередитись на її відповіді і чекав на продовження. - Наприклад під час бою я можу видавати ультразвук, який проникає у свідомість суперників і визнавати кожен їх крок. Цікаво, що ця інформація поступає до мене суцільним потоком, мені не треба аналізувати чи систематизувати її. Просто коли вона надходить, я точно знаю, який наступний крок супротивника. - Це відкриття навіть змогло відволікти мене на якусь мить від болючого почуття, що тиснуло на груди. Наявність такої сили пояснювала постійні перемоги в боях з солдатами. - Ще я можу покращувати чи погіршувати настрій людини. Таке собі вміння, але іноді стає в нагоді. Найцікавішим є те, що я проникаю у свідомість людей і маніпулюю їхніми рішеннями, почуттями і думками. Це іноді стає в нагоді, проте...

Рейвен продовжувала безтурботно розповідати, проте я більше не чув ні слова. Хід моїх думок зупинився на одній єдиній фразі - «маніпулюю почуттями». Несподівано увесь гнітючий біль вщух. Йому на заміну з самого дна мого усвідомлення почав підніматися пекучий гнів і образа. Ця сила теж багато чого пояснювала, а найголовніше - як я так сильно закохався в Рейвен. Це була лише її чергова маніпуляція. Одразу на думку спала її розмова з Галахадом. Як він там казав? «Я ж бачу, що ти робиш. Занадто добре тебе знаю». Ось що він мав на увазі. Галахад бачив, що Рейвен закохує мене у себе, проте не розумів нащо, коли вона збирається облишити нас за декілька клятих днів. Від цієї думки я не зміг стримати нервового сміху, який урвав дівчину, що продовжувала щось розказувати. Вона перевела на мене здивований погляд, проте

я лише опрокинув у себе келих вина і підвівшись, пішов геть із таверни. Не вважав за потрібне роз'яснювати щось співбесідниці, тому просто залишив її там.

Повітря катастрофічно не вистачало. Коли я відчинив двері, холодний вітер рвучко увірвався в мої легені і здається, вперше за вечір мені вдалося нормально вдихнути. Ноги несли мене в невідомому напрямку, здавалось я навіть не бачив шляху перед собою. Як можна було дозволити комусь втручатись у власні почуття. Ні, як цьому комусь вистачило нахабства зробити таке. Хоча можна було б здогадатися. Рейвен, така собі невинна дівчинка з посмішкою на губах, лише видимий вигляд, байдужого, холодного і жорсткого створіння всередині.

Я сам не помітив, як дійшов до якогось ставка. Зупинившись біля води мене пробрало сміхом. Я сміявся гучно і доволі істерично. Певно навіть найстрашніше водяне чудовисько не ризикнуло б винирнути в цю ніч. Свіже повітря трохи охололо мій гнів і я лише приречено присів на велику колоду біля берега. Розумні думки повернулись у мою свідомість, тому почав роздумувати здраво. Логічним висновком було те, що тепер, коли я знав про її чари, треба буде прохати, ні, вимагати в Рейвен зняття її маніпуляцій і піти на всі чотири боки. Ці двоє і без мене прекрасно впораються. Хоч ця ідея була найбільш раціональною і правильно, все моє зачароване тіло благало не робити цього.

Хтось присів поруч. На межі мого зору замайоріло щось біле і я не обертаючись впізнав Рейвен. Вона мовчала. Мені кортіло продовжити цю тишу якомога більше, але раптом я злякався, що у такий спосіб, завдяки своєму ультразвуку, який не чутно, але він має вплив, вона викраде і ці мої думки. Хотілось зберегти хоча б що-небудь при собі.

- Ти робила це зі мною? - з гіркотою вирвалось з мого горла скоріше як визначене звинувачення, ніж питання.

- Що саме? - спокійно перепитала Рейвен. Здається в мене не залишилось сил на гнів.

- Маніпулювала мною, - пояснив я.

- Так, - сухо відповіла дівчина і всередині мене щось обірвалось. Я гірко посміхнувся і лише похитав головою.

-Скільки?

- Тричі, - здається сміх став моєю захисною реакцією, адже я знову не зміг його стримати. Проте Рейвен прервала його продовженням. - Перший раз тоді в печері. Моє пробудження супроводжувалось вереском сирени - болісне відчуття для твоєї свідомості. Мені довелося піснею лікувати твоє сприйняття і послабити фантомну біль. Вдруге, я втрутилася в твою пісню, за що вибачаюсь, коли ти виступав у тій таверні під горами. Хотілось побачити долю твоїх пісень і допомогти тобі заробити трохи більше, ніж треба. А втретє, коли нас застали зненацька воїни його величності. Тоді я наказала вам обом з Галахадом йти до озера, часу сперечатись не було, тому простіше було застосувати силу.

Взагалі-то, як я казала в таверні, не дуже люблю використовувати її. Для мене воля вибору є найвищим пріоритетом, тому не часто роблю це. Особливо з близькими людьми. Галахад взагалі блискавками сиплеться, коли я до нього це... - вона весело хмикнула і я не витримав.

- Не бреш! Прошу тебе, досить брехні, замовчування і твоїх ігор. Можеш навіть не визнавати цього, просто звільни мене і я піду, - доволі суворов просичав я, зводячись на ноги. Рейвен підвелась слідом.

- Я більше не використовувала силу проти тебе, - сухо відрізала вона і мені закортіло засміятись. Проте я втримався і лише звернув свій погляд на неї.

- Тоді чому я так сильно кохаю тебе? - вирвалось з моїх вуст раніше, ніж я це усвідомив. - Чому не можу спокійно заснути? Чому кожного разу, коли ти торкаєшся мене в мені запалюється вогонь, що ризикує спалити мене вщент? Чому, коли я дивлюсь в твої очі, мені здається, що я падаю в бездонну прірву твоїх чар? - несподівано вся злість вщухла і я підійшов до Рейвен. Вона стояла

випроставшись в увесь ріст, проте навіть так вона була нижча за мене. Тому я підійшов настільки близько, що в цю мить ми дихали один одним. Нахилився ще ближче і вперше за весь цей час посмішка зчезла з обличчя дівчини. - Чому кожного разу, коли я бачу тебе мені страшенно...нестерпно...сказано... хочеться тебе поцілувати.

Коли наши губи розділяли всього лише декілька сантиметрів, дівчина різко відсахнулась, повертаючись до мене спиною. Я розчаровано видихнув, а вона промовила:

- Не роби цього..., - її голос звучав надірвано і усвідомлення, що я довів саму сирену-мольфарку до такого стану лестило і непокоїло мене. - Не створюй для нас обох ще дещо, за чим ми будемо сумувати.

Запала тиша. В моїй свідомості не було жодної думки, я не міг сконцентрувати свою увагу на будь-якому почутті, що змінювали одне одного всередині мене. За декілька хвилин, певно коли Рейвен отямувала себе, вона повернулася до мене з легкою посмішкою на губах, яку зараз дуже хотілося власноруч вицілувати з її вуст хоча б на один вечір.

- Я не робила нічого, - спокійно промовила вона. - Хіба що тихо кохала у відповідь, але на тому все. Невже так важко повірити, що в мене можна закохатись без магії, принади чи власної вигоди? - її голос звучав насмішкувато, проте в словах можна було прочитати гіркоту.

- Добре, - вся злість вщухла, залишилось лише відчуття неприємної порожнечі, яке часто настає після емоційного викиду. - Я лише хотів переконатися, вибач. Краще нам обом зараз піти спати.

Посмішка Рейвен стала ширшою і вона жваво кивнула:

- Так, зараз нам обом це необхідно, - сказала дівчина, проте не зрушила з місця. Тому я рішуче обійшов її і попрямував назад до таверни.

Ноги самі застрягли на місці, щось болісно стиснуло серце і відтягло низ живота. Дихання збилося, повітря заходило в легені короткими ковточками, які обривались майже на початку. Серце забилося швидше і майже без контролю я промовив:

- Я краще сумуватиму за цим весь залишок свого життя, ніж жалітиму, що цього не сталося.

За долю секунди я розвернувся і підшов до Рейвен. Обхопивши її обличчя руками, впився в її губи. Лише на якусь мить дівчина застигла на місці, але через секунду відповіла на поцілунок. Від відчуття її губ в мене підкосилися ноги. Цілувалась ця дівчина так само, як і жила - жваво, пристрасно, із захопленням і скаженістю. Наші язики стикнулись в завзятому танці і я намагався кожною клітиною свого тіла ввібрати і запам'ятати кожне відчуття, кожную деталь цього моменту. Наче заможні дегустатори, ми смакували один одного і залишали цей присмак в глибині нашої пам'яті. Рейвен обхопила мене за плечі і склалось відчуття, що весь світ згорає вщент, залишаючи лише нас удвох. Я підхопив дівчину за бедра і підняв над землею. Не вагаючись сирена-мольфарка обхопила мій пояс ногами і я ледве не впав в непритомність.

Відчуття її губ на моїх, тепло її обіймів і почуття, коли я тримав всю її таку владну і непереможну в своїх руках навіки закарбувалося в моїй пам'яті. Дійсно, я сумуватиму за цим кожною клітиною своєї душі, але не можу уявити, як би жив далі без цієї миті навіть у спогадах.

- Можливо нам судилось зустрітись, проте не бути, - прошепотіла в мої губи Рейвен і я залишив наші почуття на розсуд нічним зорям.

В маленькій брудній кімнаті, яка нагадувала виробничу комору, було парно. З крихітних віконць біля стелі ледь проникало сонячне світло, але і воно достатньо освітлювало площу приміщення. Ми були в столиці, прямо під носом в короля Вільгельма. Королівський повар надав нам цю комірку перед тим, як ми вирішимо зробити

перший крок. Вона знаходилась за межами палацу, але розташовувалась за рогом від центрального входу. А Рейвен неодноразово зазначила, що має зайти через парадний вхід. Все ж таки в драматичності цій дівчинці не було рівних. Тому це місце ідеально підходить для останнього без зворотного кроку вперед.

Мені пояснили наш план напередодні ввечері. Взагалі-то для такої важливої місії він виявився занадто простим. Тут в цьому затхлому місці, Рейвен має розбудити сирену. Вона казала, що обертання займе декілька хвилин і це справді цікаве видовище. За всим непокоєнням, хвилюванням і жахом, я страшенно бажав побачити дівчину у новому вигляді. Але це бажання не мало стільки сили, як жага начхати на все і благодати її не обертатись. Та, як вже неодноразово зазначила дівчина і була права, ця місія важливіше за наші власні життя.

Рейвен сиділа на колінах посеред кімнати. Ми з Галахадом розійшлись в різні кути і намагались максимально звільнити простір, втискаючись тілом у мури приміщення. Очі дівчини були заплющені і складалось враження, ніби вона медитує, свідомістю знаходячись десь не тут. Несподівано повітря розірвав якийсь протяжний звук, за мить він почав змінюватись і з часом склався в мелодію. Рейвен не розкриваючи рота наспівувала мою пісню. Насправді-то вона була ще не закінчена і я нікому її ще не виконував, але дивуватись не було причин. Чітко вибудувавши нотний ланцюг, дівчина тихо затигла текст. Перша частина цієї пісні була спокійною і за моїм задумом супроводжувалась різнобарвними переборами на гусях.

Рейвен заворушилася. Точніше треба би сказати, що почався процес обертання. Дівчина повільно хитнула головою, ніби розминаючи шию. Роздався гучний хруст і рухи її верхівки стали трохи ламаними. На потилиці, натягуючи побліднілу шкіру, утворились гребені. З характерним звуком вони прорвали дерму і стало видно їхні гострі, ребристі, блакитні піки. Метаморфози продовжувались. Шкіра дівчини набула світло-блакитного кольору і сині вени під нею деінде просвічувались, ніби то завтовшки вона була тонша за папір. Вуха набули дивакуватої форми. Повністю

блакитні, вони загострились і на краях вкрились маленькими гребнями схожими з тими, що утворилися на шиї.

Ребра з неприємним хрускітом трохи розсунулися в різні боки. Найжахливішим було видовище метаморфози спини. Кожна кістка хребту з нудотним звуком заламувалась, утворюючи тонкі, сині гребні. З шиї на руки повільно з тихим перелистуванням складались перламутрові лусочки. Вони закінчувались на локтях, які в свою чергу доволі сильно випирали назовні. Пальці повільно перебирали повітря, поки нігті загострювались, а між фалангами утворювались перетинки. З гучним хрускітом виступило вперед підборіддя і натягнулись майже прозорі скули, надаючи обличчю створіння гостроти. Кожній метаморфозі акомпанювала пісня Рейвен, ноти дзвеніли в такт з лускою, що переливалася кольорами. Після декількох різких рухів усього корпусу, сирена випросталась і завмерла.

Пісня вщухла в той момент, коли створіння розплющило очі, які теж неймовірно змінились. Котячі завужені чорні зіниці оточувала ціла палітра фарб, починаючи з сірого біля центру і закінчуючи блідо-синім в кутах очей.

Сирена виглядала велично. Всі метаморфози хоч і були не людськими, дуже добре пасували Рейвен, як вона і попереджала. Проте насолоджуватись цим не було часу. Побачивши ці очі, мене накрила хвиля огидного жаху. Створіння переді мною віддалено нагадувало дівчину, яку я знав. Лише її світла кіпа волосся, попередньо перев'язана сзаду, не зазнала жодних змін.

Не наважувався зрушити з місця, проте мольфар про якого я навіть встиг забути, перший виказав ознаки життя. Він обережно окликнув Рейвен на ім'я. Сирена обернулась до нього і хитаючи головою в різні боки, розглядала його своїми велетенськими, лякаючими очима. За мить вона посміхнулась, оголюючи ще більш загострені зуби, і промовила:

- Галахаде, рада бачити тебе знову, - на відміну від зовнішності, що вливала жах у саму кров, голос звучав надзвичайно приємно, хоч і складався ніби з декількох різних тембрів.

- Не придурюйся, Рейвен, зараз немає часу на твої забаганки, - буркнув мольфар. Махнувши на сирену рукою, він підійшов до виходу. Створіння весело засміялося і я нарешті зміг видихнути. В цьому сміху я впізнав її. Не дивлячись на очевидні зовнішні зміни, цим лякаючим створінням все ще була моя Рейвен. Вона обернулася до мене і я зміг отримати насолоду від чар її нових очей, а не залякнутися від жаху.

- Ми підготували все заздалегідь. Мої агенти всередині палацу відчинять центральні двері. Нам дуже пощастило, що Вільгельм нажив собі ворогів навіть у власному домі, бо інакше ми б помучилися з мольфарським захистом. Про нас одразу ж повідомлять короля і він направить на нас всю свою армію. - Повторював пункти плану мольфар. Його перебила Рейвен:

- Не думаю, що це сцикло надішле всю армію надвір. Скоріше за все поділить сили шістдесят на сорок, щоб зробити два кола захисту. Звісно біля нього буде ще стандартний жалюгідний натовп мольфарів, але їх не варто вважати загрозою, - Галахад кивнув.

- Тож тобі треба буде пройти три рівні його захисту. Якщо підрахувати, то надворі буде десь приблизно дванадцять тисяч воїнів, а всередині на тебе чекатимуть ще вісім тисяч, а далі, як ти сказала «жалюгідний натовп мольфарів», за що щиро дякую. Не у всіх же всередині синій демон сидить, - буркнув він і ми з Рейвен пирхнули. Запала тиша.

Ми простояли так в полоні власних думок декілька хвилин. Я чомусь перший скинув наслання і звернувся до своїх супутників:

- Дякую вам, щиро дякую, що ми дійшли сюди. Я хотів би так багато сказати... - моя поетична душа тільки-но відчинила двері, коли мене урвали.

- Звісно хочеш, коли ти не хочеш балакати, проте не варто, - махнув рукою Галахад. Я запнувся, але швидко знайшовся, що відповісти:

- Я і за тобою сумуватиму, коли ми розійдемося, громила байдужий. Йди-но обійму, - розкинув руки і наблизився до мольфара. Здається вперше на обличчі в нього майнув страх:

- Не підходь, - засперечався він і виставив в захист свою руку. Я, упершись в неї, продовжував спроби дотягнутись до нього. Те, як його дратувала ця ситуація мене страшенно веселило. - Не підходь, кому я сказав! Не хочу я з тобою обійматись.

Рейвен, яка гучно сміялась від всієї цієї сцени, хутко схопила мене і, пірнувши під мольфарову руку замкнула нас у великих обіймах. Ми з нею гучно сміялись, поки Галахад всією своєю постаттю висловлював незадоволення і огиду, від чого хотілось сміятись ще більше.

Коли ми відпустили бідолашного чоловіка, гарний настрій ніби вітром здуло. Зволікати більше не було часу. Треба було починати. Від цього на душі стало боляче. Кожен крок вулицею до воріт здавався неможливо важким. Ми йшли трохи поодаль від Рейвен, яка приваблювала погляди кожного, хто знаходився перед палацом.

Ворота відчиняються зі страшним скрипом і ніби знаменують початок кінця. Тільки от наш кінець має стати початком нової цивілізації. Іронія життя - одна історія закінчується назавжди, щоб дати життя новій.

Ми заходимо у порожній двір і залишаємось тут. Чекати доводиться не дуже довго. За декілька хвилин з різних дверей рядами висипаються воїни. Потік тіл не закінчується і я нервово ковтаю слину. Дивлюся на Рейвен, вона зовсім не нервує.

Сирена видихає і починає свою пісню. Я знову вгадую власний витвір, але вже другу частину. Жваву, владну і грайливу, саме такою і є Розалінд Аделаїда Вікторія Елоїза Нортин. Коли чудовиська наближаються достатньо близько до сирени, ноти набуваються якоїсь надзвичайної сили. І тоді, як би сказала Рейвен, вистава починається.

Перші ряди потвор різко застигають і валяться на землю під вагою тих, хто йшов сзаду. Воїни швидко піднімаються, але і не

думають звертатись до сирени. Агресивними важкими ударами, вони вирубають декілька рядів власних однопольчан, які не очікувавши нападу не встигають навіть зреагувати, і мертвими тілами валяться вниз. Наступні за ним воїни встигають дістати мечі, але направляють їх на ряди, що йшли за ними. Коли їм вдається вирізати ще декілька десятків воїнів, зненацька їх ззаду атакують перші підвладні потвори, і гора трупів поповнюється їхніми останками. Рейвен стоїть нерухомо зі страшенно натягнутою високою посмішкою, яка оголює всі наявні в неї гострі ікла. Її пісня загрозливо лунає над площею і це додає бою якоїсь драматичності. Погляд дівчини із запалом стрибає від однієї частини поля на іншу.

Нарешті систематизація боя змінюється і починається лицарська сцена з давніх легенд, де кожна потвора б'ється сама за себе з тим, хто ризикне на неї напасти. Рейвен зрушує з місця, воїни пропускають її, як бурхлива ріка, обтікає сторічну скелю. Несподівано гучно роздається наказ і з мурів вежі випускають дощ зі стріл. Не встигаю я злякатись, як купи монстрів затуляють мене власними тілами. Коли вони безсило валяться на землю, я бачу такі самі групи під ногами Галахада і Рейвен.

Дівчина повільно підіймає погляд до лучників і я не заздрю тим, хто бачить її зараз. Наспівуючи смертельну пісню, із глузливою посмішкою вона роздивляється своїх наступних жертв. Реакція на це не змушує себе чекати. Лучники кілька разів поспіль покривають потвор, які залишились, дощем із стріл, тактично оминаючи наші з Галахадом постаті. Це відбувається декілька разів, поки останні ознаки життя не зникають з постатей чудовиськ. Рейвен гучно регоче і цей сміх мені зовсім не подобається, краєм ока бачу, як напружуються Галахад. Так, треба закінчувати. Це зайняло більше часу, ніж ми думали.

Коли ми заходимо до першої зали, на нас вже чекають точно розраховані Рейвен сорок відсотків солдат. Сирена впевнено заходить до приміщення і її пісня наповнює кожен сантиметр цієї зали. Потвори зупиняються і якусь мить нічого не відбувається. Поки з різних схованих проємів у стіни не починаються виходити чоловіки з арбалетами. Певно вони ховались у таємних ходах, щоб зненацька

застрелити сирену. Стрілки складають зброю в купу і виходять через двері, дівчина проводить їх грайливим поглядом. Рейвен трохи розводить руки і самими лише кистями спрямовує весь натовп воїнів далі залю. Коли вони вступають в іншу частину палацу, з різних сторін на потвор сипляться списи, стріли, камені, плється вогонь. Король певно підготувався до нашого приходу. Так триває доволі довго і коли всі пастки були деактивовані, в арсеналі сирени лишається більше сотні воїнів, яких вона впевнено веде до входу в тронну залу.

Кожен її крок знаменує кінець, вона йде з музикою, що підкорює розуми, з посмішкою, що лякає серця. Людина, а точніше потвора в тілі людини, до якої прямує сирена має найжахливішу долю на світі, бо Рейвен стала його кінцем.

Просто біля дверей з таємного проходу на сирену нападає велетень. Він зовнішньо нагадує потвор-воїнів, але десь під чотири метри і тримає в руках важкий меч в мій зріст. Порівняно із ним Рейвен здається маленькою феєю, а не лякаючою сиреною. Проте вона враженою не виглядає. Дівчина трохи схиляє голову вбік і обдаровує велетня глузливою посмішкою. Сирена зупиняє його різким рухом руки і чудовисько застигає на місці. Наступної миті він блискавичним рухом вражає себе власним мечем. Своєю кров'ю він заливає вхід до тронної зали. На обличчі Рейвен ніби дивакуватий шрам тягнеться слід його крові від брови до шиї. Облизнувши губи, сирена відчиняє важкі двері за допомогою потвор і входить в тронну залу.

Коли її постать з розведеними в різні боки руками, з обличчям із скаженою посмішкою і піснею, що ріже повітря на шматки, з'являється в приміщенні, я на власне бачу, що таке страх. Як він огидно виглядає в його уособленні. Мені вдається певно вперше в житті побачити людину, яка відчуває тільки страх. Цією людиною є Вільгельм Жахливий. Стоячи біля свого трону, він тремтить від страху. Із останніх сил повернувши собі щось на кшталт нахабства, він щиро вигукує, розводячи руки в сторону:

- Я найсильніший правитель в історії. Увесь світ підвладний мені, - ця спроба залякати виглядала жалюгідно, але доволі сміливо для такого боягуза.

- А я ціна, про яку ти забув, - так само гучно і мелодійно озвалась Рейвен. - Я казала тобі, одного дня ти побачиш, що я повернуся. Гарантувала, що приду по тебе. А разом зі мною по тебе прийде і пекло.

«Натовп жалюгідних мольфарів» вишикується перед тронем. Всі разом більше двох десятків мольфарів кидають в напрямку Рейвен заклинання. Натовп потвор відлітає до стіни, ми з Галахадом валимось на підлогу і в повністю порожній тепер частині зали нерухомо стоїть сирена. Коли вона грайливо клацає пальцями, всі мольфари непритомніють під ногами свого правителя.

Більше нічого не завадить їй. Рейвен прийшла до нього і разом з нею прийшов його кінець. Я обережно піднімаюсь на ноги і продовжую спостерігати. Небезпечно повільно сирена наближається до короля, який бігає п'єдесталом і намагається знайти відчинені двері, які заздалегідь заблоковані агентами мольфара. Сьогодні він не втече, сьогодні та, кого він зрадив прийшла, щоб виправити помилку. Ніщо не завадить сирені вершити правосуддя.

Рейвен піднімається сходами і хапає боягуза за шию, різким рухом вона повертається до нас обличчям. Король хапає ротом повітря, ледве торкаючись ногами підлоги. Сирена схиляє голову в різні боки, зацікавлено розглядаючи Вільгельма.

- Як кумедно, невже ти не радий мене бачити, коханий? - кожне слово, як лезо боляче б'є по вухах. - А я думала ми "разом у вічність", хіба не так? - Раптово посмішка Рейвен щезає з обличчя створіння, не залишаючи нічого крім жахливої ненависті. Якби погляд вбивав, то певно все королівство втонуло б в крові від того, як дивиться дівчина на потвору в своїх руках. Той жалібно застогнав, геть-усяко намагаючись втримати ноги на підлозі. Рейвен наближається до його обличчя і сичить:

- Власноруч зламала б кожную кістку в твоєму тілі, - трохи відхиляється від короля і повертає усмішку на місце. - Проте куди жорстокіше буде віддати тебе на розсуд народів. А як показує історія натовп до своїх кривдників завжди не милосердний.

З боку короля роздаються якісь жалібні звуки, які віддалено нагадують мову людини. Рейвен підносить його ближче до себе і стає чутно, як він каже:

- Сирено, я знаю, чого ти хочеш. Тільки я можу дати тобі це. Тільки я розумію твою непідвладну жагу до крові. Викинь її з голови і залишайся зі мною, вона слабка. - Далі слухати дівчина вочевидь не збирається, бо до хрускоту здавлюючи шию чоловіка, витягує вперед руку і той вже ніяк не може дістатись землі.

- Все ж таки ти змушуєш мене передумати, децю я тобі зламаю. - Сирена гучно простягає руку до шиї і з нудотним звуком щось там сіпає. З гучним булькотінням і надривними криками чоловік починає пручатись в її руках. - Це була твоя єдина зброя проти мене, занадто він був привабливим.

З жахом я усвідомлюю, що вона зробила. Рейвен вирвала йому борлак. Це змушує мене важко ковтнути від чого мій власний кадик нервово сіпається.

- Не переймайся, любий, я подбаю про те, щоб ти прожив достатньо довго і прийняв народову кару, - сирена нахиляється до вуха скорченого тіла в її руці і щось тихенько наспівує. Закінчивши вона байдуже кидає чоловіка і він валиться сходами, як непотреб. Ніби забувши про нього, створіння розглядає трон, але за секунду зупиняється і повертається до своєї жертви, який обхоплює обома руками шию всередині якої розквітає буяння червоних і синіх фарб.

- Ти забув децю важливе, Вільгельме. Я. Тут. Господарка. - сказавши це, сирена опускається на золотий трон і байдуже махає рукою, дозволяючи колишньому монарху поспіхом вибігти із зали.

Я не встигаю і кліпнути оком, як він вибігає з приміщення, але йому на зміну з усіх дверей і проходів з'являються солдати. На цей раз вже звичайні люди. Вони оточують Рейвен біля трону і вона

опиняється поміж лез мечей, як посеред дивакуватого віяла. Поки воїни вишукуються навколо неї, сирена ніби не помічає їхньої присутності, байдуже розглядаючи перетинки на власній руці. Мене мучить занепокоєння, Галахад поруч весь напружується. Це були люди надіслані агентами мольфара, сумнівів не могло бути. Вони знали, в який спосіб ми збираємось перемогти і підготували такий собі план, щоб запобігти нашій зброї отримати владу. Дурне рішення. Галахад оголює меч і озивається до воїнів, але ніхто з цієї вистави здається фізично його не чує, принаймні вони і вухом не ведуть. Тоді я розглядаю воскові затички з обох боків від їхніх шоломів і ледве стримую сміх. Хіба ці дурні не знають, що звук - це вібрації, хвилі, які торкаються нашого тіла фізично, навіть коли ми їх не чуємо. Тому і Рейвен без проблем, може проникнути в розум кожного з них. Їй треба лише торкнутись їх своїм голосом.

Коли ми підійшли вже майже до сходів, сирена нарешті підіймає погляд. Вона посміхається в усі свої гострі ікла і виглядає, як хижак, що передчуває гарний обід. Серце пропускає удар. Це не Рейвен. Цей недолугий вибрик воїнів значно погіршив ситуацію. На мить я розгубився і лише дивився на створіння перед собою. За мить наші погляди зустрілись і від виду цих скляних, більш неживих очей мою спину вкрили сироти, та я не відвернувся. Через секунду створіння кліпнуло своїми напів-прозорими повіками, потім ще раз і ще. Нарешті, я побачив щось рідне в погляді сірих очей. Це була моя Рейвен. Вона обережно перевела погляд на Галахада, що застиг поруч, з мечом наголо. Затримавшись трохи на братові, дівчина знову звернулася до мене і мені довелося взяти ситуацію у власні руки.

Я заперечно похитав головою, не розриваючи зорового контакту і прошепотів:

- Не треба... Прошу тебе, - ковтнувши, понизив голос ще більше, але знав, що вона все зрозуміє. - Я буду разом з тобою. - В ту прекрасну ніч, коли ми були голі душою один до одного, Рейвен зізналась, що не пропускає тисячу років за одну секунду, як вважав її брат. Вона блукає в лабіринтах власної свідомості самотня і слабка. Там вона страждає кожен день і кожную секунду з тисячолітнього

сроку, набираючись досвіду і відточуючи свою мудрість, майстерність і силу. Іноді грайлива свідомість підкидає їй людей, але вони лише глянцеві обкладинки реальних особистостей, тому лише завдають Рейвен більшої шкоди. Тої ночі я дав обіцянку, в яку вірив, але не знав, як виконати. Я обіцяв, що буду там з нею і буду, це точно. Не може бути інакше. Рано чи пізно, моє серце приведе мене до власного крадія. Це беззвортний плін життя.

- Завжди, - автоматично самими лише губами промовляє Рейвен. Сирена кліпає декілька разів і опускає погляд. Доволі повільно вона підносить плівчасту долонь до обличчя. Пальцями вона торкається кутку ока і виводить його назад. На кінчику блищить сльозинка і з зацікавленим подивом Рейвен якусь мить розглядає власну кінцівку, повільно розтираючи краплину поміж пальців. Інша скочується лівою скулою, освітлюючи прозоро-блідю шкіру.

Рейвен підводить до мене очі і, застигши на мить, промовляє:

- Прощавайте, мої любі. - Сирена підводиться зі свого місця і урочисто промовляє. - Виставу завершено, - лише нервово ковтає, опускаючи голову в граційному поклоні. Надірвано, ледь чутно шепоче, - Зачиняйте завісу.

Її нерухоме тіло валиться на підлогу і з мого горла виривається глухий хрип, коли я підбігаю до неї. Вмиваючись моїми сльозами, сирена повільно облишає тіло Рейвен і в моїх руках опиняється та крихка на вигляд дівчина, яку я вперше побачив в печері. Із жалюгідним стогіном, захилинаючись ароматом її волосся, я схиляюсь до неї.

До мого ворона з крилами кольору першого снігу.

Ти прийшла в цей світ із болю

Сама світла наче, сніг

Йшла свобода за тобою,

Вітер розвівав твій сміх/

Наче ворон ти літала.

Люд тебе не так прийняв.

Може ти і всіх лякала,

Та тебе я добре знав.

Ти дала свободу світу

Принесла нам усім мир

І тирану в заповіті

Написала чітко: Звір

Хай ця пісня пролунає

Всюди, де хтось чути зміг

Хай народ весь прославляє

Ворона із крилом в сніг